

39 КЛЮЧА
КНИГА ДЕСЕТА
В ТУНЕЛА

СЪДЪРЖА
КОД ЗА

6
КАРТИ

**THE
39
CLUES**

МАРГАРЕТ ПИТЪРСЪН ХАДИКС

ЧЕТИ КНИГИТЕ. СЪБЕРИ КАРТИТЕ. ВЛЕЗ В САЙТА.

МАРГАРЕТ ПИТЪРСЪН ХАДИКС В ТУНЕЛА

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Краят на надпреварата

Четиринайсетгодишната Ейми Кахил и по-малкият ѝ брат Дан преживяват доста. Освен че трябва да открият първи всичките 39 ключа, от тях се очаква да съберат отново разединеното си семейство, като се съюзят с хората, убили родителите им. Двамата обаче ненапразно са оцелели след експлозии и покушения. Те планират да завършат надпреварата за ключовете по свой начин. Но най-лошото е, че има една последна, фатална тайна, която Мадригалите не са им казали. Тайна, която може да струва на Ейми и Дан, а и на света, всичко...

*Посвещавам на Тод, Уил и всички останали, тръгнали
да търсят ключовете към загадката*
М. П. Х.

ГЛАВА 1

В Лондон Ейми и Дан забравиха да проверят за бръмбари.

Знаеха си урока. Отседнеха ли в нов хотел, на всяка цена трябваше да претърсят стаята за подслушвателни устройства или друго шпионско оборудване последна дума на техниката, поставено от враговете им. Винаги проверяваха и откъде могат да се измъкнат безпрепятствено и какво може да им послужи за оръжие. Ейми беше само на четиринайсет години, а Дан — на единайсет. Въпреки това, бяха развили нюх като на професионалисти от ФБР.

Но след като пристигнаха в Лондон, Ейми направи с последни сили три крачки в стаята и се свлече на леглото. Дан мина покрай нея и седна тежко на канапето. Отпусна се назад заради тежката раница на гърба си. Сякаш беше смазан от умора.

„Наистина е капнал — помисли си Ейми. — И двамата сме капнали. Вече знаем истината. Знаем колко са ни лъгали, колко тайни са укрили, колко много очакват от нас...“

Само гувернантката им Нели Гомес, с щръкнала във всички посоки коса, явно имаше сили да стои права. И дори да се поклаща леко в такт с налудничавата музика, която слушаше по айпода, докато се опитваше да вкара в стаята платнения им сак и клетката с котарака. Ейми си помисли сънено, че те с Дан е трябвало да ѝ предложат да помогнат. Но точно сега Ейми не беше в състояние да носи дори платнен сак.

Нели се обърна да затвори вратата. После и тя като че ли се свлече.

„Припадна ли?“, запита се другото момиче.

Но още преди да е успяла да направи нещо, Нели отново стоеше на крака. Не беше припаднала. Само се беше навела рязко, за да вдигне нещо, по което Ейми и брат ѝ бяха минали — най-обикновен плик от амбалажна хартия.

Вдигна го във въздуха, сякаш е трофей.

— Какво ще кажете, малките? — попита тя. — Искате ли да се обзаложим, че това е следващата следа, водеща към загадката?

Бяха предупредени да я очакват — зашифрована, разбира се — в случай че противниците им се доберат до нея. При обичайни обстоятелства братът и сестрата щяха да се завтекат, за да грабнат плика, щяха да изтичат да го отворят и да побързат да разчетат поредния шифър. В най-лошия случай, щяха да кажат на Нели, че вече са големи, за да ги нарича „малките“, да не говорим пък, че от тях зависеше съдбата на света.

А Ейми само сви рамене.

Дан отметна глава и се загледа в тавана.

— Ей, малките! — повтори озадачена Нели. После махна слушалките на айпода. — Не ме ли чухте? — Тя отвори плика. — Ами да, адресиран е до Ейми и Дан Кахил — оповести. — И до Нели Гомес. Охо! Сега вече се чувствам много важна. Сигурно са го пъхнали под вратата, докато са ни чакали. — Тя протегна плика към брата и сестрата. — Кой иска да получи честта?

И двете деца не помръднаха.

Нели разклати пред тях плика.

— Хайде бе, хора — подкани. — Това тук е следа. — Държеше се така, сякаш са несхватливи като котарака Саладин, на когото му трябваше малко, за да се разсее с любимата си риба. — Не искате ли да видите какво пише? Някой се опитва да ни помогне!

— Ако някой наистина искаше да ни помогне, щеше да ни даде всички отговори още в Ямайка — възрази Ейми.

Знаеше защо не се е случило, но точно сега нямаше сили да мисли за това.

— Или още в самото начало — допълни Дан. — На погребението.

Само преди месец и нещо Ейми и Дан се изненадаха неописуемо след смъртта на любимата си баба Грейс. Оказа се, че са сред подбрана група роднини, които според завещанието на Грейс получаваха странно предложение: всеки от тях да вземе или по един милион долара, или ключ към загадката.

Ейми и Дан бяха предпочели ключа.

Оттогава обикаляха света и в надпреварата за голямата награда се стараеха да надхитрят, да изпреварят или просто да избегнат някои

от най-неочарователните си роднини. Вече не помнеха колко пъти се бяха опитвали да ги убият.

Когато Ейми не бе ужасена до смърт, имаше и мигове, които ѝ доставяха невероятна наслада. Например да разбере, че е достатъчно смела, за да скочи от онзи покрив във Виена. Или че от всички отбори само те с брат ѝ са успели да разчетат ключа към загадката в Кайро. И че са прелетели с хеликоптер над Еверест.

Но само преди ден в Ямайка те с Дан и Нели бяха научили до какво всъщност се свежда надпреварата за ключовете. После, по време на дългия полет над Атлантическия океан, бяха осъзнали колко жестоко е всичко. Допреди два дни си бяха мислили, че не се различават от другите отбори — освен по това, че са по-малки, по-бедни, по-неосведомени и сираци. Бяха си казали, че ако не друго, то поне целта е същата: да победят. Да изпреварят всички и накрая да грабнат голямата награда.

„Но не — каза си горчиво Ейми. — Ние сме по-малки, по-бедни, знаем по-малко — и не е достатъчно просто да изпреварим всички и да стигнем първи при наградата. За да победим, трябва да накараме всички останали да простят и да забравят петте века предателства, кавги, измами и... убийства.“

Но как да простиш и да забравиш всичко това?

— Невъзможно е — пророни Ейми.

— Кое, следата към ключа ли? — попита озадачена Нели. — Дори още не си чула за какво става въпрос.

— Цялата надпревара за ключовете — поправи я Дан. — Безполезна е. Не можем да победим. Поне както се очаква от нас. Защо изобщо бихме толкова път да идваме тук? — махна той с ръка към прозореца. Бяха на дванайсетия етаж и единственото, което виждаха, беше късче сиво небе. — Мразя го този Лондон. Дали тук изобщо спира някога да вали?

Ейми си спомни за миг как преди няколко седмици в Египет Дан оглеждаше въодушевено друг един хотел. Как тичаше из стаята и радостен назоваваше всеки предмет, на който се натъкваше: „Листове за писма!“, „Чадър!“, „Библия!“. Ейми се почувства виновна при мисълта, в какво е превърнало издирването на ключовете това въодушевено дете. То сякаш беше станало намусен седемдесетгодишен старец.

— Е... — свъси се разколебана Нели.

За миг на Ейми ѝ се стори, че тя ще каже: „Прави сте, малките. В Лондон не спира да вали и това издирване на ключовете си е пълно безумие. Само на двайсет години съм, а вие дори не сте ми роднини. Прибирам се. Още сега“. После Нели поклати глава и русо-черните ѝ кичури се разлетяха.

— Вижте какво, малките. Обещах на баба ви...

— Тя е мъртва — напомни Дан със старческия си глас. — Тя е мъртва, Лестър и Ирина също...

„Мъртви са и мама и татко“, довърши наум Ейми. Докато бяха в Ямайка, бяха решили, че всички починали са достатъчна причина да стигнат докрай в издирването на ключове. Лестър беше невинен случаен човек, въввлечен в събитията само защото бе поискал да помогне. Преди Ирина им беше враг, после обаче беше жертвала живота си, за да спаси Ейми и Дан. А родителите им бяха намерили смъртта си, докато се бяха опитвали да опазят един-единствен ключ към загадката и той да не попадне в неподходящи ръце.

Какво щеше да означава смъртта на всички тези хора, ако Ейми и Дан не продължаваха с опитите?

Но как да продължат, след като всичко беше невъзможно?

Нели премести очи от Ейми към брат ѝ, сякаш умееше да чете мисли.

— Хайде да не бързаме, искате ли? — пророни тя тихо. — Слушайте сега. — Момичето разкъса плика и зачете на глас: — „Изгубихме надежди, те станаха на рядък, безплътен въздух пред Праведния съд и онова, което е вдън сърцевината на вашето сърце. Толкова ли не виждате с душевния си взор, че колелото може да направи пълен кръг?“ — Тя вдигна очи. — Разбирате ли нещо? Някои от думите са подчертани, сигурно имат някакво значение.

Тя доближи писмото първо до Ейми, сетне и до Дан:

Изгубихме надежди, те станаха на рядък
безпльтен въздух пред Праведния съд и онова,
което е воден сърцевината на вашето сърце.
Толкова ли не виждате с душевния си взор,
че колелото може да направи пълен кръг

На Ейми ѝ хрумна една мисъл, но тя не ѝ обърна внимание.

„Все тая — помисли си. — Не можем да победим.“

— На мен не ми говори нищо — отвърна горчиво Дан.

— Мъър — започна да недоволства Саладин от клетката за домашни любимци.

Беше кисел не по-малко от Дан. Нели се наведе, за да отвори вратичката и да го пусне.

— Ако не друго, то поне мога да ощастливя котарака — промърмори тя.

Но Саладин не се отърка признателно в крака ѝ. Вцепени се и изръмжа гърлено. После се метна право към прозореца.

— Саладин! — извика Ейми.

Погледна бързо, за да провери дали прозорецът е отворен — а той беше, на него обаче имаше мрежа против комари. Както се носеше към нея, котаракът изсъска. Не, съскаше не на мрежата, а на нещо зад нея, което се беше закрепило на перваза отвън.

Маймуна.

Ейми примига. А след това, въпреки всичко, се усмихна. Маймуната ѝ напомни за една от любимите ѝ книги, в които действието се развиваше в Лондон: „Малката принцеса“, в която една маймуна, затъжила се за Индия, се прехвърля от покрив на покрив, за да отиде при самотно момиченце, на което също му е мъчно за Индия.

Момиченцето е сираче, но маймуната го отвежда при едни хора и така намира ново семейство...

Усмивката на Ейми помръкна.

„Измислица — помисли си тя. — Още нещо, което не е истина.“

Но маймуната не им носеше подаръци. Зъбеше се на Саладин и блъскаше с лапа по мрежата. Явно дращеше с нокти или може би държеше нещо остро. Нож? Защото мрежата се разкъса. Маймуната се метна към Саладин и се приземи на пода. После с три бързи скока отиде при Нели. Скочи и грабна листа от ръката ѝ.

— Не! *Наш* си е! — кресна момичето.

Спусна се след маймуната, за да вземе листа. Но тя се изплъзна.

— Аз ще я хвана! — извика Дан.

Скочи от канапето. Изглежда беше забравил, че още е с раницата, защото само залитна напред и изобщо не се и доближи до маймуната. Тя му се изплъзна и се насочи към Ейми.

— Ще опитам аз! — кресна тя.

Стана и се стрелна надясно. Маймуната отскочи наляво.

Саладин се спусна от перваза, сякаш решил, че двамата с Ейми ще приклепят маймуната. Тя обаче им се изплъзна с лекота.

След като се върна при перваза, се обърна. Ухили се и закима със звуци като от кикот.

— Тая маймуна май ни се присмива — подвижна възмутена Нели.

Тя се втурна към перваза.

Маймуната се изхили още по-високо. После, точно когато Нели се пресегна да я хване, метна в стаята нещо като монета и скочи през прозореца.

След това изчезна.

Заедно с единствената следа, с която разполагаха.

ГЛАВА 2

Дан взе монетата. Беше от дебел метал и от двете страни имаше калиграфски изписано „К“.

„К“. Ами да, какво друго.

— Кабра — каза мрачно момчето.

В надпреварата за ключовете към загадката семейство Кабра им бяха станали най-заклети врагове. Бяха възмутително богати и самото въплъщение на злото.

— То се знае, че имат и обучени маймуни, които правят каквото им наредят — допълни свъсена Ейми.

— Няма да се учудя, ако си имат цяла зоологическа градина — промърмори брат й.

Завтече се към прозореца и изпревари сестра си само с няколко крачки. Маймуната вече беше няколко етажа по-долу. Беше ухапала навития на фуния лист хартия и се спускаше по въже, завързано за покрива. Докато Дан, Ейми и Нели гледаха, тя слезе на земята и заподскача по тротоара. После от чакаща лимузина се подадоха две ръце, които прибраха вътре маймуната. Вратата се затвори и черната лимузина отпращи.

— Бяха ръцете на Изабел Кабра — отсъди Ейми.

Изрече името внимателно, сякаш я болеше от всяка сричка.

„Със сигурност я боли“, помисли си Дан.

Не попита как така сестра му е познала от дванайсетия етаж ръцете на Изабел. Тази жена беше убила майка им и баща им. В Индонезия се беше опитала да убие и тях с Ейми, а в Австралия и Южна Африка ги беше заплашила със смърт. И колко пъти само беше праскала онези гадняри, децата си Иън и Натали, да ги нападат. В Корея те се бяха опитали да оставят Ейми и Дан да издъхнат в срутила се пещера.

Когато някой е бил толкова много пъти невероятно жесток и ужасен с теб, развиваш към него нещо като шесто чувство. Усещаш, ако е наблизо.

Дан беше не по-малко сигурен от Ейми, че ръцете са били на Изабел.

Извърна се — беше му непоносимо да гледа болката върху лицето ѝ. Де да можеше да хукне след Изабел, да я набие, да я хвърли в затвор, да си върне всичко, което им беше отнела. Но той беше единайсетгодишно дете. Не можеше да стори кой знае какво. Единственото, което успя да направи, беше да се изхрани и да изплюе хракката през прозореца. Прицели се право към лимузината, която набираше скорост.

— Дан! — възкликна Нели.

— Какво? — отвърна той невинно. — Тя е злодейка. Най-малкото, което заслужава, е да се изплюе върху лимузината ѝ.

Дан усети, че Нели едвам се сдържа да не се засмее. Това да си с двайсетгодишна гувернантка имаше предимството, че понякога тя се държеше и разсъждаваше като малко дете. После обаче Нели стана сериозна.

— Не мисля, че мерникът ти е чак толкова добър от такова разстояние — заяви тя.

— О, така ли? — възкликна момчето. Зарадва се, че вниманието му е било отклонено към друго. Метна на Нели монетата с буквата „К“. — Хвърли я през прозореца накъдето решиш. Обещавам да я уцеля от пръв опит.

Още преди да е получил възможност да докаже колко добре плюе, усети, че някой го подръпва отзад. Какво ставаше пак? Дали някой не се опитваше да му открадне раницата? Направо от гърба?

Дан се обърна рязко. Не видя друг, освен Ейми.

— Какво правиш? — попита я.

— Трябва да проверя нещо в интернет — обясни тя. — Незабавно.

Двамата се погледнаха. Понякога Дан недоумяваше как изобщо е възможно да имат кръвна връзка. Сестра му беше срамежлива, той не спираше да дърдори. Тя обичаше книги и тихи библиотеки, Дан пък си падаше по шумни видеоигри и разни шеги с оригване и пръдни. Имаше случаи обаче — особено откакто бяха тръгнали да издирват ключовете към загадката — когато той оставаше с чувството, че двамата с Ейми са направо един човек: мислеха едно и също по едно и също време.

Сега случаят беше точно такъв.

— Добре тогава — каза момчето.

Смъкна малко раницата, та Ейми да извади по-бързо лаптопа. Тя му подаде кабела. Дан го включи в контакта, а сестра му го съедини с компютъра. Докато чакаха той да заработи, Ейми връчи на брат си един от листовите за писма с емблемата на хотела отгоре и химикалка, които взе от бюрото.

— Какво правите вие двамата? — попита Нели точно когато Дан започна да пише по листа.

— Възстановяваме следата — обясни Ейми. — Хрумна ми нещо, но искам да го проверя в интернет.

— Пък аз си мислех, че сте се отказали — подметна Нели. — И че според вас не можете да победите.

Дан погледна Ейми и продължи да пише. Остави я тя да обяснява.

— И досега смятам, че не можем да победим — заяви момичето. — Най-малкото, както искат Мадригалите.

Съвсем доскоро щеше да изрече думата Мадригали със същия страх и отвращение, както казваше „Изабел Кабра“. Но в Ямайка двамата с брат й бяха установили, че Мадригалите всъщност са добрите.

„Прекалено добри — помисли си Дан. — Въобразяват си, че накрая всички ще се хванем за ръце и ще запеем около лагерния огън «Кумбая»^[1]. Не са наред!“

— В Ямайка се съгласихте с всичко, което поискаха Мадригалите — напомни Нели. — Аз също.

— Да — потвърди Ейми. Беше разсеяна. Компютърът вече се беше включил и тя зареждаше страница в интернет. — Просто не ми се струва възможно. Но ако не можем да победим, както искат Мадригалите, поне можем да се постареем да не го направят Кабра.

Дан вдигна очи от хартията.

— Представяш ли си да оставим Изабел Кабра да превземе света? — попита той.

Думите увиснаха в тихата хотелска стая. Дан можеше да заложи поне на това. Всичко, каквото искаха Мадригалите, беше прекалено голямо и твърде несигурно: мир, любов, прошка... Момчето не бе успяло да ги задържи в ума си дори по време на полета със самолета, който беше минал безпрепятствено. *Никога* нямаше да бъде в състояние да погледне Изабел Кабра право в очите и да й каже: „Прощавам ти“. Но все беше по силите му да й попречи да победи в надпреварата за ключовете; да я спре и тя да не се добере до абсолютната власт; да направи така, че Изабел да не убива и други, за което нямаше да й простят никога...

Нямаше друг избор. В най-добрия случай Дан можеше да се надява на това.

Дъждът навън се засили. В стаята беше все така тъмно. Свъсена, Нели клатеше глава.

После, нали често се държеше неадекватно, се усмихна. Доближи до устата си монетата с буквата „К“, която Дан й беше дал.

— *Поредният* странен обрат в играта — каза тя, сякаш беше спортен коментатор, а монетата с буквата „К“ бе микрофон. — Онези, които гледате мача от домовете си, сигурно сте си помислили, че лошите Кабра са преминали в настъпление, но малкият номер с маймуната им изигра лоша шега. Така те вляха нови сили в наглед омаломощените невръстни Кахил, които след броени секунди ще се досетят каква е последната засега следа — благодарение на фотографската памет на Дан и на *изумителните* изследователски умения на Ейми.

Дан вече беше направил точното копие на писмото, което маймуната беше откраднала. (Точно, ако не броим кривия му почерк.) Наистина имаше фотографска памет, която неведнъж и два пъти ги беше спасявала, докато издирваха ключовете към загатката. Дан беше

сигурен, че е възпроизвел правилно всичко, дори подчертаните места. Той подаде листа на Ейми и се извърна към Нели.

— Това, Нели, не е никаква игра — каза ѝ така, сякаш ѝ се караше.

* * *

Тя загледа как двамата със сестра му се надвесват над компютъра. Не се и съмняваше, че след малко ще стигнат до блестящ извод. А после ще оповестят, че трябва да отидат на някое живописно място.

Лично Нели се надяваше това да е Стоунхендж. Отдавна мечтаеше да го види. Но може би не този път — никак не ѝ се искаше да обяснява на достопочтените британски власти как така двамата ѝ подопечни са срутили прочутата забележителност. Тези приключения с издирването на ключовете често завършваха именно така.

Беше изумително — и малко стряскащо — да наблюдава как само за месец Ейми и Дан направо са се преобразили. Опитва се да си спомни каква е била самата тя на единайсет и на четиринайсет години. На единайсет не беше правила друго, освен да не излиза от местния плувен басейн, нали така? А на четиринайсет си сложи пиърсинг на носа.

И... точно тогава в живота ѝ се беше появила Грейс, бабата на Дан и Ейми. Не пряко: Нели се запозна с нея по-късно. Но в годината, когато тя постъпи в гимназия, върху нея се посипаха какви ли не възможности. Да тренира кунгфу. Да ходи на уроци за управление на самолет. За факултативни часове в училище, за каквито не бе и мечтала и на които взискателните нови учители обръщаха прекалено много внимание на момичето с пиърсинга на носа и с шарената коса, седнало на последния чин.

Трябваше да мине много време, докато Нели разбере откъде идват тези възможности. Сега обаче си даваше сметка, че Грейс е преобразила до неузнаваемост живота ѝ.

„Тя беше от добрите в рода Кахил — помисли си момичето. — Какво ли ще им причини човек като Изабел Кабра, ако вземе властта в свои ръце?“

Нели започна да върти в ръце монетата с буквата „К“, която ѝ беше дал Дан. Имаше чувството, че ѝ е провървяло съвсем случайно — както хвърляме ези-тура — да бъде избрана за гувернантка на Ейми и брат ѝ. Но в Ямайка беше научила, че семейството ѝ е свързано от поколения с Кахил. Нели бе предопределена от съдбата да участва в издирването на ключовете към загадката в не по-малка степен от Ейми и Дан.

И в Ямайка тя беше приела тази съдба.

Продължи да си играе с монетата. И изведнъж престана да мисли за семейства и съдби. Насочи вниманието си към монетата, която вече не ѝ приличаше на никаква монета. Отстрани по ръба имаше тънка черта. Може би пукнатина?

Нели пъкна нокът в процепа. Натисна го и монетата се отвори, а отвътре се показва мъничко електронно устройство.

Точно тогава Ейми се завъртя на стола.

— Разбрах! — каза тя. — Отговорът е...

Нели се спусна към нея и запусти с ръка устата ѝ.

— Не го казвай! — нареди ѝ. — Те ни... — Със свободната ръка тя извади мъничките телчета във фалшивата монета. — Подслушват ни!

* * *

В лимузината, която беше на една пресечка оттам, Изабел Кабра се наведе напред и заслуша още по-напрегнато в слушалките как онова необразовано момиче казва:

— Те ни...

Пукане. Нищо друго, освен пукане. Връзката беше прекъсната.

„Значи са открили подслушвателното устройство. Чудо голямо!“

И без това Изабел не беше опряла до него. Следата, пратена на малките Кахил, вече беше у нея, а тя разполагаше с много по-големи възможности от тях да разчете писмото. Разполагаше с много повече от всичко, което имаше значение.

Въпреки че си беше дразнещо.

Изабел за малко да се свъси. „Недей! Забрави ли? Ами бръчките? Ботоксът не може да направи повече. Онези хлапетии не заслужават да

се сбръчкваш заради тях.“

Наистина не заслужаваха да им обръща внимание, но за всеки случай Изабел прехвърли наум всичко, което бе чула — да не би да има нещо важно в жалкия разговор на онези жалки хлапета.

„В Ямайка се съгласихте с всичко, което поискаха Мадригалите.“ „Ако не можем да победим, както искат Мадригалите...“ Това означаваше, че са се съюзили с Мадригалите, онези негодници в сянка, които от векове бяха истинско проклятие за семейството на Изабел. Е, карай. Изабел знаеше от опит, че верността не е друго, освен възможност за предателство.

Отново се върна към нещо, казано от момчето: „Представяш ли си да оставим Изабел Кабра да превземе света?“.

Тя си позволи да се подсмихне, въпреки че бръчки се получаваха и от усмивките, точно както и от въсенето.

Да. Изабел си го представяше. Представяше си го много добре: властта, славата, които заслужаваха по право. Превъзхождаше всички по света. Всички най-сетне щяха да го проумеят, след като Изабел победеше в надпреварата за ключовете. Тя щеше да властва, а всички на земята щяха да ѝ се подчиняват.

Да се подчиняват или да умрат. Така им се падаше.

Ейми и Дан Кахил със сигурност заслужаваха смърт.

Изабел грейна в още по-широка усмивка. Направо беше признателна на хлапетата, че са успели да оцелеят толкова дълго. Така тя щеше да измисли още по-жесток начин да ги умъртви.

— Мамо! — изхлипа единайсетгодишната ѝ дъщеря Натали, която седеше отсреща в лимузината. — Изглеждаш малко страшно.

Изабел забеляза, че още държи отвратителната маймуна.

— На ти я! — каза и метна гнусната твар върху коленете на момичето. — Извадете с Иън хартията от устата ѝ и разберете какво пише на нея. Поне веднъж в живота оправдайте по-големите си възможности и образование.

Изабел беше обучила добре децата си: свъсена, Натали се дръпна от маймуната, защото инстинктивно знаеше, че с космите скъпата ѝ дизайнерска черна рокля ще изглежда ужасно. А на четиринайсетгодишния Иън явно му се повдигна при мисълта, че като нищо може да се изцапа с маймунска слюнка. Някой ден, ако Натали и Иън оглавят империята на Кабра, тези инстинкти щяха да им свършат

добра работа — разбира се, след много десетилетия, през които Изабел щеше да я ръководи умело. Но засега двамата си бяха мъници и тя не можеше да допусне да не се подчиняват на пряката ѝ заповед.

— Какво стана с „Да, мамо. Както кажеш, мамо.“? — попита строго Изабел. — Кога престанахте да ми се подчинявате на мига?

Иън изпелтечи нещо, което тя не разбра.

— Какво, какво? — рече му. — Я повтори!

— Н-н-ние...

Откога синът ѝ беше започнал да пелтечи? Изабел го беше научила да се владее и да е любезен, да носи с лекота още от тригодишен смокинг. Иън се прокашля и успя да изрече:

— Не сме престанали да се подчиняваме. Просто вече първо мислим.

Изабел го удари по лицето.

[1] Религиозна песен от 30-те години на XX в., която по-късно скаутите в Съединените щати пеят около лагерните огньове. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Ейми нареди по бюрото подслушвателните устройства. След като Нели бе унищожила бръмбара на Кабра, Ейми и брат ѝ бяха претърсили с известно закъснение педя по педя хотелската стая, както трябваше да направят още от самото начало. Бяха намерили още три бръмбара: един мъничък и красив в лампата, един изискан върху рамката на картината, който в началото Ейми бе помислила, че е част от нея, и под леглото един доста груб, все едно го е правил футболист с дебели пръсти.

— Екатерина — посочи тя красивия.

— Джанъс — допълни Дан за изискания.

— Томас — заяви Нели за другия, после завъртя очи.

— А устройството на Кабра е изработено от Лусиан, така че присъстват всички — уточни Ейми.

Изброяваха кланове в рода Кахил, които също издирваха ключовете към загадката. Всеки водеше началото си от някое от четирите враждуващи помежду си деца на Гидиън и Оливия Кахил: Катрин, Джейн, Томас и Люк. Само Мадригалите — кланът, към който се числяха Ейми и Дан, знаеха, че след като семейството се е разпаднало, се е родило и пето дете: Маделин.

„Нашата прапрапрабаба“, помисли си Ейми.

Беше ѝ приятно да знае откъде тръгват корените ѝ. Копнееше за това още откакто бяха тръгнали да издирват ключовете към загадката.

„Но дали наистина съм вярна на корените си, щом не се опитвам да изпълня желанието на Мадригалите?“, запита се тя.

Дан премести малко трите бръмбара върху бюрото, за да са по-наблизо един до друг. Вдигна над тях юмрук, готов да ги натроши с един-единствен удар.

— Три, две, едно... — започна да брои мелодраматично отзад напред.

В последния момент Ейми го сграбчи за китката.

— Какво правиш? — попита той и се помъчи да се отскубне. — Да не си превъртяла?

— Трябва да поговоря с теб — обясни сестра му.

Сетне показа към банята и го дръпна за ръката. Дан се свъси и тръгна след нея. Нели се посочи и вдигна вежда, сякаш питаше: „И аз ли?“.

Ейми кимна.

В банята пусна до края крановете на мивката и ваната. Все едно се чуваше водопад. Наложил се Нели и Дан да доближат глави до нея, за да я чуват какво казва. Нямаше опасност думите ѝ да бъдат засечени от никакво подслушвателно устройство.

— Ако наистина се опитваме да осуетим победата на Кабра, дали да не помогнем на другите отбори? И да им съобщим каква следа сме получили? — попита тя. — И не отговаря ли това на желанието на Мадригалите?

— Ти да не се шегуваш? — ахна брат ѝ. — Искаш ей така да разкрием онова, което сме узнали с толкова труд?

— Ами ако споделим отговорите, до които си стигнала, и накрая... знам ли, стане така, че онези негодници от семейство Холт завладеят света? — попита Нели.

Те: Айзенхауър, Мери-Тод Холт и трите им деца Хамилтън, Рейгън и Мадисън, бяха от клана Томас.

— Хамилтън не е чак толкова лош — заяви Дан.

— Хамилтън да, но Айзенхауър? — попита Нели.

Той беше мускулист тъпанар без грамче мозък в главата.

„И е присъствал, когато са загинали мама и татко“, помисли си Ейми. Стисна юмруци, сякаш така щеше да разбие на парчета недодяланото подслушвателно устройство на семейство Холт.

— Чичо Алистър също е добър — допълни Дан. — Не ни е предавал... напоследък.

Алистър Ох от клана Екатерина се беше съюзявал неведнъж и два пъти с тях. Но и ги беше предавал отново и отново. После, по време на ужасния пожар на един от островите в Индонезия, беше направил всичко възможно те да се измъкнат преди него здрави и невредими. Дори изглеждаше готов да рискува заради тях живота си. Това не беше ли достатъчно, за да му простят?

„После ни излъга в Китай — спомни си Ейми. — И също е присъствал, когато са загинали мама и тате. Не е подпалил пожара, който ги е погубил, но и не ги е спасил.“

— Откъде знаеш, че бръмбарът на клана Екатерина е сложен от Алистър, а не от Бае Ох? — попита свъсена Нели.

Бае Ох, ужасно неприятен старец, беше чичо на Алистър. В Египет щеше да остави Ейми и Дан да умрат, но добре че Нели им се притече на помощ.

Ейми стисна още по-силно юмруци. Налагаше се да унищожат и бръмбара на клана Екатерина.

— Значи остава кланът Джанъс — каза Нели. — Искате да споделите тайната с Джона Уизард ли? За да добави към всички други звания и „краля на света“?

Джона Уизард вече беше хип-хоп звезда от световна величина, пишеше и бестселъри и го имаше по кутийките с бонбони „Пец“. По-голямо от славата му беше само неговото самолюбие.

Ейми зачака Дан да защити Джона и след това тя да изложи всичките си доводи. В Китай брат ѝ се беше сприятелил с него. Но върху лицето на Дан се изписа само удивление.

— Хм — подхвана той. — Сигурни ли сте, че Джона още участва в издирването на ключовете? Последния път, когато го видяхме, наистина ли ги търсеше?

— Не беше в Тибет. Нямаше го и на Бахамските острови. И в Ямайка — отбеляза замислена Нели. — Дали великият Джона Уизард наистина не се е отказал?

— Имаше бръмбар, който направо си крещеше, че е на клана Джанъс — изтъкна Ейми.

— Може би сега вече Кора Уизард сама си върши мръсната работа — рече Нели.

Кора Уизард. Майката на Джона. Ейми не помнеше да я е виждала. Не, всъщност помнеше.

„Онази нощ — помисли си момичето. — Видях и нея в нощта, когато загинаха родителите ни.“

Неволно стисна плота. Усети как пребледнява.

— Не можем да допуснем да победи Кора Уизард — прошепна тя.

Нели и Дан я погледнаха. И двамата явно я разбраха веднага.

— И така. Не можете да се доверите на никого от другите отбори — каза Нели. — Истински. Докрай.

— Тъхъ — съгласи се Дан. — Знаехме го и преди месец.

Ейми примига, явно беше на път да се разплаче. Надяваше се Нели и Дан да си помислят, че е от парата от пуснатите докрай кранове на мивката и ваната.

— Как изобщо Мадригалите смятат, че можем да... — подхвана тя.

— Власт — прекъсна я брат й. — Длъжни сме да победим. А след това... след това вероятно ще разполагаме с достатъчно власт, за да подчиним останалите.

За миг заприлича на мъничък Наполеон, който крои планове да завладее света. После отново си върна обичайния вид и изскочи радостно от банята.

— Ще стъпчем бръмбарите — провикна се през рамо. — Идвайте! Всеки ще унищожи по един. Аз съм пръв.

Ейми и Нели се спогледаха и вдигнаха рамене. Сетне се завтекоха след него. Тримата грабнаха от бюрото електронните подслушвателни устройства и започнаха да скачат по тях, при което те станаха на парчета.

* * *

В затъмнената стая седяха двама мъже. Единият беше с нос като клон и с кисело лице. Другият беше облечен от глава до пети в сиво и беше със слушалки на ушите. Първият мъж: Уилям Макинтайър, все поглеждаше с очакване втория и го питаше:

— Сега чуваш ли ги? А сега?

Накрая мъжът в сиво — Фиск Кахил, избута назад слушалките.

— Разчитат следата в писмото — отвърна той. — Но... унищожиха всички бръмбари.

Известно време господин Макинтайър мълча.

— Освен нашия — каза накрая той.

— Имаме предимството, че е вграден в стената — уточни Фиск. — Отседнали са в стаята на Мадригалите. Както го уредихме — свъси се мъжът.

— Не одобряваш, че ги подслушваме — каза Макинтайър.

— Не одобрявам много неща в това издирване на ключове — поясни Фиск. — Играем си с деца. Играем си с живота им.

— Нима всяко поколение не си играе със следващото? — попита господин Макинтайър.

Другият мъж издаде звук като лай, прекалено горчив, за да е смях.

— И това го казва човек, предпочел да няма деца — отсъди той. — Но... и аз избрах това. — Фиск се вторачи мрачно в стената. — Още нещо, за което съжалявам — пророни той.

Уилям Макинтайър понечи да вдигне ръка, сякаш за да потупа по рамото Фиск. Но не беше от хората, които ще потупат някого, за да го утешат. Затова свали ръка.

— Мислех, че ще започнеш да гледаш по-оптимистично — каза. — Сега ходиш облечен вече не в черно, а в сиво.

— В тъмносиво — уточни Фиск. — Допускам съвсем малка надежда... — Той почука с пръсти по масата. — Жалко, че не можем да разберем какво си мислят. Защо са решили да унищожат подслушвателните устройства, но да продължат издирването. Явно са го обсъдили някак.

Представи си как децата си пишат бележки и си ги предават или разговарят, шепнейки, в гардероба, докато водата в банята тече и заглушава звуците, така че бръмбарите да не ги засекат. Познаваше добре Ейми, Дан и Нели и подозираше, че са го обърнали на шега. Самият той не бе от хората, познали отблизо забавленията.

— Знаят, че съдбата на света зависи от това, дали целият род Кахил ще се обедини отново — каза господин Макинтайър.

— Достатъчно ли е? — попита вторият мъж. — Не трябваше ли да им дадем точни подробности и да им обясним какви ще бъдат последиците, не трябваше ли да им кажем всичко?

Макинтайър се отгласна от масата.

— На какво време могат да издържат две деца? — попита той. Известно време мълча мрачно, после добави: — Можеше просто да ги попиташ какво мислят. В края на краищата ни разкриха за ключовете. Ние направихме същото. Знаят, че сме на тяхна страна.

— Да, но... не виждаш ли как тази надпревара ги научи да лъжат? — попита Фиск. — Научи ги да подозират всички?

Господин Макинтайър се смръщи.

— Знаят, че сме в един лагер — заяви той.

— И заради това ние си седим на сигурно в тази тъмна стая, а те ще се изложат на опасност, така ли? — попита вторият мъж. — Опасност, която не друг, а ние ще направим още по-голяма?

* * *

— И отговорът е... — Известно време Ейми мълча, за да подсили впечатлението. — Уилям Шекспир.

Дан примига.

— Добре де, Ейми, наясно съм, че явно си изчала всички книги, писани някога. И знаеш много повече от мен за думите и писателите — каза той. — Но как от „рядък, безплътен въздух“, „Праведния съд“, „вдън сърцевината на своето сърце“ и всичко друго стигна чак до Уилям Шекспир?

— Стигнах до него, защото именно той е въвел тези изрази — обясни сестра му. — Погледни. — Тя изтика с ръка каквото беше останало от натрошените подслушвателни устройства и придърпа стола, за да седне пред компютъра. Докосна един клавиш и картинката върху екрана се смени с електронна страница, която Ейми беше разглеждала, преди да намерят първия бръмбар. — Това е списък с всички думи и изрази, въведени от Шекспир. „Рядък, безплътен въздух“, „Праведния съд“, „вдън сърцевината на своето сърце“, „с душевния си взор“, „колелото“ може да „направи пълен кръг“^[1] — всички подчертани изрази са в списъка.

Дан гледаше как Ейми мести стрелката по думите и изразите. Бяха стотици.

— Охо, човек да си помисли, че преди Шекспир не е съществувал английски език — отбеляза Нели. — „Дъх ужасен“, „сплетни“, „прескочикобила“, „имитирам“...

— О, я стига. Да сте чували някой да казва „на описание не се поддава“?

— Днес някои звучат странно — призна Ейми. — Но има една дума, Дан, която употребяваш непрекъснато.

Тя му показва с курсора една от светещите думи: *повръщам*.

— Шекспир е въвел думата „повръщам“? — изуми се момчето.

— Да — потвърди Ейми.

— Е, явно си е разбирал от работата — рече Дан.

Нямаше намерение да го признава пред сестра си, но винаги бе смятал „повръщам“ едва ли не за свършена дума. Звучеше си точно като онова, което описваше.

— А какво ще кажеш за... — попита Ейми, докато търсеше в списъка други хубави думи.

На Дан не му беше до езикови уроци. Предпочиташе надпреварата за ключовете да ги изведе при мъже, въоръжени с мечове, и специалисти по кунгфу.

— Добре, добре, вярвам ти. — Искаше да добави „щом твърдиш“, но се притесняваше да не би Шекспир да е въвел и този израз. — Вече знаем, че следващият ключ е свързан с Шекспир, какво ще правим от тук нататък? — попита той.

Точно тогава иззвъня телефонът в хотелската стая.

И тримата подскочиха, после Нели се пресегна и вдигна. Слуша известно време, сетне закри с длан слушалката.

— Обаждат се от рецепцията — обясни тя. — Питат дали искаме билети за някоя от забележителностите. Или... — Момичето изви многозначително вежди. — Или за театрални постановки.

Ейми грейна.

— А, без тия — простена Дан.

— Каква е програмата в „Глобус“? — попита въодушевено Ейми.

— Няма пък да ходя на пиеса на Шекспир! — започна да негодува Дан.

Нели не му обърна внимание.

— Да, три билета, ако обичате... — каза в слушалката. След като уточни всичко, затвори със замечтан поглед. — „Ромео и Жулиета“ — обясни на Ейми. — „Ромео и Жулиета“ в Лондон, където я е написал Шекспир, поставена в „Глобус“, точно както на премиерата...

Върху лицето на Ейми се изписаха същото благоговение и замечтаност.

— Изумително — прошепна тя.

— Жива мъка — промърмори Дан. — Необичайно жестоко наказание. По-страшно и от отровните змии и паяци в Австралия. По-

страшно дори отколкото в Китай, когато щяха да ни направят на кайма.
Най-страшното, което ни е сполитало някога.

Но не го слушаше никой.

Поне така му се струваше.

[1] Цитатите в тази книга от пиесите на Уилям Шекспир са по превод на Валери Петров. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Иън Кабра се промъкваше на пръсти в помещението със студен мраморен под. Беше потомък на почти всички известни шпиони от последните пет века. Бе обучен едва ли не от рождение за подривна дейност. Но това беше последното място, на което бе подозирал, че някога ще приложи шпионските си умения: в собствения си дом.

Някъде горе, на третия или може би на четвъртия етаж в огромната къща на Кабра изскърца дъска. Иън се смрази.

„Къщата е стара — каза си. — През цялото време издава такива звуци. Нали така?“

По принцип нямаше да обърне внимание. Но никога досега не му се беше случвало да се прокрадва в единственото крило на къщата, до което те с Натали нямаха достъп. Крилото, където бяха скрити всички тайни на семейство Кабра.

Иън зашари с очи — дали няма да съгледа първия лъч издайническа светлина, приближаваща към него. Заповтаря наум най-различни оправдания: „Няма такова нещо, мамо и тате, как изобщо можете да си помислите, че ще стана от сън посред нощ, за да върша нещо лошо? Да се промъквам и да мамя? Просто... отивам да пийна вода. Ожаднях и си казах, че водата тук долу е по-хубава, отколкото в стаята ми. Нали винаги сте ме учили, че заслужавам най-доброто от всичко? Как изобщо ви е минало през ума, че ще сляза, защото... защото вече не ви вярвам?“

Срещу него не блесна светлина. Не му се ухили усъмнил се родител или прислужник. Иън си пое дълбоко и тихо въздух и пак запристъпва предпазливо напред. Колкото и да внимаваше, всеки път, щом допреше до пода обутите си в чорапи крака, чуваше едва доловимото „скръц-скръц“.

„Какво ли ще стане, ако ме хванат? Струва ли си да рискувам?“

— Искам само да знам истината — прошепна Иън толкова отчаяно, че изрече с устни думите, а гласните му струни издадоха тихи звуци.

Той застина отново, но не се случи нищо.

„Истината...“

Още от малък го учеха, че истината е разтегливо понятие. Майка му можеше да озари с усмивка някоя жена и да възкликне пленително: „О, тази рокля ти стои като излята. Откъде я купи?“. А после зад гърба ѝ да я одумва с часове, да я нарича грозотия и безформена дърта вещица и да заявява, че едва ли тя е могла да избере по-отблъскваща дреха. Освен това Иън беше чувал по различно време и майка си, и баща си да говорят по телефона със свои бизнес партньори и да ги уверяват: „Ама, разбира се, правим всичко във ваш интерес...“, а след като приключеха с разговора, нареждаха на някой подчинен: „Затвори тази фабрика. Не става за нищо“ или „Продай тези и тези акции. До последната“.

„Но те се държат така само с некадърниците. С чуждите хора. Които, за разлика от нас, не са от клана Лусиан.“

Иън си спомни как майка му се отнасяше с Ирина Спаска, която ѝ беше вярна почти до края на живота си.

„Тя не беше от семейство Кабра. Мама и татко си имат установени правила, за тях важни са само хората от семейството. Такива са си. Да, могат да са безпощадни с всички останали, но всъщност го правят за семейството си. За Натали и мен.“

Дали заради това майка му го беше ударила днес по лицето? Защо ли вече ѝ беше все едно дали те с Натали ще умрат, стига тя да спечелеше надпреварата за ключовете към загадката? Защо от седмици се държеше така, че на Натали постоянно ѝ се плачеше? Иън открай време смяташе малката си сестра за доста досадна, но напоследък всъщност му беше мъчно за нея — тя непрекъснато се стараеше да угоди на майка им, на която все не можеше да се угоди.

„Какво се е променило? — запита се Иън. — Какво се е случило? Наистина ли просто... губим?“

Той се пресегна към дръжката на една врата. Наложил си да се успокои, за да не му треперят ръцете, и извадил от джоба на копринената си пижама шперц, който пъхнал в ключалката. Майка му и баща му бяха наредили да се научи да разбива ключалки, та ако се наложи, да може да краде информация от конкуренти, врагове на семейството, международни шпиони. Иън не бе очаквал да се обърка толкова и да не знае кои всъщност са истинските врагове.

„Време е да разбере“, каза си хладно.

Точно тогава ключалката изщрака. Едно движение на китката и вратата се отвори широко.

Иън погледна през рамо, после влезе в тайното крило и затвори след себе си вратата.

* * *

Джона Уизард махна за последно с ръка на феновете си, струпали се около лимузината, и седна вътре. Шофьорът затвори добре вратата и изблъска няколко десетки момичета, за да мине пред автомобила.

— Много си сладък, Джона — викна едно от момичетата и точно когато колата потегляше, целуна прозореца.

По стъклото остана размазано червило.

Джона го погледна. Беше накарал баща си да насрочи в последния момент този концерт в Лондон. През последните три часа, докато беше пял и танцувал, бе дал всичко от себе си. Накрая дори бе изненадал всички, като беше излязъл още веднъж на бис. Тълпите, писъците и вълнението — ето каква беше неговата награда и точно сега той се нуждаеше именно от това: от доказателства, че феновете го обичат. От доказателства, че той заслужава тази любов.

Защо тогава все му се струваше, че размазаното червило прилича на кръв?

„Заради надпреварата за ключовете — каза си Джона. — Ако феновете ми знаеха какво съм щял да направя... ако знаеха какво очакваше майка ми от мен... и ако го бях извършил...“

След Китай мислеше така: с непълни изречения. Не можеше да довърши мисълта, защото това означаваше да вземе невъзможно решение. Необратимо решение, с което щеше да се наложи да живее до края на дните си.

— Хубав концерт — похвали го баща му Бродерик от отсрещния край на седалката в лимузината. Смяташе на блекбърито, с което не се разделяше. — Деветдесет хиляди души по седемдесет и пет лири стерлинги на човек минус разходите, получава се...

Джона изтика устройството и за малко да го избие от ръцете на баща си.

— Ох, тези пари — каза с пресеклив глас. Напомни си, че трябва поне да опита да говори овладяно. — Не мислиш ли за друго, освен за бенджаминки^[1]?

— Мисля и за Елизабет — възрази Бродерик.

Джона го загледа неразбиращо.

— За кралица Елизабет. Върху британските лири.

— Да, да — сети се момчето. — Но...

Пак стигна до поредното недовършено изречение.

„Какво според татко трябва да направя? И колко изобщо знае? — запита се Джона. — Какво иска за мен? Само пари ли? Или...“

Беше му непоносимо дори да мисли за това.

Винаги бе получавал всичко с лекота. Първия път, когато бе взел в ръце музикален инструмент: детска китара, бе успял да изсвири по слух „Блещукай, блещукай, звездице“. (Беше описал случката в книгата си „Блещукай, блещукай, малък рапър...“) Дори на началните етапи от надпреварата за ключовете му вървеше като по вода. Той беше от клана Джанъс: не беше кой знае колко трудно да пее, да ходи по турнета, да прави записи, да води блог в Туитър, да рекламира и междувременно да намира ключове към загадката. Наложил се да прави налудничави неща, да се понапругне малко, но му се получаваше. Джона вече бе повелител на музикалния свят. Струваше му се, че след като спечели надпреварата за ключовете, следващата му стъпка е да покори останалия свят.

До Китай.

В Китай беше застанал лице в лице със злото.

Със злото вътре в него.

За малко да допусне Дан Кахил да бъде жертван заради ключовете. И да умре. Ужасен, Джона се беше отказал. Спомни си какво облекчение бе изпитал в мига, в който бе заявил на майка си, че не иска повече да издирва никакви ключове, да заплашва роднините си, да лъже и да крие тайни. В онзи миг си беше представил живота като дълъг щастлив концерт, като поредица от страхотни изпълнения: слава и състояние без никакви усложнения.

Майка му обаче беше казала „не“. Беше казала, че той не може да се откаже току-така. Беше казала още, че...

Електронното устройство на Бродерик иззвъня, беше получено ново съобщение. Той го прочете, сетне подаде блекбърито на Джона — да го види и той.

— Ето какво иска майка ти да направиш утре следобед — обясни бащата.

Както седеше в лимузината, Джона изопна гръб. Присви очи толкова много, че едвам разчете буквите. От няколко дни гледаше да стои по-надалеч от майка си. Не беше отговарял на съобщенията ѝ. Пък тя да си мисли каквото ще! Но дали точно сега беше мигът? Мигът, в който Джона трябваше да направи избор?

Беше се трудил неуморно, само и само майка му да се гордее с него. Беше Джона Уизард, звезда от световна величина. Дали майка му не очакваше утре той да стане и убиецът Джона Уизард?

* * *

— Време баща и син да се сближат! — кресна с цяло гърло Айзенхауър Холт.

Удари сина си Хамилтън по корема толкова силно, че щеше да повали и бик. Но откакто беше навършил две години, Хамилтън тренираше като човек, подготвян за олимпийски шампион. Той само се усмихна на баща си.

Айзенхауър местеше поглед и следеше зрелището пред тях. Мъжете в червено-бели екипи долу на игрището гонеха топка, която се търкаляше бързо. Хилядите хора на стадиона станаха на крака и започнаха да викат почти в хор:

— Британци! — ревна Айзенхауър. — Най-добрите фенове във вселената.

— Тук ги наричаме запалянковци, тъпанар такъв — изръмжа някой зад него.

Айзенхауър и Хамилтън Холт се обърнаха едновременно. Айзенхауър беше с ръст метър и деветдесет и синът му почти не му отстъпваше. Но мъжът отзад бе по-висок и от двамата. Беше без риза и се виждаха мускули, които сигурно щяха да приличат на камък, ако не бяха покрити — както и безизразното му лице — с червена и бяла боя.

Айзенхауър се ухили на мъжа.

— То се знае! — съгласи се. Побутна с тяло мускулестите гърди на непознатия: сякаш се удариха два огромни камъка. — Хайде, „Манчестър Юнайтед“!

Трябваше да мине една минута — камъните се движат бавно. Но после мъжът също му се усмихна.

„Татко е страхотен — помисли си гордо Хамилтън. — Знае какво да прави във всяко положение, свързано със спорта.“

Двамата с баща му отново загледаха мача.

— Татко — подхвана след няколко минути момчето, — ти нали не си много разстроен, хм... че изгубихме следата. В издирването на ключовете към загадката де.

— Ще я намерим отново — увери го самоуверено Айзенхауър. — Ние от семейство Холт знаем как да превърнем поражението в победа.

Хамилтън кимна, както всеки път, когато баща му споделяше с него мъдростта на семейство Холт. Дори когато не вярваше особено в нея.

Напоследък това се случваше все по-често.

— Пък и на майка ти й трябваше време да купи на Рейгън и Мадисън нови анцузи — продължи баща му. — Тези момичета не спират да растат, нищо чудно накрая да станат по-високи и от мен! — грейна той гордо. — А как изобщо е възможно да дойда в Англия и да не отида заедно със сина си на футболен мач?

— Да, не е възможно — съгласи се Хамилтън.

Известно време двамата наблюдаваха в мълчание сложните финтове долу на игрището. Преди надпреварата за ключовете Хамилтън щеше да бъде повече от щастлив да бъде само с баща си. Но нещо го мъчеше.

„С тази надпревара за ключовете... Е, да, искам да победим не по-малко от татко. Но начинът, по който се опитваме да го направим...“

След Южна Африка, затвореше ли очи, Хамилтън все си представяше едно и също: плувнал в пот мъж с бомбе — Алистър Ох. Плувнал в пот, защото бащата на Хамилтън се заканваше да го убие.

Понякога, върнеше ли се към този миг, Хамилтън си представяше, че се изпречва пред баща си и кресва: „Недей, татко! Няма да убиваш Алистър!“.

Друг път си представяше, че Алистър умира.

В Южна Африка всъщност се беше случило следното: Хамилтън се беше намесил тайно, баща му дори не го заподозря. Двамата с Дан Кахил се бяха съюзили и бяха спасили живота на Алистър.

„Бях длъжен да го направя! — помисли си момчето. — Нямах друг избор! Това не означава, че съм предал семейството си. Рейгън и мама също не искаха Алистър да умира!“

Но това не беше единственият случай, когато Хамилтън бе проявил неподчинение. Баща му не беше наясно колко пъти се е съюзявал той с Дан и Ейми, колко често се е опитвал да помогне на тях, а не на другите от семейство Холт.

„Предател ли съм? — запита се Хамилтън. — Или просто... постъпвах както беше редно?“

До издирването на ключовете му се виждаше лесно да различи добро от зло. Смяташе, че постъпва добре, когато изпълнява желанията на баща си. И зле — когато върви срещу волята му. Сложностите бяха за футболната стратегия, а не за нравствените решения.

Ами ако в издирването на ключовете бащата на Хамилтън не беше прав още от самото начало?

Момчето погледна още веднъж баща си.

— Татко — рече, — как мислиш...

— Аз не мисля — побърза да го прекъсне Айзенхауър. — Старая се да го правя възможно най-малко. Пречи на развитието на мускулите — засмя се той на собствената си шега.

— Сериозно те питам... — подхвана още веднъж Хамилтън.

— Сериозно ли? — сниши глас баща му. Огледа се, сякаш за да се увери, че не ги подслушва никой. — Ако говорим сериозно, ще ти кажа нещо за мен, което не знае никой друг. Не ме бива много да мисля. Никога не ме е бивало. Но за вас с момичетата искам повече. Точно заради това е толкова важно да спечелим надпреварата за ключовете.

Хамилтън преглътна. Сега как щеше да каже онова, което беше намислил?

Точно тогава иззвъня мобилният на Айзенхауър и разговорът прекъсна. Той долепи телефона до ухото си.

— Да, сладкишче — каза.

Неколцина от хората наоколо се обърнаха и се изхилиха. Но Хамилтън ги изгледа на кръв. Не виждаше нищо лошо в това, че майка му и баща му си говорят нежно. Нищо.

Хората наоколо побързаха да извърнат погледи.

— Виж ти! — рече в телефона Айзенхауър. После се провикна: — Яху! — Закри с длан телефона и рече на сина си: — Казвах ли ти аз? Ние, семейство Холт, отново сме в играта. Майка ти и момичетата са попаднали на следа. — Той заподскача на едно място, все едно танцуваше танца на победата. Майката на Хамилтън очевидно продължаваше да говори в другия край. — Добре, добре, обадили са ти се по телефона и... — продължи Айзенхауър. После за малко да изпусне апарата. — Трябва да отидем къде?

* * *

Иън Кабра седеше наред десетки папки от груба амбалажна хартия. Беше се надявал, че всичко е вкарано в компютър в тайното крило на Кабра. И че на него само ще му се наложи да декодира тайната парола, да прехвърли всичко на флашка и после да се усамоти в стаята си, където да го прегледа. Беше забравил, че майка му и баща му изпадат в ужас само при мисълта за хакери. Трябваше да претърси папките с листовите в тях, а това означаваше, че могат да го спипат всеки момент.

Иън въздъхна и взе решително следващата папка. Разрешени убийства, одобрени предателства... хиляди и хиляди безпомощни хора, пратени на сигурна смърт от едно или друго поколение в рода на Иън.

Предполагаше, че който и да прочете тези папки, ще изпадне в ужас. И че когато и да са решили да му ги покажат — може би, след като навърши осемнайсет — майка му и баща му очакват той да се почувства горд. Папките наоколо съдържаха смайващи разкази за власт. Сурова, неподправена власт, упражнявана век след век по блестящ начин.

Но Иън не изпитваше нито ужас, нито страхопочитание. Просто... не беше изненадан. Открай време знаеше, че семейството му е и могъщо, и безпощадно. Точно както подобава на хора от клана Лусиан. Очакваше се и Иън да постъпва като предците си. Вече беше

показвал — на детската площадка, преди да тръгне на училище, на смехотворните сбирки на рода Кахил в Нова Англия, като човек, пратен от майка си и баща си да участва в издирването на ключовете към загадката, — че е напълно способен да оправдае наследството на Лусиан.

Какво точно оспорваше сега?

Забеляза, че надписът върху папката, която държи, е по-нов: **ПОЛОЖЕНИЕТО С ХОУП КАХИЛ И АРТЪР ТРЕНТ.**

Сърцето му заби по-ускорено. Иън позна имената. Това бяха майката и бащата на Ейми и Дан Кахил, хора, загинали преди години в случайно избухнал пожар.

Или може би не чак толкова случайно.

Иън прегледа набързо листовите в папката. Бяха предимно писма. Той видя колко умело родителите му са организирали представителите на другите кланове в рода Кахил: Кора Уизард от клана Джанъс, Алистър Ох от клана Екатерина и двама души от клана Томас — Айзенхауър и Мери-Тод Холт, така че те да притиснат Хоуп Кахил и Артър Трент за ключовете към загадката, които вече са събрали, за предимството, което са спечелили. Заради общата цел Изабел и Викрам Кабра бяха обединили по блестящ начин заклетите врагове.

Но самата среща беше преминала зле. Изабел Кабра беше драснала клечка кибрит, за да принуди Хоуп и Артър да играят по нейните правила.

И... Хоуп Кахил и Артър Трент бяха предпочели да умрат, но да не предоставят на Изабел Кабра пълната власт, до която тя се е домогвала.

Иън усети как листовите се изплъзват от ръката му.

„Майка ми е причинила смъртта на родителите на Ейми и Дан“, каза си той, сега вече ужасен. Плисна го още една вълна на потрес при следващата мисъл: „Дали Ейми и Дан знаят?“.

Той си спомни как Ейми му се усмихваше в Корея, как допускаше той да флиртува с нея, как пелтечеше и се изчервяваше от вниманието, което ѝ беше оказвал. По онова време със сигурност не е могла да знае истината.

„А след това?“

След Корея Ейми и Дан със сигурност се държаха малко хладно с него, но той си мислеше, че е заради предателството му, когато изкара нещата така, сякаш ги оставя да умрат. Не че те наистина бяха в опасност. (Или бяха? И ако бяха, дали на Иън щеше да му пука? Дали изобщо се различаваше от майка си?)

„Те, разбира се, знаят, че заради надпреварата за ключовете може да има и такива обрати...“

Най-неочаквано Иън си спомни още нещо, което го преследваше от седмици. Още от връх Еверест. Той падаше, носеше се към сигурна смърт. Беше платил на цяла тълпа шерпи, които да го качат безопасно и после да го свалят от планината, но само Ейми беше наблизил, за да го хване. Тя обаче бе изправена пред избор: кое да спаси, дали стъкленицата с безценния серум на Джанъс, който всички издирваха под дърво и камък, или Иън.

За стотна от секундата той осъзна, че е било най-логично и разумно Ейми да избере серума. На нейно място Иън щеше да постъпи точно така. Серумът нямаше цена, вероятно не можеше и да бъде заменен с друго. А Иън беше лъгал Ейми, без да му мигне окото, и после неведнъж и два пъти я беше предавал.

А ето че тя го беше спасила и бе оставила серума да падне.

Иън и досега не проумяваше защо го е направила. Изобщо не беше в стила на клана Лусиан... на целия род Кахил.

Там, горе, всички бяха омотани в дебели дрехи, всеки сантиметър от кожата им беше покрит, за да се предпазят от хапещия студ на Еверест. Затова в онзи миг Иън не видя изражението на Ейми и не долови какво си мисли тя. Но зърна очите ѝ. И от тях разбра... че тя знае.

„Знаеше, че майка ми е причинила смъртта на родителите ѝ. И въпреки това ме спаси.“

От това всичко ставаше още по-неразбираемо.

Иън взе отново папката за Хоуп Кахил и Артър Трент. Може би бе пропуснал нещо. Може би майка му се беше постарала да заличи някак вината си за гибелта на родителите на Ейми и Дан.

В папката бяха и двата документа, водещи към пожара, и цяло тесте писма, писани след това. Веднага след като пламъците станали неуправляеми, хората, които не бяха от клана Лусиан, изпаднали в паника. Явно никой от тях не е разбрал, че Изабел всъщност иска Хоуп

и Артър да загинат. Накрая и Алистър Ох, и Кора Уизард, и Мери-Тод Холт се обадили в пожарната. Айзенхауър Холт грабнал градинския маркуч на съседа и го насочил към разгорелия се пожар.

А Викрам и Изабел си бяха измислили много умно прикритие и се бяха постарали да скрият всички улики, сочещи към тях.

— Чувствали са се виновни — прошепна на себе си Иън. — Иначе защо са се оправдавали?

Не беше кой знае каква утеха да се хваща и за сламка, само и само да се убеди, че майка му и баща му не са чак *толкова* лоши.

Иън обърна предпоследния лист хартия в папката и изненадан видя, че последният изобщо не е свързан със смъртта на Хоуп Кахил и Артър Трент. Приличаше по-скоро на отчет, който майка му беше написала за смъртта на Ирина Спаска.

„Тя ни предаде напълно — беше заявила Изабел Кабра. — Не изпълни пряката заповед, която ѝ дадох, и макар и да ѝ казах, че Алистър Ох и Ейми и Дан Кахил трябва да бъдат отстранени, е отишла да им помогне...“

„Отстранени.“ Само преди няколко седмици майка му се беше опитала най-хладнокръвно да убие Алистър, Ейми и Дан. Не погрешка, не защото е нямала друг избор, а преднамерено. Иън прегледа целия документ. Опитът за убийство дори не влизаше в някаква сделка, за да се постигне истинската цел. Беше подготвен внимателно — цел сама по себе си.

И Ирина беше загинала вместо другите.

„Когато видях какво прави, можех да се върна и да я спася — беше написала Изабел. — Но защо да си правя труда?“

Толкова хладнокръвно. Животът на една жена, зачеркнат с шест думи.

Не че Иън бе прибързан към Ирина Спаска. Тя се беше заканвала многократно да използва отровните си нокти, затова не беше близка с никого, никой не държеше на нея. Но преди години, когато Иън още беше малък, тя му беше казала тъжно: „Как мислиш, можеш ли да ме наричаш «лелю Ирина»? Сега си на същата възраст както едно момченце, което навремето познавах...“.

Веднага след това бе затулила с длан устата си, сякаш думите ѝ са се изплъзнали случайно. И Иън нито веднъж не я беше нарекъл „лелю“. Насърчаван от родителите си, се бе държал с нея като със

служиня, която не заслужава вниманието му. Но години наред тя беше служила вярно на семейството му. Дори Ирина не заслужаваше да бъде оставена да умре с думите: „Но защо да си правя труда?“.

Сбърчил чело, Иън започна да прехвърля листовите, където беше описана смъртта на тримата души.

Нещо беше различно. В листовите за Ирина Спаска нямаше и следа от едва загатнатите угризения в документите преди това. Изабел сякаш вече дори не беше способна да изпитва угризения — угризения, вина, съмнения или вярност към никого, освен към самата себе си.

„Защо ли?“, запита се Иън.

Някой в стаята изтрака и Иън се смрази. Побърза да угаси малкото електрическо фенерче, на което четеше. Почувства се сляп във внезапно спусналия се мрак. Не знаеше какво да прави, дали да скочи и да се скрие, или бе по-разумно да не се движи и да стои възможно най-тихо.

„Шумът идва отвън, от семейната зоологическа градина на Кабра — каза си той. — Вероятно е онази проклета маймуна, която мама настоя да използваме днес.“

Пак се чу тракане и Иън вече не можеше да се преструва, че не е дръжката на вратата за тайното крило. Още преди да е успял да се помръдне, вратата се отвори и право в лицето му светна лъчът на фенерче.

Някой ахна. Иън позна кой.

— *Натали?* — възкликна той.

— Иън? — пошушна сестра му.

Тя изпусна фенерчето и лъчът светлина зашари напосоки из помещението.

Иън грабна фенерчето и го насочи право към пода, така че да ограничи светлината в по-малко пространство.

— Не... не... не трябва да се показва през прозореца — рече той задъхано.

Натали ахна още веднъж.

— Какво правиш тук, Иън? — попита едва чуто.

Иън започна да мисли бързо.

— Мама и татко ме пратиха да им занеса няколко папки — отвърна той. — Доверяват ми се. Защото съм по-голям от теб.

— Лъжеш — отсече едва ли не нехайно Натали. — Ако мама и татко знаеха, че си тук, нямаше да се притесняваш толкова, че светлината ще се покаже.

Той беше забравил, че Натали е преминала същото обучение по логическо мислене и анализ като него. Зачака я да каже: „Ще ти обясня“, за да отвърне: „Аз пръв“. И тогава вече знаеше как да преодолее мълчанието ѝ.

Но Натали не каза нищо. Само подсмръкна.

Странно — именно заради това Иън реши сестра му да не разбира никога какво е научил току-що за родителите им. Не искаше тя да чете как е загинала Ирина Спаска.

— Връщай се в леглото — подкани я. — Няма какво да търсиш тук.

— Тук има тайни — възрази вироглаво сестра му. — Обяснения. — Тя вдигна очи към брат си. — И ти не им вярваш, нали? — попита го. — Затова и двамата сме тук.

Иън въздъхна. Понякога Натали беше прекалено умна, за да не си вреди.

— Не се притеснявай за това — рече ѝ той. — Просто си мисли за следващата чанта „Прада“, която мама ще ти купи.

— Не — отсече момичето. — Искам да знам... какво е станало с нея? Защо е толкова гадна? Гадна през цялото време, дори към нас.

Иън сви безпомощно рамене. Както държеше светлината на електрическото фенерче насочена надолу, той отстъпи малко назад, та Натали да не вижда папките, разхвърляни по пода. Случайно се опря в едно бюро и залитна. Пресегна се да се хване за края му, но пръстите му опряха в нещо друго. В епруветка ли?

Иън се обърна рязко и я освети с фенерчето.

[img:epruvetka_27.PNG]

Беше стъкленица, която момчето бе виждало и друг път, със странни думи по нея. Знаеше, че самите думи вече са без значение. Бяха анаграми с указания, които Ейми Кахил беше изпълнила преди седмици в Париж. Беше изложила на опасност живота си, за да ги изпълни точно преди Иън да се приближи шеметно до нея и да открадне от ръцете ѝ стъкленицата.

— *Ето* къде, значи, мама и татко държат серума на Лусиан — каза Натали, като надзърна над рамото на брат си. — Човек би си

помислил, че ще го скрият на по-сигурно място.

Иън разклати епруветката — смяташе се, че в нея се съхранява една от най-ценните течности под слънцето. Вероятно дори най-ценната, тъй като серумът на клана Джанъс се беше изгубил и никой не знаеше какво е станало със серумите на клана Томас и на клана Екатерина, а също с първия серум, създаден преди повече от пет века от самия Гидиън Кахил. Иън бе почти сигурен, че именно този пръв серум е голямата награда в надпреварата за ключовете, и си спомни колко горд е бил в Париж, когато, ако не друго, то поне беше взел серума на клана Лусиан.

По онова време бе тънал в неведение.

— Няма значение какво ще се случи с епруветката — каза той на сестра си. После я обърна надолу. — Виждаш ли? Празна е.

Натали го погледна притеснена.

— Значи са изпили серума — прошепна тя. — Как мислиш, дали само мама? Или и двамата с татко?

— Все тая — отсече грубо момчето. — При всички положения не са ни оставили и на нас.

— Не е честно — възнегодува Натали и в гласа ѝ прозвуча познатият хленч. Сега обаче той беше за Иън. — Именно ти намери серума. Трябваше да дадат мъничко поне на теб.

— За тях не сме нищо повече от слуги — заяви брат ѝ. — Нищожества. Като... — Той преглътна огорчен. — Като Ирина.

[1] Стодоларови банкноти с лика на Бенджамин Франклин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Дан се чувстваше измамен.

Нели и Ейми го бяха убедили, че на всяка цена трябвало да отиде с тях на „Ромео и Жулиета“, понеже мястото било подходящо да потърсят някой ключ към загадката.

— За враждуващи родове е — беше обяснила Нели. — Не смяташ ли, че има връзка?

Освен това двете му бяха казали, че пиесата е увлекателна.

— По времето на Шекспир театърът не се е смятал за нещо изтънчено, за литература и така нататък — каза Ейми, която всъщност направо прочете думите от монитора на компютъра. — Бил е предназначен за простолюдието. Точно както и другото много разпространено развлечение в Лондон от времето на кралица Елизабет — боят с мечки.

— Какви мечки? — попита Дан.

Ейми първо запуши с длани ушите на Саладин и чак тогава отговори:

— О, било е ужасно зрелище — рече тя. — Оковавали са във вериги мечка и после са насъсквали срещу нея цяла глутница други животни — обикновено кучета. Всички са гледали кой кого ще умъртви — дали мечката кучетата, или кучетата нея.

— Звучи ми като „Сървайвър“ — отбеляза Нели. Лицето ѝ помръкна. — Или като тази надпревара за ключовете.

— Е, какво от това — побърза да вметне Ейми. — В „Ромео и Жулиета“ има дуели с шпаги. Два-три. Ще ти харесат.

Сега Дан седеше сякаш от часове в театър „Глобус“ и умираше от скука. Е, да, наистина имаше дуел с шпаги. Един. Но Дан го пропусна почти целия, защото се беше навел към Ейми, за да я попита:

— Я чакай... защо се бият? Само защото единият е показал пръст на другия ли? Какво толкова е направил?

— По времето на Шекспир това е било ужасна обида — обясни сестра му.

— Хм, дали следващия път, когато видя Изабел Кабра, и аз да не ѝ покажа пръст?

Точно тогава дуелът приключи. И след това хората на сцената не правеха друго, освен да си говорят някакви блудкави неща за любовта.

После момичето, Жулиета де, застана на балкона, издаден над сцената.

— О, Ромео, Ромео — въздъхна Жулиета. — Къде си, Ромео?

Дан сръчка Ейми.

— Какво ѝ става, да не е сляпа? — попита той. — Толкова ли не вижда, че тоя Ромео е на сцената, точно под нея?

— Предполага се, че е нощ — пошушна момичето. — Тъмно е и Ромео се крие.

— Не се е скрил особено добре — възрази Дан. — И...

— Шшшт — изшътка сестра му. — Искам да чуя.

Тя се облегна със замечтано лице. Нели до нея също се беше прехласнала.

Дан се огледа. Всички до последния човек в театъра се бяха вторачили в Жулиета със същото тъпо изражение както Ейми и Нели. Дори правостоящите в средата, над които нямаше покрив и върху главите им като из ведро валише дъжд.

Ейми му беше обяснила, че там нямало покрив, защото театърът бил възстановен в първоначалния си вид от времето на Шекспир.

Дан си помисли, че ако и той стои под дъжда и гледа някаква си глупава пиеса за любов, ще предпочете театърът да не е чак толкова исторически достоверен и главата му да е суха.

Насочи вниманието си към горния край на сградата, три етажа над тях. Местата на Дан, Ейми и Нели бяха отстрани, недалеч от сцената, затова Дан виждаше добре кръглия сламен покрив над наредените на подкова редове — не беше покрит само центърът. Сестра му беше обяснила, че това е единственият сламен покрив в Лондон и че са разрешили той да бъде сложен само защото сламата била специална, трудно запалима.

Първият театър „Глобус“ бил изгорял до основи.

„Поредният пожар — каза си Дан. — Вероятно подпален през XVII век от враждуващите помежду си Кахил.“

Повдигна му се. Случваше му се често след Ямайка, където той бе видял как загива невинен човек. После бе изпаднал в шок, но

оттогава правеше всичко възможно да убеди Нели и Ейми, че се е възстановил.

„Нищо ми няма“, заповтаря си и сега.

Освен когато не си спомнеше за Лестър и за опасностите при издирването на ключовете към загадката. Тогава му се повдигаше, пред очите му причерняваше, съзнанието му се вцепеняваше и Дан не знаеше дали няма да повърне, да припадне или да се разпищи и да не е в състояние да спре...

Наложи си да се съсредоточи върху сламения покрив. В него може би беше скрит ключ и той ще го види, докато Нели и Ейми гледат пиесата.

В участъка от слама, накъдето Дан гледаше, изникна ръка.

Той се дръпна рязко назад и примига.

Дали не бе получил халюцинации? Не си ли представяше как отново и отново Лестър се пресяга изпод подвижните пясъци?

Момчето си наложи да погледне още веднъж. Не, не бяха халюцинации. За сламата се бе хванала ръка. Докато Дан гледаше, иззад нея се появи и тъмен силует: някой се беше хванал за края точно срещу сцената и надзърташе.

Зад първата глава се появиха още две с черни качулки.

Дан подръпна Ейми за ръката. Напомни си да не се държи така, сякаш току-що е зърнал дланта на мъртвец.

— Не ми каза, че ще има и нинджи — възкликна развълнуван.

— За какво изобщо ми говориш? В „Ромео и Жулиета“ няма никакви нинджи! — възрази сестра му.

— Как така да няма — отвърна брат й. — Виж! — посочи той задната част на покрива. — Още малко и ще скочат на сцената.

Ейми също погледна нагоре към покрива.

— О, не — простена тя.

Дан извърна за стотна от секундата очи и през това време тримата нинджи започнаха да обличат върху тъмните костюми други дрехи. Същите като на актьорите по сцената: двама от нинджите вече бяха със старовремски рокли, а третият — в брич и туника отгоре. После тръгнаха по билото на покрива и се насочиха към частта над сцената.

— Какво ли търсят? — промърмори Ейми, защото през няколко крачки нинджите в дрехи от времето на кралица Елизабет проверяваха

с пръчка сламата.

После се прехвърлиха на място върху покрива, което Ейми и Дан не виждаха, защото то беше точно над тях. Ейми изненада брат си, като се метна над зрителите отпред.

— Извинявайте, извинявайте, но се налага да мина през вас — обясни тя, докато вървеше, а хората я зяпаха и мърмореха.

Само тя бе в състояние да се извинява, докато разбутва множеството. Долу прескочи преградата и се озова в средата, където бяха правостоящите.

— Промушват нещо през водосточната тръба — изсъска тя на Дан.

Той погледна към Нели, която, колкото и да беше странно, още гледаше прехласнато Ромео и Жулиета на сцената. Дан повтори каквото беше направила Ейми и се озова при нея.

— Каква водосточна тръба? — попита я.

Тя му я посочи.

От покрива отстрани на сцената се спускаше улук, боядисан така, че да се слива с пищните декори. Дан понечи да обясни на Ейми, че това всъщност не може да е водосточна тръба, понеже в горния край е запушена. Но лъженинджите бяха махнали капака и бяха пуснали в тръбата нещо като верига.

— С това водопроводчиците чистят тръби — обясни Дан на сестра си. — Ако са се запушили...

От долния край на улука изскочи усукана на фуния хартия.

Ейми се спусна да я вземе.

— Наша си е! — кресна ѝ отгоре нинджата в брича.

— Лошо, лошо! — отвърна му също с вик Дан. — Вече си е наша.

Хората наоколо се обърнаха, изгледаха го и му изшъткаха, но Дан не им обърна внимание. Беше сигурен, че това е поредната следа към загадката. Не беше в състояние да мисли за друго. Беше му все едно дори от кой отбор са нинджите. Още бяха три етажа над него, върху покрива. Дан и Ейми разполагаха с предостатъчно време, за да избягат.

Точно тогава нинджата в брича извади въже. Размота го отчасти върху покрива и го прихвана, а другия край пусна точно към Ейми и брат ѝ.

Дан започна да се озърта трескаво. Нели, която още си седеше на мястото, вече гледаше не пиесата, а тях. Беше пребледняла и притеснена и ръкомахаше неудържимо.

— Хайде! Бягайте! — кресна, като засочи изхода. — Ще се срещнем отвън.

Но правостоящите около Ейми и Дан се понесоха на талази към нинджата на въжето, като ругаеха гневно:

— Няма такова нещо в балконската сцена!

Дан бе хванат като в капан между огромното шкембе на някакъв мъж от едната страна и дъждобрана на една жена, от който се стичаше вода. Вече дори не виждаше Нели.

Ейми го сграбчи за ръката и го затегли.

— Насам! — кресна тя.

Можеха да се измъкнат само в една посока: нагоре.

Към сцената.

* * *

Мястото на Джона в „Глобус“ не беше от хубавите.

Преди началото на представлението той се разсея и престана да мисли за кроежите на майка си, като прати на баща си съобщение:

Ужас! Почти не виждам сцената заради една колона
Постарай се това да не се случва никога на феновете
ми по концертите

Но майка му явно проверяваше съобщенията на баща му, защото му отговори не той, а именно тя:

Не си там, за да зяпаш представления

Мястото на Джона беше в сектора над Ейми и Дан. Те не го виждаха, но ако станеха от местата си, Джона щеше да проследи всяко

тяхно движение. И тогава вече щеше да може да...

„Не мисли за това!“, нареди си той.

Представлението започна. Актьорите запяха и се засмяха, после се сбиха. Джона престана да ги възприема като актьори. Бе на път да повярва, че онова, което вижда, си е съвсем истинско. Принцът на Верона дойде и предупреди, че ако се сбият още веднъж, ще ги убие.

Джона започна да се поти.

После вече не чуваше нищо, защото в ушите му продължаваха да кънтят думите на принца:

— *Ако отново причините смут на тези улици, ще го платите с цената на живота си... Под страх от смърт, разпръсквайте се всички.*

„Ще го платите с цената на живота си... Ще го платите с цената на живота си... Под страх от смърт, разпръсквайте се всички!“

Джона не си тръгна. Продължи да седи сковано, докато не видя, че Ейми и Дан се измъкват от сектора си и грабват нещо от пода на театъра.

„Дали да не кажа на мама, че са били много далеч и не съм могъл да ги напада?“ , запита се той.

Майка му не обичаше оправдания.

На хвърлей от Джона се клатеше въже. Той не знаеше дали то е било там още от самото начало. Но стисна силно очи и скочи към него. Смяташе само да се спусне — бързо, още преди да са го видели — но въжето се люшна далеч встрани. Ужасен, Джона го пусна.

Приземи се на сцената.

Още преди да е решил какво да прави на нея, до него тупна още някой — беше в туника и брич над костюм на нинджа. Джона дори не се опита да схване какво се случва. Избута човека и стана на крака.

Объркан, нинджата сграбчи отново въжето и се спусна към стълбището за балкона на Жулиета. Джона се обърна и видя, че отстрани на сцената се качват Ейми и Дан. Те също го забелязаха и застинаха.

„Мама смяташе, че ще ми се доверят и този път, но ето че не е така — помисли си горчиво Джона. — И сега съм на сцената, пред очите на всички...“

Той погледна публиката. Никога през живота си не бе изпитвал сценична треска: хората в залата му вдъхваха спокойствие. Точно в

този миг му се прииска да е пред своите фенове, пред милионите си почитатели. Поклонниците на „Ромео и Жулиета“ не бяха сред тях, но след миг Джона щеше да ги спечели. Лошото само беше, че присъстващите в залата се бяха размърдали и крещяха гневно:

— Слизайте от сцената! Стига сте съсипвали Шекспир!

Освен това Джона не беше свикнал с толкова малобройна публика. Виждаше последните лица. Зърна и Алистър Ох, който вървеше по средата към сцената, като разбутваше с бастуна хората. А също Изабел, Иън и Натали Кабра от безпощадния клан Лусиан, на който майката на Джона искаше той да подражава — те пък се задаваха отляво през множеството. И всички от семейство Холт, които седяха в неговия сектор, само че на най-високия ред. По едно време и те тръгнаха да слизат по дървеното съоръжение.

„Всички са тук“, помисли си обезсърчен Джона.

Жулиета изпищя зад него.

Джона се обърна рязко. Зарадва се, че нещо е отклонило вниманието му и разполага с още миг, преди да се наложи да взема решение. Видя, че Жулиета скача от балкона, за да се изплъзне на объркания нинджа.

— Хвани ме, глупако — кресна тя на Ромео.

Той протегна ръце и я улови непохватно, после обаче добави:

— Леле! Кое момиче през прозорец скача?

Цялата публика — с изключение на търсачите на ключове, които напредваха от всички страни — изръкопляска бурно.

На Джона му се прииска да ръкопляска и на него. Само за това си мечтаеше: за овациите на своите фенове, на майка си и баща си, дори на себичните си роднини, тръгнали да издирват ключовете. Той премести поглед от Ейми към Дан, после към публиката: беше наясно какво трябва да предпочете.

„Защо ми се налага да избирам кой ме обича?“, запита се мъчително.

Точно в този миг осъзна какво трябва да направи.

— Това е за теб, мамо — прошепна.

* * *

— Ейми! Насам! — провикна се Дан.

Ейми се отърси от вцепенението, в което беше изпаднала, веднага щом видя как Джона се приземява на сцената. Спусна се след Дан към предната част на дъсчената сцена, намокрена от дъжда. Подхлъзна се.

— Ейми! Насам, слез долу! Ще ти помогна!

Тя съгледа сред множеството Алистър, който я викаше с ръка. Можеше ли да му се довери?

— Хвърли ми хартията! У мен ще бъде на сигурно място — провикна се Алистър. — После се хвани за бастуна... ще ти помогна да слезеш.

„Съмнявам се“, каза си момичето. Щом Алистър толкова искаше да ѝ помага, защо първо беше поискал хартията?

Ейми се отдалечи от предната част на сцената, като въртеше трескаво глава, за да държи под око и Алистър, и Джона, и лъженинджите. Алистър се приближаваше все повече към сцената. Нинджата беше завързал въжето за балкона и сега и другите двама с костюмите можеха да слязат след него. След миг и тримата нинджи се втурнаха към Дан и Ейми.

Тя побягна още по-бързо.

„Дано стигнем другия край на сцената...“

Брат ѝ явно си помисли същото, защото се завтече едновременно с Ейми. Беше точно пред нея. Бяха съвсем наблизко, скоро щяха да бъдат в безопасност...

Дан спря рязко.

— Какво има? — изписка сестра му.

Лицето му беше позеленяло като на болник. Той се хвана за стомаха. Залитна назад и едвам се задържа на крака.

— Какво?... — подхвана Ейми.

Точно тогава забеляза в какво се е вторачил Дан. По-точно, в кого.

— Онези от семейство Кабра — прошепна момчето.

В края на сцената, там, където Дан и Ейми смятаха, че ще бъдат в безопасност, над множеството се бе издигнала Изабел Кабра. Ейми беше достатъчно близо и видя, че тя всъщност не се рее във въздуха. А се е покатерила върху гърбовете на собствените си деца, Иън и Натали.

С остриите си като шипове токчета.

„Сигурно боли“, каза си Ейми.

Беше ѝ по-лесно да мисли за обувки, отколкото за Изабел Кабра и всичко, което тя е извършила. Но не успя да сдържи ужаса.

„Последния път, когато се изправихме лице в лице с нея, загина Лестър“, припомни си тя.

Изабел не му беше натиснала главата под водата. Беше пратила да го гонят главорезите...

Ейми погледна припряно през рамо и изведнъж се притесни още повече от странно облечените нинджи.

— Дай ни листа хартия — озъби се нинджата в брича.

Беше само на няколко крачки. В другия край Изабел се прехвърли от раменете на децата си върху сцената.

— О, не, струва ми се, че жертвите са мои — измърка тя.

Значи нинджите не работеха за нея. От това на Ейми ѝ поолекна. Сега вече тя беше в състояние да разсъждава по-трезво.

Пъхна хартията в ръката на Дан и му пошушна на ухото:

— Налага се да се разделим и да отклоним вниманието им. Бягай! Аз ще тръгна в другата посока и те ще хукнат да гонят не теб, а мен.

Но Ейми зърна за миг самодоволното лице на Изабел — тя беше видяла какво прави момичето. И сега Ейми и Дан бяха хванати като в капан между нея и нинджите, докато отдясно на сцената се качваше Алистър.

„Ако хукнем наляво, може би ще се озовем зад кулисите...“

Точно в този миг отляво се появи Джона, който им препречи пътя — вече не можеха да избягат и в тази посока.

— Здравсти! — рече той.

Прозвуча странно, сякаш го казваше не само на Ейми и Дан, а на цялата публика.

Прегърна през рамо Дан.

„Виж ти, как е решил да открадне хартията — рече си Ейми. — Или... нима ще се опита да удуши Дан? Тук, пред очите на всички?“

Имаше нещо отчаяно в начина, по който Джона държеше брат ѝ. Дори Изабел го гледаше така, сякаш не разбира докрай какво точно се кани да направи.

Ейми сграбчи брат си за ръката и го издърпа.

— Ей! — възкликна недоволно Джона, след като се извърна към нея. — Не. Не е това. Смятах да...

Нинджата в брича го бутна в гърдите. Той изгуби равновесие. Размаха трескаво ръце и събори едно буре в края на сцената. То се търкулна към Изабел и я повали така, че тя падна от сцената. Бурето я последва. Удари се в земята и се взриви.

Тълпата се разпищя и се пръсна кой накъдето види, в опит да се спаси от разлетелите се отломки.

— Ей, това не е... — подхвана пак Джона, докато се опитваше да се задържи на крака.

Нинджата го бутна още веднъж назад. Джона разпери ръце и удари и Алистър. Двамата се свлякоха в разгневената публика.

Ейми стисна ръката на Дан, готова да побегне, ала тайнствените ниндзи ги обкръжиха.

„Но те току-що ни помогнаха — каза си момичето. — Може би в крайна сметка са ни съюзници?“

Искаше й се да е така.

— Хм, благодаря ти, Хамилтън, че ни помогна да се отървем от Джона и Изабел — започна да налучква момичето.

Костюмите от времето на кралица Елизабет не бяха в стила на семейство Холт, а нинджата в брича беше по-дребен от Хамилтън. И беше с друг глас. Но от участниците в надпреварата за ключовете само в семейство Холт имаше две момичета и едно момче.

— Не сме ония тъпанари Холт — изръмжа нинджата. — Те са ей там!

Ейми вдигна поглед и видя, че семейство Холт се задават на цяла тумба от другия край на сцената. Момичетата и Мери-Тод бяха в нови лъскави розови анцузи. Хамилтън и баща му пък бяха във фланелки на „Манчестър Юнайтед“. Определено бяха истинските Холт.

— Кой е този тук? — провикна се през сцената Хамилтън. — За кого работят?

Ейми си помисли, че е за предпочитане да избяга, отколкото да стои тук и да научи. Но точно тогава нинджата в брича я сграбчи за ръката и я издърпа от брат й. Другите двама ниндзи пък хванаха него.

Хамилтън обаче се приближи, стисна нинджата в брича и му смъкна качулката.

— Аз ще разбера — провикна се той и продължи да държи здраво нинджата, който се разпищя:

— Не! Пусни ме!

После се опита да се отскубне.

Изпод качулката се разпиля дълга кехлибарена коса.

Ейми зяпна от учудване. Десетки пъти беше чувала израза „Очите ѝ изскочиха от орбитите“, но чак сега разбра какво означава това.

— Шиниъд Старлинг? — ахна тя.

ГЛАВА 6

Хамилтън Холт пусна момчето... всъщност *момичето*, чиято маска бе смъкнал току-що. Бързо скочи на крака. Ако сега риташе топка или държеше стик за хоккей, щяха да го опишат като чевръст и повратлив. По време на надпреварата за ключовете той бе установил, че под напрежение мозъкът му може да е бърз и пъргав.

Сега случаят беше друг.

Точно в този миг очите и ушите му казваха, че хлапето, което е пуснал преди малко, е далечната му братовчедка Шиниъд Старлинг. А мозъкът му не бе в състояние да догони тази мисъл.

— Не! — възмути се Хамилтън. — Вие от семейство Старлинг излязохте от надпреварата още във Филаделфия. На втория ден. Онзи взрив в института „Франклин“... след него би трябвало да лежите цяла вечност в болница.

Усети как го жегва вина — именно те от семейство Холт бяха заложили взрива в института „Франклин“ и бяха причина за нараняванията на тризнаците Старлинг. Но само случайно.

„Защото всъщност се опитвахме да нараним Ейми и Дан — помисли си горчиво Хамилтън. Поклати глава в опит да разсъждава по-трезво. — Никой не знае — каза си. — Никой не знае, че сме го направили ние.“

Шиниъд му се хилеше.

— Ние сме гениални, забрави ли? — възкликна тя. — Докато лежахме с Тед и Нед в болницата, измислихме ново лечение, с което да се възстановим по-бързо. Освен това — подсмихна се момичето, — разчетохме ключовете към загадката и наваксахме с изоставането в надпреварата. Дори бих казала, че сме напред. Нали, Тед?

Хамилтън и досега не можеше да повярва, че именно Шиниъд е била нинджата в брича. Погледна с присвити очи другите двама ниндзи, които още бяха с тъмните маски.

— Кои са Тед и Нед, онези с роклите ли? — попита той. — Нищо не разбирам.

— Понеже си с мозъче на неандерталец — завъртя очи Шиниъд. — Толкова ли не знаеш? Предрешили са се, за да не ги познаят и за да отдадат почит. Явно не си наясно с Шекспир.

Така си беше. Но покрай надпреварата за ключовете Хамилтън бе научил много за опасността и в този миг той я надушваше около себе си. Ако продължаваше да стои тук и да слуша Шиниъд, Джона щеше да се върне на сцената и да нападне повторно. Или Изабел щеше да започне да осъществява поредния си пъклен план. Или...

Или някой щеше да бъде изнесен оттук.

Всъщност това вече се случваше. Докато говореше, Шиниъд очевидно беше дала знак на братята си и те носеха Дан към балкона.

— Помощ! — пищеше той. — Ейми! Хамилтън! Някой да ми помогне!

— Идвам, идвам! — кресна Хамилтън и се втурна след тях.

Ейми се завтече по петите му.

На пътя им се изпречи Ромео.

— Марш оттук! — заповяда актьорът. — Махайте се от сцената! Оставете ни да доиграем докрай пиесата, да срещнем съдбата, за която сме орисани...

Айзенхауър Холт се блъсна като танк в Ромео.

— Съдбата ти се промени, мой човек... — промърмори Хамилтън.

Айзенхауър вдигна Ромео за яката и го метна към края на сцената, на която Изабел, Алистър и Джона се опитваха да се качат отново. Сякаш гледаха опитен състезател по боулинг, хвърлил невъзможна топка: докато падаше от сцената, Ромео бутна и тримата участници в надпреварата за ключовете и те паднаха в множеството.

— Ромео! — разписка се Жулиета.

После скочи след него. Изпаднала в паника, тълпата се разкрещя още по-силно.

— Съсредоточете се всички от семейство Холт! — ревна Айзенхауър като треньор в почивка между полувремената. — Не се разсейвайте! Не мислете за друго, освен за издирването на ключовете!

Хамилтън се втурна след Дан. Момчетата от семейство Старлинг го бяха завързали за балкона, който беше на два-три метра над сцената. Пресегнаха се да вземат листа хартия от ръката му. Той правеше

всичко възможно да не го стигнат и същевременно се въртеше и се опитваше да се развърже.

Ейми беше успяла да изтика Ромео и Айзенхауър и да стигне балкона преди Хамилтън. Тя подръпна за ръката едно от момчетата от семейство Старлинг, но то само я избута.

— Тъжна гледка — прошепна Шиниъд, която беше зад Хамилтън. — Кой е допуснал тези негодници да остават толкова дълго в надпреварата? Пак добре, че ние от семейство Старлинг се върнахме, вие не ставате за нищо.

Думите на Айзенхауър Холт още кънтяха в съзнанието на Хамилтън: „Не се разсейвайте! Не мислете за друго, освен за издирването на ключовете!“.

Всъщност той не трябваше да прави друго, освен да грабне хартията от ръката на Дан и да побегне. Но вече се беше разсеял. Нямаше как да не забележи болката и страха върху лицата на Ейми и брат ѝ, както и надеждата, която ги озаряваше всеки път, щом те погледнеха към него.

Хамилтън отиде при Нед и Тед и им блъсна главите една в друга. После плъзна по сцената едно от момчетата към Шиниъд — разновидност на техниката, която баща му беше приложил, за да избута хората като кегли за боулинг. Шиниъд падна така, че на Хамилтън не му струваше никакво усилие да я сграбчи здраво. Хвана я отзад за брича и я пусна да виси до Дан от балкона.

— Прояви малко уважение към приятеля ми Дан — започна да я наставлява той, приближил лице към нейното. — И към Ейми. Пропуснахте доста от надпреварата за ключовете и са настъпили промени. Ейми и Дан, те са, те са... — Хамилтън си спомни един израз, употребен от треньора му по американски футбол. — Те са достойни съперници. Ясно ли е?

— Нед! — простена Шиниъд. — Тед! План „Б“!

Хамилтън дори не си направи труда да погледне — само замахна с юмрук в едната, после и в другата посока, при което удари Нед по дясната, а Тед — по лявата буза. И двамата се свлякоха на земята.

— Благодаря, Хам! — ревна Дан. — Нали нямаш нищо против?

Хамилтън развърза умело възела, с който Тед и Нед Старлинг бяха пристегнали въжето около Дан, и го спусна на сцената.

— Така, така, внимавай! — кресна Айзенхауър, въпреки че заедно с останалите от семейство Холт пазеше в края на сцената. Те изтикваха назад всеки, опитал да се качи отново на нея. — А сега вземи ключа, той трябва да е в отбора на Холт! Хайде!

Хамилтън се пресегна по инерция над рамото на Дан. Той се опита със закъснение да премести листа хартия от едната в другата си ръка, така че Хамилтън да не го достигне. Не успя: момчето вече беше грабнало опърпаната хартия. Вдигна я победоносно.

— Браво на теб! — похвали го на висок глас Айзенхауър.

В същото време Дан се взря изумен в Хамилтън.

— Хам! — повика го той. Говореше така, сякаш се чувстваше предаден. — Мислех, че щом и преди сме си помагали...

Хамилтън се вцепени. Премести поглед от баща си, който ликуваше, към умърлушения Дан.

— Хм — каза.

— Достойните съперници пак са си съперници — ухили се Айзенхауър. — Нещастник!

— О, така ли? А някои съперници дори не са достойни — намеси се Шиниъд.

Откачи брича си от балкона и се спусна, за да грабне хартията в ръката на Хамилтън.

Той можеше да се дръпне. Разполагаше с време. Но за кой ли път мозъкът му го подведе с мудността си.

„Отборът на Холт — помисли си той. — Какво означава вече това? Да биеш малки деца — така ли се побеждава? Какво всъщност става тук?“

Шиниъд изтръгна листа хартия от пръстите му.

Останалите от семейство Холт се спуснаха от края на сцената към нея. Към тях се присъединиха и други роднини, които започнаха да хапят, да ритат, да дращят и да пищят. Алистър Ох заби лакът в ухото на Изабел Кабра, тя пък запуши с ръка устата на Шиниъд Старлинг, която на свой ред заскуба Мадисън.

А самият лист хартия беше разкъсан на малки парченца.

ГЛАВА 7

— Ейми! Да се махаме оттук! — извика Дан.

— Не. Листът! Трябва да... — засочи тя роднините Кахил, които се бяха струпали на едно място върху сцената и се боричкаха.

По всичко личеше, че се готви да се включи в битката.

Дан я сграбчи за ръката. Сега вече Ейми започна да се бие с него.

Брат ѝ се запита как да излезе от положението.

— Да се махаме оттук и да обсъдим стратегията — заяви, в случай че някой от другите го чува.

Ейми го стрелна със смаян поглед.

Той ѝ намигна.

Сестра му се обърка съвсем. Дан се огледа бързо, за да се увери, че не ги наблюдава никой, след това издърпа Ейми зад завесата.

— Какво правиш, Дан? — попита тя. — Трябва да останем и да се бием, за да...

Дан ѝ пошушна в ухото:

— Не, не трябва да оставаме. Запазих част от листа!

Тя се дръпна рязко, изгледа го, после го затегли към кулисите, по-далеч от останалите роднини. Двамата се пъхнаха в слабо осветено помещение с надпис на вратата РЕКВИЗИТ. Ейми заключи.

— Тук би трябвало да сме в безопасност — прошепна. — А сега ми кажи какво имаше предвид.

— Когато Нед и Тед ме завързаха на балкона, се постарях и двете ми ръце да са зад гърба — обясни момчето. — Знаех, че няма да ми оставят листа, затова започнах да късам парченца от него и да ги пъхам по джобовете си.

— Ами ако това е било безценен документ, Дан! — започна да негодува Ейми. — Страница, написана не от друг, а от самия Шекспир!

— Ами ако съм запазил достатъчно от нея, за да се досетим какъв е следващият ключ? — възрази Дан.

Ейми реши да не спори.

Брат ѝ започна да вади от джобовете си късчета хартия.

— Ето, видя ли, не е оригинал на Шекспир, освен ако той не е писал на пишеща машина — заяви Дан, след като изглади първото късче.

Ейми като че ли се поуспокои.

— Дали да не изчакаме и да го разгледаме навън? — предложи момчето.

— Не, трябва да проверим дали си запазил достатъчно, или се налага да се върнем и да се бием — заяви Ейми.

Личеше, че се опитва да е смела и да се пребори с желанието си да избяга. Шпагите и доспехите покрай стените хвърляха по лицето ѝ страшни сенки.

Дан започна да реди бързо парчетата, за да възстанови страницата.

Оказа се, че на нея пише:

[img:listcheto_40.PNG]

— Късах и от горния, и от долния край — обясни Дан така, сякаш се оправдаваше. — Спомних си, че във всичко, което дотук ни е насочвало към ключовете, най-важната част е в долния край и, понеже не бях погледнал листа, всъщност не знаех къде е горе и къде — долу. — Той докосна самотното „п“ в началото на последния ред. — Извинявай, но съм откъснал почти цялата дума. Ако не го бях направил, сигурно щеше да разбереш какво пише.

— Пак мога да разбера — възрази Ейми.

После го озари с усмивка.

— Наистина ли? — попита момчето.

— Познай къде е роден Уилям Шекспир — подкани сестра му.

— Не знам, но се обзалагам, че ще ми кажеш — отвърна Дан.

— В Стратфорд на Ейвън, там — уточни Ейми и докато го изричаше, докосваше думите в бележката.

— Значи според теб думата, липсваща от последния ред, е „пораснал“ — продължи момчето. Плисна го нещо като страх. — О, не, само не ми казвай, че...

— Точно така, макар че оттогава са минали петстотин години, къщата, в която се е родил Шекспир, още си стои — уточни момичето. — И ние ще отидем да я видим!

Алистър Ох влезе с куцукане в музея за съвременно изкуство „Тейт“. Не му беше поклонник, според него той доказваше, че хората в клана Джанъс от рода Кахил са полудели. Но музеят беше до театър „Глобус“ и сега беше подходящо място, където Алистър да се скрие. Никой не очакваше той да дойде точно тук.

Опита се да върви както обикновено — с достойнство, но това не бе никак лесно, ако отчетем, че джобът на кремавото му сако беше откъснат и висеше, а по бузата му имаше спечена кръв, останала след битката на всички от рода Кахил в „Глобус“. И какво беше това по косата му, засъхнала кал ли?

И след всичко това Алистър не бе успял да се добере и до едноединствено парченце от онзи лист хартия.

„Стар съм вече за такива работи“, помисли си, въпреки че чичо му Бае Ох беше много по-възрастен, а бе не по-малко обсебен от издирването на ключовете към загадката.

Алистър се пхна в тъмна безлюдна ниша, която се оказа малък киносалон.

„Пълно безумие — рече си той. — Нима днес хората смятат, че видеото е изкуство?“

Седна внимателно на една от пейките и се замисли за музея, който неговият клан — Екатерина — поддържаше като свой бастион в Египет. Винаги се беше надявал, че някой ден гениалните му изобретения ще заемат там почетното място и всички посетители ще се изумяват от тях. Но от години Алистър беше насочил цялото си внимание към това да издирва ключове към загадката и всъщност не бе изобретил друго, освен бурито за притопляне в микровълнова печка. И като толкова много други неща, голяма част от съкровищата на клана Екатерина в музея бяха унищожени именно по време на надпреварата за ключовете.

„Унищожени съкровища, потъпкани надежди, провален живот... има ли край всичко това?“, запита се Алистър, докато на стената отсреща примигваха изображения, които после се сменяха с други.

Покрай тези три думи — *надежди, живот, погубен* — в съзнанието му изникна милата очарователна Хоуп Кахил, убита преди

години. Видеше ли Ейми, Алистър забелязваше, че тя прилича все повече на нея.

„Не съм убил Хоуп — каза си замислен, както толкова често през последните седем години. Този път обаче чу и нещо като ехо: — Но въпреки това нося вина...“

Затвори очи в опит да прогони болката.

Когато ги отвори отново, видя, че е обкръжен.

— Длъжник си ни! — изръмжа грубо някой.

„Кредиторите“, отсъди Алистър. Беше неизбежно, той беше пропилял милиони в издирването на ключовете.

Премигна и осъзна, че хората, струпали се пред него, всъщност са трима тийнейджъри, заменили костюмите на нинджи и дрехите от времето на кралица Елизабет с дънки и тениски: Шиниъд, Нед и Тед Старлинг.

— Моля? — попита той учтиво, въпреки че те не го заслужаваха.

— Ти си от клана Екатерина, ние също, длъжен си да ни помогнеш в надпреварата за ключовете — заяви Шиниъд. — Чичо Алистър.

Той трепна от думата „чичо“. Спомни си как като тийнейджър наричаше така Бае Ох, преди да разбере, че заради ключовете към загадката той е пратил да убият баща му.

Спомни си и как Ейми и Дан също го наричаха „чичо“.

Преди доста време, когато още му вярваха.

Алистър поклати глава, за да проясни мислите си и да насочи вниманието си не към децата, които отново бяха изчезнали, а към хлапетата, застанали пред него.

— Как разбрахте, че съм тук? — попита той.

— Много лесно — отвърна едно от момчетата, може би Нед. — Ако не броим къщата на Кабра, това е последното място в Лондон, където ще отидеш. Затова дойдохме да те търсим първо тук.

Алистър беше чувал от роднини, че Нед е защитил докторска дисертация само на десет години, още преди да се е научил да си връзва обувките и да знае да приказва за друго, освен за квантова физика. Сега на Алистър не му се говореше за квантова физика, затова той извърна очи.

— Виждаш ли, знаем как разсъждаваш — измърка Шиниъд. — Точно като теб сме.

„Дано не си права“, помисли си тъжно Алистър.

— Останах с впечатлението, че сте наваксали изоставането в надпреварата за ключовете — заяви той. — И дори може би сте изпреварили другите.

— То се знае, че ще кажем на враговете си точно това — отвърна Тед.

— Но ти също си от клана Екатерина и затова сме от един отбор — добави мило Шиниъд. Тя махна малко от калта по косата на Алистър. — Сигурна съм, че ако споделиш всичко, което си научил дотук, ще знаем много повече от останалите.

Тя се усмихна така, че се видяха всичките ѝ зъби.

„Откакто се помня, правя само това — издирвам ключове към загатката — помисли си Алистър. — Това всъщност е делото на живота ми. И те искат от мен да им кажа всичко?“

— Не — отсече Алистър.

Шиниъд трепна.

— Какво... нима ще помогнеш не на нас, а на онези хлапетии Ейми и Дан? — упрекна го тя. — Знаем, че им помагаш още от самото начало. Как иначе ще решат всички загатки?

— С почтеност — пророни тихо Алистър. — Със смелост. Ум. Дързост. Усърден труд.

Момичето изсумтя пренебрежително.

— Я стига! — подвикна то. — Преди надпреварата за ключовете не смееха да прекосят сами улицата. А ти очакваш да повярвам, че сега обикалят света просто ей така?

— Те... пораснаха — възрази Алистър и се изненада, че от тези думи му се е свило сърцето.

„Можех да бъда до тях през цялото време — каза си той. — А го правех рядко.“

Шиниъд явно си спомни, че се опитва да го умилюва.

— Както и да е — подхвана пак тя. — Сега говорим не за тях. А за нас. За блестящите представители на клана Екатерина. Мама и татко винаги са повтаряли, че ти си най-умният в клана.

Шиниъд го загледа уж възхитено. Дори примига няколко пъти. Стараеше се много.

Алистър също винаги се стараеше много.

И все объркваше нещо.

— Глупак! — промълви той. — Какъв глупак съм!

— Ами буритото? — възкликна Шиниъд. — Нали си го изобретил! И си спечелил милиони!

— Вижте какво — отвърна Алистър, — ще споделя с вас малко от мъдростта, която съм натрупал през годините.

И тримата се надвесиха още по-близо над него.

— Когато наближиш края на живота си... когато си самотен старец... започваш да си даваш сметка колко всъщност струва онова, което си постигнал — каза той. — Най-трудният ключ към загадката, който съм разчитал, милионите, които съм спечелил... дори самото бурито... понякога си мисля, че съм готов да заменя всичко това за една-едничка прегръдка на човек, който *наистина* ме обича.

Шиниъд, Тед и Нед застинаха за миг. После Шиниъд подскочи и прегърна доста непохватно Алистър през раменете.

— О, ние те обичаме, чичо Алистър — рече тя.

Той се дръпна.

— Не, не ме обичате — възрази.

Изтика назад пейката и стана от нея. Краката му бяха сковани и го боляха, но му се искаше много да си тръгне достойно. Закрачи към изхода.

— Чакай! — извика Нед.

Алистър продължи нататък.

— Сигурно ще ти е интересно да узнаеш още нещо — кресна след него Шиниъд. — Ние откраднахме ключовете към загадката на Бае Ох.

Алистър се поколеба за миг. После се обърна бавно.

ГЛАВА 8

— Ааааа! — разпищя се Нели.

— Ааааа! — изписка и Дан, който седеше до нея на предната седалка.

— Какво ви прихваща и двамата? — попита Ейми от задната седалка.

После вдигна очи от купчината книги с произведения на Шекспир, които се бе заела да разлиства веднага след като потеглиха с взетата под наем кола към Стратфорд.

— Забравих, че пак трябва да шофирам от обратната страна на пътя — обясни Нели. — Е, за тях не е обратна... те си карат отляво, но...

— *Виждаш ли онзи автомобил там?* — кресна Дан.

Задаваше се право към тях.

— Накъде да завия, надясно ли? — промърмори Нели. — Не... наляво. Надясно? Наляво? Ааааа!

В последния момент завъртя волана наляво. Спря в тревата и продължи да седи разтреперана, докато покрай тях профучаваха коли.

— Не съм сигурна, че ще се справя — заяви.

— Моля? — подвижна смаяна Ейми. — Нели... вече си карала от обратната страна, когато бяхме в Южна Африка.

— Там беше *неотразима*, през цялото време криволичеше по пътя — напомни Дан. — Ти, Нели, си най-добрата шофьорка.

Това си беше така, ако под „най-добра“ разбираш „най-опасна“. Какъвто явно беше случаят с Дан.

— Да, обикновено съм най-добрата — съгласи се Нели. Тя избърса с ръка челото си. По върховете на пръстите ѝ остана пот. — Но знам ли, странно си е. Сега е съвсем истинско. Докато в Южна Африка имах чувството, че шофирам във видеоигра. А сега... сега знам защо всъщност издирвате ключовете и колко важно е това. *Отговорно* си е.

— Ако в Южна Африка или другаде се беше блъснала в някоя кола, щеше да носиш отговорност, че си ни убила — заяви Дан. — Нищо че не си знаела защо издирваме ключовете.

— Благодаря. Сега се чувствам много по-добре — заяде се Нели. Тя потърка пиърсинга във вид на змийче върху носа си, който бе настояла да даде на поправка, преди да си тръгнат от Ямайка.

Не направи нищо, за да се върне на платното.

Ейми си спомни колко разтърсена изглеждаше Нели, след като бяха излезли крадешком от „Глобус“ и се бяха промъкнали отзад.

„Дали сега мисли, че всичко това е невъзможно? — запита се момичето. — Дали го е проумяла с един ден закъснение?“

— Забрави ли, не можем да допуснем да победи Изабел — напомни й Ейми. — Да победи Изабел... или Айзенхауър... или Кора... или Алистър.

Не току-така изброяваше имената на хора от онази нощ, когато родителите й бяха загинали.

Нели хвана още по-силно волана.

— Вярно си е — съгласи се тя и стисна решително зъби. — Длъжна съм да го направя. Само не гледайте, чухте ли? Притеснявам се.

— Аз ще чета — побърза да обещае Ейми.

— Батериите на компютъра, които издържат цяла вечност, са точно за такива случаи — добави Дан и отвори лаптопа.

Сестра му дори струпа книги пред клетката на Саладин, за да не гледа и той.

В началото забелязваше всяко движение на колата. После обаче се увлече да чете Шекспир. Обичаше го. В творбите си той беше толкова забавен, толкова мъдър, толкова... човечен.

И беше толкова ясно, че е Мадригал.

Не се беше родил богат и известен. Специалистите не бяха сигурни дори, че майка му и баща му са знаели да пишат и да четат. Преди Уилям да навърши двайсет години, баща му е имал парични затруднения, затова се смяташе, че момчето навярно не е успяло да завърши училище. Със сигурност Шекспир не бе следвал в университет. Когато е започнал да пише в Лондон пиеси, някои от другите писатели са му се присмивали, че е неук.

„Бил е като нас с Дан — помисли си Ейми. — Онеправдан.“

Освен това му се губеха години: по едно време той сякаш бе изчезнал от историческите летописи.

„Очевидно е вършел задачи, възложени му от Мадригалите — каза си момчето. — Издирвал е ключове към загадката, може би е преговарял с Лусиан и Екатерина и тайно е пазел равновесието между клановете.“

Двамата с Дан участваха в надпреварата за ключовете от много време и Ейми имаше чувството, че е достатъчно да погледне нещо, за да види по него пръстовите отпечатащи на хората от рода Кахил.

— О, я стига! — възкликна Дан от предната седалка. — Как е възможно този тип да е от нашите? Уилям Шекспир Мадригал? Изключено!

И този път мислите му бяха поели в посока, коренно противоположна на мислите на сестра му.

— Ти шегуваш ли се? — изписка тя. Колата зави рязко, сетне отново пое направо. Ейми погледна плахо към Нели. — Извинявай. Не исках да те разсейвам.

— Няма страшно — отвърна тя, без да сваля поглед от пътя отпред. — Можете да разговаряте, вече съм на магистралата. Много по-лесно е. Срещу мен не идват коли.

Ейми насочи вниманието си към Дан.

— Я да видим дали ще позная — подхвана тя. — Според теб Шекспир би трябвало да е от клана Джанъс, защото творчеството му е велико изкуство. Или завиждаш, защото, за разлика от другите кланове, Мадригалите си нямат майстори на кунгфуто, алпинисти и хора, които се дуелират добре с шпаги. Почти всички са на мнение, че Шекспир е най-великият писател, живял някога. Не ти ли стига?

— О, престани — отвърна Дан. — Написал е всичко с паче перо. Ейми чувстваше, че, а-ха, и главата ѝ ще се пръсне.

— Но съм съгласен, че е бил велик писател — допълни брат ѝ. Всичко, което тя се готвеше да избълва срещу него, се изпари.

— Какво? Значи си съгласен? — успя да каже.

— О, да — потвърди момчето. — Не видя ли стикерите с обиди на Шекспир в магазина за сувенири в „Глобус“? Стана ми интересно и проверих в интернет някои неща. Този тип наистина е знаел да обижда хората: „мършави мръсничко“, „езичето ѝ жили по-сигурно от всички смъртоносни змии на Нил“, „язва, цирей, гнойник, цъфнал от болната

ми кръв“. Смятам да ги кажа на Изабел Кабра следващия път, когато я видя. Или на онези от семейство Старлинг!

— Защо мислиш Шекспир за велик, само заради обидите му ли?
— попита едва чуто Ейми.

— О, да, заради това и защото... знаеш ли, че е пишел с грешки?
— Дан посочи нещо върху екрана на компютъра. — Запазили са се шест негови подписа и всички са написани различно. Шекспир е бил най-великият писател в историята, а е пишел с грешки собственото си име!

— По онова време не е имало правописни правила — каза момичето така, сякаш се отбраняваше. — Никой не е пишел през цялото време думите еднакво. Наистина си е било объркващо.

Дан се засмя.

— Да, но ако днес Шекспир беше жив, се обзалагам, че е щял да ходи с една страхотна тениска, която видях веднъж и на която пишеше: „Неграмотници от всички страни, разединявайте се!“ — каза той.

Сестра му завъртя очи.

— Обърках се с теб — призна тя. — Какво твърдиш, че според теб Шекспир не е Мадригал, защото е пишел с грешки ли?

— Не — възрази нетърпеливо Дан. — Твърдя, че е бил прекалено велик, за да бъде Мадригал.

Ейми усети как върху лицето ѝ се изписва неразбиране.

— Съвсем се оплетох — заяви тя. — Я поясни!

— Виж сега — подхвана момчето. — Спомни си какво ни каза в Ямайка мъжът в черно... не, в сиво, вуйчо Фиск. Основоположникът на рода Кахил — Гидиън — е изобретил невероятен серум, от който, както се твърди, е станал велик във всичко. Четири от децата му са получили част от серума и след като са го изпили, той е променил дори ДНК-то им. Затова всички потомци на Катрин са по-умни от обикновените хора, всички наследници на Томас са по-силни и атлетични, всички...

— Да, да, тази част я знам — прекъсна го Ейми. — Родът на Джейн е взел артистичния, творческия ген. Наследниците на Люк са родени стратегии и водачи. И така се озоваваме при роднините от клана Екатерина, Томас, Джанъс и Лусиан, които днес познаваме и обичаме. — Тя направи кисела физиономия. — Какво общо има това с

Шекспир? Ако той наистина е бил Мадригал, значи няма нищо общо с тези кланове.

— Точно така — съгласи се Дан. — Родоначалничката на Мадригалите — Маделин — се е появила, след като серумът е изчезнал и семейството се е разпаднало. Затова не е взела нищо от серума. Нито тя, нито децата и техните деца. Нейният — нашият клан — не е получил такива качества.

Ейми усети как ѝ докривява: собственият ѝ брат бе признал току-що, че са най-обикновени. Без талант. Тъпи. Всичко, което тя открай време беше подозирала за себе си.

Но Дан не беше приключил.

— И как без серум Шекспир е успял да стане най-великият писател, живял някога? — попита той. — По-добър от всички писатели в клана Джанъс с чудотворния серум в ДНК-то им?

— Не знам — призна си момичето. — Как мислиш, може би е хвърлил наистина огромни усилия.

Почувства се замаяна, както всеки път, когато си спомнеше за серума. Приличаше ѝ на измама. Не че Кахил се гнусяха от измамата: Ейми бе участвала достатъчно дълго в надпреварата за ключовете, за да знае, че склонността към измами всъщност е семейна черта. Но серумът беше като наркотик. Нещо наистина много опасно.

Когато беше разбрала истината за Мадригалите, Ейми бе почувствала дълбоко в себе си облекчение, че в ДНК-то ѝ няма серум. Но още преди да е разбрала всичко, се беше борила в Париж да вземе стъкленицата със серума на Лусиан. Беше се качила чак на връх Еверест с надеждата да намери серума на Джанъс.

„И както личи, голямата награда в надпреварата за ключовете явно е първият серум — помисли си Ейми. — Кой знае защо.“

Прониза я тревога. Това бе нещо, за което тя се старееше да не мисли. Помнеше как Дан е спорел в хотелската стая и е изтъквал, че ако победят, ще разполагат с властта да поставят всички на мястото им и да постигнат целите си. Но дали наистина това бе начинът Мадригалите да решават проблемите? Нима Грейс бе положила началото на надпреварата, колкото Ейми и Дан да получат достъп до нещо, което можеше да ги преобрази до неузнаваемост?

„Нали уж смяташе, че сме прекрасни и такива, каквито сме?“, учуди се Ейми.

Усети, че е започнала да се вкисва.

— Пак ли се уплаши, Ейми? — попита Дан.

— Всичко е много сложно — оплака се сестра му. — Беше ми приятно, че можем да разчетем всички следи, заложен в произведенията на Шекспир, и че Хамилтън ни нарече „достойни съперници“ — нещата наистина се промениха след началото на надпреварата. Затова сигурно има надежда. Но пак има много неща, които не разбирам. Как така тризнаците Старлинг са наваксали толкова бързо? Как всички останали отбори са разбрали, че трябва да отидат в „Глобус“ по същото време, както ние? Какво всъщност трябва да направим, за да победим? Какво очакват от нас Мадригалите? Освен това...

— Ейми — прекъсна я много сериозно Дан, — знам точно от какво имаш нужда!

— От какво? — попита сестра му.

— От почивка, през която да хапнем — отвърна момчето. — И... дори да не помогне на теб, на мен със сигурност ще ми дойде добре. Нели, спри, ако обичаш. Умирам от глад!

— Нямам нищо против да отбием за малко — каза тя.

Изпревари два автомобила „Волво“ и едно БМВ. И тримата шофьори натиснаха клаксоните.

След като спряха на една бензиностанция, Дан хукна между рафтовете, изумен колко много английски закуски има по тях.

— Виж! „Закуска за страшилища“! — провикна се той. — Трябва да опитам това. Има и „Телешки хапки на скара“! И...

Той започна да взима от пликчетата по рафтовете.

— Сега вече, Дан, си опитал нездравословната храна на всички континенти — намеси се Нели. — Какво толкова му е вълнуващото?

— Вълнуващо е, защото почти навсякъде другаде се продава каквото имаме и у нас в Щатите или неща с етикети на езици, които не разбирам — отговори Дан. — Винаги съм си мечтал за това тук — грабна той пакетче пържен бекон. — Нямаше ли да бъде тъжно, ако изобщо не бях дошъл тук? Нали хората пътешестват точно за това?

Ейми се отдалечи от брат си и Нели. Съвсем в техния стил Дан нехаеше, а сестра му се притесняваше и за двамата.

Чу как някой казва: Театър „Глобус“.

Побърза да се обърне. Гласът идваше от телевизора при касата.

— *Както личи, днес следобед в прочутия театър е имало размирици* — обясни говорителката на Би Би Си.

Ейми се приближи и застана така, че да вижда екрана. Но нямаше репортаж, само някаква жена говореше.

— *Световноизвестната хип-хоп звезда Джона Уизард, познат и от телевизионните програми, е бил задържан за разпит, за да разкаже за участието си в размириците, причинили щети за стотици лири стерлинги* — продължи говорителката. — *Представленията в „Глобус“ са отменени за неопределен срок от време. В полицията още не са решили дали да предявят на Уизард, както и на други лица, обвинения в умишлено повреждане на имуществото.*

Ейми хвърли върху щанда цяла пачка банкноти.

— Това е за всичко — каза тя, като посочи пликовете, които Дан и Нели носеха.

Знаеше, че е дала повече пари, но й беше все едно. Издърпа брат си и Нели навън.

— Ей, какво става тук? — попита Нели, докато се качваха припряно на колата.

Ейми им разказа набързо какво е чула по телевизията.

— Моля? — ахна Дан. — Нещо не се връзва. По време на надпреварата представители на рода Кахил разрушиха исторически забележителности на много места по света, а никога не са съобщавали за това по новините!

— Всичко се потулва — съгласи се Нели. — Всеки от клановите плаща на когото трябва. Мадригалите винаги са покривали щетите, нанесени от вас двамата.

Ейми не го знаеше.

— Е, освен във Венеция, не сме рушили нищо — възрази тя. — А, да, и във Виена...

— Семейството на Джона разполага с тонове пари, с които да покрие всичко — възмути се Дан. — В Китай той изпочупи доста глинени войници... е, да, за да ме спаси, след като ми заложи капан. Но знам, че баща му е платил на китайските чиновници и така и не се разбра за щетите. В „Глобус“ Джона натроши само едно буре, а ето че го съобщават по новините.

— Променило се е нещо друго — провлече Ейми. — Нещо голямо...

ГЛАВА 9

Джона Уизард стоеше като препариран в „Мадам Тюсо“, където всички изявени личности от последните два века бяха увековечени като восъчни статуи. Всъщност се правеше именно на восъчна статуя, защото неговата още не беше готова. Музеят тъкмо беше отворил и залата започваше да се пълни с хора, които възкликваха:

— Като истински са!

След няколко минути Джона щеше да се размърда. Щеше да започне с нещо малко, например щеше да вдигне вежда. После щеше да продължи с плавно танцово движение. Залата щеше да се огласи от музика и Джона щеше да запее. Всички щяха да се разпищят от радост и да се струпат около него. Някои от момичетата сигурно щяха да припаднат.

При обичайни обстоятелства Джона обичаше точно това. Музиката, феновете, които го боготворяха — живееше именно заради тях. Но днес... днес му беше страшно неприятно.

Днес щеше да го направи не за да зарадва поклонниците си или за да наложи своята музика, телевизионни програми, енергийни напитки, книги с картинки, модни колекции — въобще всичко от огромната развлекателна империя на Джона Уизард. Днес просто щеше да служи за примамка. Докато пееше, танцуваше и поглъщаше вниманието в цялата сграда, майка му смяташе да вземе ключа към загадката, който според нея беше скрит в обувката на восъчната фигура на Уилям Шекспир през няколко зали. И в случай че не се получеше, тя носеше със себе си флакони с отровен газ. И гранати. И оръжие.

„Някой може да пострада — помисли си Джона. — И да загине. Дори някой от феновете ми — заради мен.“

А той не можеше да направи нищо.

Майка му го изнудваше. Изнудваше го, за да продължи издирването на ключовете, и то както иска тя.

Щеше да се пръсне от яд, когато Джона бе излязъл от „Глобус“ без никаква следа къде да ги търсят.

— Явно не държиш особено да спечелиш най-голямата награда в историята — беше му подметнала и го беше изгледала лошо. — Изглежда, трябва да те накарам с друго.

— Не, мамо, наистина се постарях в „Глобус“ — беше възразил той. — Просто... не сме от клана Лусиан. Измислих по-добър начин да победим, който да съответства на клана Джанъс... можех да ти кажа, че...

— Но той не се увенча с нищо, нали? Не ми се слуша за такива планове — отсече Кора. После удостои сина си с тънка бездушна усмивка. — Знам как да го постигнем.

След това се обади сама в полицията. Откара Джона в участъка, където той се нареди до други, за да бъде разпознат от очевидците в „Глобус“.

— Виждаш пред какъв избор си изправен, нали? — попита майка му. — Или правиш каквото ти казвам. Или отиваш в затвора.

Сега, докато си мислеше за това, Джона едвам успяваше да запази самообладание.

Направо не си представяше да го пратят в затвора. Баща му бе описал много точно какво ще причини малко черен пиар в живота на Джона.

Телевизионните програми — отменени.

Насрочените концерти — отменени.

Договорът за записи — анулиран.

Тениските, негова запазена марка — обявени за разпродажба със седемдесет и пет процента отстъпка от цената. Може би дори махнати от рафтовете по магазините и изгорени, защото никой не иска да ги купува.

Джона не можеше да понесе мисълта, че никой няма да му иска тениските, музиката, телевизионната програма... никой няма да иска него.

Но ако изпълняваше каквото му кажеше майка му, родителите му щяха да уредят всичко. И да предотвратят всички тези надвиснали над него бедствия.

Майка му намигна към него от другия край на помещението — знак да започва.

Той вдигна вежда и едно момиче, което го гледаше право в лицето, подскочи и се разпищя. Джона започна да танцува и да пее и всичко стана точно както го очакваше: писъците, радостта на феновете, огромната тълпа, която се струпва на мига, дори припадналите момичета.

Колко странно. Струваше му се ужасно. Дори без отровния газ, гранатите и оръжието на майка му.

След това Джона се пхна в лимузината, която го чакаше пред музея „Мадам Тюсо“. Може би за пръв път в живота си той дори не погледна тълпата, докато колата се отдалечаваше от тротоара.

— Знам, че мама ти се е обадила. Погрижи ли се за всичко? — попита Джона баща си Бродерик.

Той не вдигна глава от блекбърито.

— Малък проблем — обясни. — Една от свидетелките не иска да се откаже от показанията си.

— Платете ѝ — подкани момчето.

Накрая Бродерик го погледна.

— Твърди, че не била опряла до парите ни — обясни той.

— Всеки иска пари — отвърна Джона. Беше си върнал малко от предишната самоувереност. — Предложете ѝ повече.

За миг се почувства едва ли не близък с баща си, понеже знаеше, че двамата си мислят едно и също: не са срещали човек, който да не иска пари.

Бродерик обаче поклати глава.

— Жената не иска да вземе нищо — уточни той. — Но каза, че стига да сме пожелаели, щяла да се срещне с теб. За да поговорите.

— О, такава ли била работата! — рече Джона. Засмя се и дори не му се наложи да се опитва смехът му да прозвучи нормално. — Ха, защо не ми каза?

Значи това беше поредната му фенка, решила, че възможността да се срещне с него е по-ценна от парите.

Джона смяташе да уважи желанието ѝ. Точно сега имаше нужда именно от това.

След половин час спряха пред запуснат хотел.

— Няма да е зле да използваш чара си — подкани Бродерик с изражение, което Джона не познаваше.

— Знам — каза той хладно. — Ще се справя. Както винаги.

Слезе от колата и закрачи по напукания тротоар.

Бродерик каза на рецепцията:

— Синът ми има среща във всекидневната с една от гостенките ви.

Администраторът посочи колекцията паянтови кресла.

Джона се обърна рязко.

— Хей, здрасти, приятелко!

После застина.

Жената, която седеше пред него, беше стара.

С бяла коса.

Със сбръчкано лице, сякаш изобщо не беше чувала за пластична хирургия.

Стискаше върху коленете си дамска чанта, от най-евтините.

И беше облечена в нещо като кафяво сако и панталон от полиестер.

— Това, Джона, е, хм, Гъртруд Плъдърботъм — представи я Бродерик.

Старицата стисна устни.

— Можете да ме наричате госпожица Плъдърботъм — каза със строг прегракнал бабешки глас.

Сякаш пронизваше с очи и Джона, и баща му едновременно. Как ли го правеше?

— Ако не ме лъже паметта, се договорихме да се срещна само с Джона — рече жената на Бродерик.

— Хм, да... Ще те чакам в колата, Джона — отвърна той и избяга.

Момчето се отпусна на едно от креслата срещу госпожица Плъдърботъм.

— Хе — подхвана доста тихо. — К'во ста'а?

Госпожица Плъдърботъм се взря в него с присвити очи. Така изглеждаше още по-страшна.

— В интерес на сърдечния ни разговор — рече тя, — ще изтълкувам тези неясно изречени срички в смисъл, че се радвате да се запознаем и че желаете да узнаете повече за мислите и грижите ми. Права ли съм?

Джона се чу да казва плахо:

— Да, уважаема госпожо.

Беше сигурен, че дотогава не е наричал никого „уважаема госпожо“.

Дори се изненада, че знае израза.

Госпожица Плъдърботъм изсумтя:

— Вече е по-добре — рече. — И така, вчера в „Глобус“ наистина се опитах да поговоря с вас.

— Така ли? — учуди се Джона.

— Нищо от онова, което ви казах ли не помните? — попита жената.

Джона едва се сдържа да не отговори: „Не обръщам внимание на хора като теб“. Дали там му беше говорила старица? Госпожица Плъдърботъм не беше млада и хубава. Не беше на върха в списъка му. Не беше в състояние да направи нещо, с което да помогне на кариерата му и на издирването на ключовете към загадката.

„Но днес може“, напомни си момчето.

— Извинявайте — каза, като се постара думата да прозвучи възможно най-искрено.

Госпожица Плъдърботъм май не му повярва. Махна едно мъхче от кафявото си полиестерно сако.

На Джона му домъчня за него.

— Защо вчера бяхте на представлението? — попита госпожица Плъдърботъм пак с присвити очи, в които се четеше подозрение.

— О, голям поклонник на Шекспир съм — отвърна момчето. — Тоя Били^[1] Ш. е мой човек.

— Хмм — провлече старицата.

После зачака.

Устата на Джона пресъхна.

— И заради мама — добави той.

— Разбира се — каза госпожица Плъдърботъм. Понаведе се леко напред. — Но съм склонна да смятам, че майка ви е искала да попиете малко от културата, а не да я рушите.

Умът на Джона бе скован от паника.

— Повечето майки — да, искат това — отвърна той. — Но моята... Как да ви обясня, в рода ми издирваме едни съкровища.

Защо ли го каза? Знаеше неписаното правило: да не говори пред чужди хора за надпреварата за ключовете.

А ето че Джона продължи:

— Накрая ни чака голяма награда — обясни. — Родителите ми, по-точно майка ми не мисли за друго. Освен за победата.

— Виж ти! — възкликна госпожица Плъдърботъм.

Продължаваше да наблюдава Джона.

Той беше свикнал да го гледат. Всъщност целият му живот беше записван и излъчван от единия до другия край на света. Гледаха го *всички*. Но Джона не беше свикнал да го наблюдават *така*. Госпожица Плъдърботъм сякаш го виждаше като на длан, сякаш четеше мислите му и знаеше за всички злодеяния, които е вършил през живота си.

Дали знаеше и това, че в Египет е изоставил Дан и Ейми на остров, където е гъмжало от крокодили?

И е направил така, че в Китай Дан да загине?

„Бях наясно, че в Египет няма да се случи нищо — идеше му да обясни на старицата. — А в Китай размислих. Изложих на опасност живота си, когато се върнах и спасих Дан! Ето, виждате ли, не съм толкова лош!“

— И тази голяма награда — каза бавно старицата, — заслужаваше ли си заради нея да провалите представлението, на което бяха дошли стотици хора? Да петните доброто си име? Да лъжете?

Както седеше, Джона се загърчи.

— Според майка ми си заслужава — потвърди той. — Това все пак е огромно семейно съкровище.

— Семейно наследство — уточни госпожица Плъдърботъм. — Толкова ли не знаете, че „няма наследство, по-ценно от честността“?

— Хм — отговори Джона.

— Това е от Шекспир. Твоят човек Били Ш. — рече жената. — От „Добрият край оправя всичко“.

Би трябвало наистина да е забавно Джона да наблюдава как старицата изрича с морави устни „твоят човек“ и „Били Ш.“. Но на него не му беше до смях.

— Нека ви кажа защо вчера бях на представлението — продължи жената.

Джона я заслуша.

— Аз съм учителка — уточни тя. — От четирийсет и девет години преподавам Шекспир на гимназистите в Седър Гроув, щата Айова. И през цялото време пестях за това пътуване. Всеки ден си носех обяд от къщи — дори когато в бюфета имаше любимото ми руло

„Стефани“. А там го правят вкусно. Режех от вестниците талони за намаления. Престанах да си купувам нови дрехи.

Джона предположи, че това явно се е случило някъде през 1972 година.

— Единственото, което исках, беше да отида и да видя къде е роден Барда, да се разхождам по улиците, по които е вървял и той — допълни госпожица Плъдърботъм. — После откриха „Глобус“ и аз си дадох сметка, че мога да видя и Шекспир така, както са го изпълнявали, докато той е бил жив и всичките му пиеси са били нови...

— Ами елате следващия път, когато има представление на „Ромео и Жулиета“ — предложи Джона.

— Погледнете ме. Как мислите, дали разполагам с още четирийсет и девет години, за да пестя за такова пътуване? — попита старицата.

Джона отсъди, че баща му е малоумник. Все пак ставаше въпрос за пари.

— Ще платя аз — предложи той. — Променете показанията си и дори ще платя представленията в „Глобус“ да се възобновят възможно най-бързо.

— Не — отказа старицата. — Така ще загубят всички. Аз ще използвам за разменна монета своята почтеност. Вие ще започнете да смятате, че може да ви се размине всичко.

Тази жена да не е полудяла? На Джона и сега му се разминаваше всичко.

Поне до този ден.

— Не, не, все едно ми давате уроци — изтъкна трескаво той. — Пътуването може да струва и доста скъпо. — Момчето премести бързо поглед към дупката в креслото, от която се показваше пълнежът. — Ще ви настаня в истински хотел. Петзвезден.

— Дори и пътуването ми да струва един милион долара, вие няма и да забележите, че са похарчени — възрази госпожица Плъдърботъм и блясъкът в очите ѝ като че ли стана още по-студен. — И ако исках да ви давам уроци — не че някога бих употребила такова словосъчетание — щях да поискам от вас нещо, което да направи впечатление. Може би да ми обещаете, че ще прочетете всички пиеси на Шекспир. И да напишете съчинение за всяка от тях.

— Мога да го направя — пророни тихо Джона.

Очакваше жената да възрази, че той като нищо ще плати на някого да напише съчиненията вместо него. Можеха да съставят документи, в които са уточнени всички подробности. Нали за това бяха адвокатите.

Случаят бе почти решен.

Но изведнъж очите на госпожица Плъдърботъм омекнаха.

— Защо, Джона? — рече тя. — Божичко! — допълни и се хвана за сърцето. — Всяко друго петнайсетгодишно момче, което познавам, щеше да започне да недоволства, да мърмори и да се държи така, сякаш задачата е жива мъка. Докато вие... Вие наистина обичате Шекспир! Виждам.

Джона подскочи на креслото.

— Не го обичам — каза той. — Това е лъжа!

Госпожица Плъдърботъм отново се зае да го проучва.

— Не, сега лъжете вие — заяви тя. — Вие сте запален поклонник на Шекспир.

Джона падна на колене на пода пред госпожица Плъдърботъм.

— Много ви моля! — подхвана той. — Не казвайте на никого! Ще направя каквото кажете! Ще ви пратя на всички представления на пиеси на Шекспир по всички възстановени театри „Глобус“ по света! Този в Токио ще ви хареса! И в Далас! И в Рим! И в...

— Джона — засмя се старицата. — Не е престъпление да обичаш Шекспир.

— Но това ще опетни доброто ми име! — възрази момчето. — От славата ми на лошо момче няма да остане нищо.

Пред друг от клана Джанъс можеше, разбира се, да си признае, че обича Шекспир. И Моцарт, Рембранд, Бетховен, Бах... всички стари майстори. В Китай дори се беше изпуснал и бе споделил прекалено много с Дан. Но смяташе, че ако се наложи, може да го отрече.

Не можеше за нищо на света феновете му да видят тази негова страна.

— Не се притеснявайте — каза госпожица Плъдърботъм. — Всъщност Шекспир има много допирни точки с хип-хоп изпълнителите.

Джона я зяпна невярващо.

— Винаги съм бил на това мнение — прошепна той.

— Именно по тази причина винаги използвам „Трябва като гангстер да живея“, за да въведа учениците в сонетите на Шекспир. Така те започват да следят ритъма на думите — сподели учителката.

Джона падна назад на пода. След като седна отново, изпелтечи:

— Наистина ли... наистина ли познавате творчеството ми?

— Я стига! — възкликна госпожица Плъдърботъм. — Защо една седемдесетгодишна стара мома, учителка от Айова, да не харесва хип-хопа? Според мен новото парче, което сте пуснали в интернет — „Колко боли от враждата“, вероятно е най-доброто ви досега.

Излизаше, че госпожица Плъдърботъм е поредната му фенка. Всичко щеше да се нареди.

— Значи ще кажете на полицията и средствата за масово осведомяване, че сте сгрешили — рече самоуверено Джона. — Обяснете, че в „Глобус“ просто сте се припознали. И аз дори не съм бил там!

— Не мога да го направя. Не чухте ли какво казах за почтеността и честността? — попита учителката.

— Но вие... сте ми фенка!

— Още една причина да не лъжа заради вас — отсече жената. — И за вас, и за мен е хубаво да кажа истината. „Бъди на себе си във всичко верен и както ден след нощ от туй ще следва, че няма никога да се окажеш неверен и към другите.“ Това е от...

— „Хамлет“ — отговори мрачно Джона.

Самият той се чувстваше като него — обречен. Госпожица Плъдърботъм нямаше да отстъпи никога. Джона щеше да бъде обвинен във вандализъм. Кариерата му щеше да бъде съсипана. И надпреварата за ключовете щеше да се изостря все повече, докато накрая наистина не се наложеше той да убие някого.

— Това, Джона, не са празни приказки — увери го тихо старицата. — Наистина смятам, че трябва да бъдете верен на себе си.

Вероятно имаше предвид, че той трябва да признае пред света любовта си към Шекспир. Ала момчето долови в гласа ѝ и много други неща.

„Кога бях верен на себе си, когато заложих капан на Дан, за да го убият, или когато го спасих? — запита се Джона. — Когато се подчинявам на мама или когато виждам по-добър начин? Кой всъщност съм?“

[1] Съкратено от Уилям. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

Дан надзърна в люлката. Вътре имаше кукла, сложена там, за да изобразява невръстния Уилям Шекспир.

„Може би следващият ключ към загадката е скрит в куклата? — помисли си Дан. — Под дрехите? В пълнежа?“

Той се пресегна към нея...

И усети как някой го дръпва с все сила назад. Беше го сграбчил за яката.

— Момче! — извика екскурзоводката, жена, която изглеждаше измамно дружелюбна, когато тримата с Ейми и Нели бяха влезли в стаята, където, както се твърдеше, се бил родил Шекспир. Екскурзоводката го изгледа лошо. — Не пипай експонатите! — нареди му строго.

— Но нали току-що казахте, че обзавеждането не е същото, каквото е било навремето, затова...

— Пак е на сто години! — заяви жената.

Дали Дан щеше да си навлече още неприятности, ако заявеше: „Куклата не е на никакви сто години. Прилича ми на пластмасова“? Но още преди да е имал възможност да реши, екскурзоводката го побутна към следващата стая.

— Вън! — заповяда му.

Ейми и Нели поизостанаха, уж не го познават. Може би щяха да намерят и без него някой ключ.

Но когато отидоха при Дан в градината зад родната къща на Шекспир, Ейми поклати мрачно глава.

— Тази екскурзоводка беше много будна — оплака се брат й.

— Това поредната обида на Шекспир ли е? — попита Нели.

— Не, видях го върху една пътна табела на няколко пресечки оттук — призна си Дан. — „Внимавайте, будна магистрала“, сигурно по нея има метални пластинки, които тракат. Но звучи много обидно, нали?

Ейми смъкна раницата от раменете си и я остави да падне на земята. Носеше десетина книги на Шекспир — „за всеки случай“. Явно искаше да удари с раницата пръстите на краката на Дан, но той се дръпна.

— И ти си един! — каза му тя. — Наистина ли смяташ, че можеш да грабнеш нещо направо пред екскурзоводката? Мисли малко повече!

— Мисля, мисля — настоя момчето. — Стори ми се, че екскурзоводката не гледа. И че куклата е най-подходящото място да скриеш нещо, което да ни насочи към следващия ключ. И че не разполагаме с много време. Ами ако някой ни изпревари?

Сестра му се хвана за хълбоците.

— Да виждаш наоколо някого от другите отбори? — попита настойчиво.

— Не, но...

Дан замълча, защото Ейми вече не го слушаше. Взираше се озадачена в безлюдната градина. Отиде при оградата и надзърна към улицата отвън.

— Какво търсиш? — попита брат й.

Тя се обърна свъсена.

— Някой от роднините Кахил — обясни. — Не е ли странно, че не е дошъл никой от другите?

Дан си даде сметка, че наистина е изненадващо. Останалите отбори разполагаха с осемнайсет часа, за да ги настигнат. Предната вечер, когато тримата със сестра му и Нели пристигнаха в Стратфорд, родната къща на Шекспир вече беше затворена — прозорците бяха заключени с дебели решетки. Затова се наложи да отседнат в хотел и да изчакат до сутринта.

— Обзалагам се, че никой от другите в „Глобус“ не е взел от стихотворението повече от мен — оповести гордо Дан. — Не са го разчели.

— Да, но е повече от очевидно, че ако някой търси нещо, свързано с Шекспир, ще дойде именно в Стратфорд на Ейвън — изтъкна сестра му. — А всички те знаят за Шекспир, иначе защо ще идват в „Глобус“. Може би сме пропуснали нещо. Или останалите са отишли в някоя от другите му къщи.

— Я чакай, колко родни къщи има този Шекспир? — учуди се Дан. Постара се да не издава паниката си. — Нали се е родил само веднъж. Именно тук. Нали така?

Ейми се засмя.

— Да, поне не е известно друго. Но в Стратфорд има още четири къщи, свързани с Шекспир — обясни тя. После извади от раницата една от книгите и започна да я разлиства. — Къщата, където е израснала жена му, къщата от детските години на майка му, къщата на дъщеря му и зет му и къщата на внучката му...

— Майко мила, наистина ли са запазили всички къщи, където той е влизал някога? — промърмори Дан.

— Де да ги бяха запазили — отвърна натъжена Ейми.

— Шегувам се — заяви брат й. — При това много.

— Е, според мен трябва да посетим всички къщи на Шекспир, за да сме сигурни — допълни момичето, докато преглеждаше книгата. — Можем да започнем с...

— А, без тия — поклати Дан глава. — Не помниш ли стихотворението? — Той бръкна в джоба си и извади късчетата хартия, които бяха донесли от „Глобус“. Предната вечер в хотела ги бяха залепили внимателно с тиксо. — Виждаш ли този стих тук? — забучи той пръст в хартията. — „Там е пораснал великият поет.“ Ти каза, че думата със сигурност е „пораснал“. Вписахме я. Затова трябва да търсим именно тук. На мястото, където е пораснал Шекспир. Точно в тази стара къща.

— Където е пораснал — повтори присмехулно Нели.

— Е, нямаше как да не го произнесе така — започна да се оправдава момчето. — Думите сякаш сами ме принудиха.

Нели се засмя. После обаче млъкна и го погледна с отворена уста.

— Я ми дай листа — подкани и го грабна от ръката му. Явно зачете написаното наум. Устните й замърдаха. Главата й се заклати нагоре-надолу, както когато Нели слушаше айпода. — Ямбичен пентаметър — пророни тя. — Би трябвало да е ямбичен пентаметър, нали? — Наведе се и затърси нещо из раницата на Ейми. — Имаш ли книги, в които се разглеждат сонетите на Шекспир? — попита Нели.

— Нямам — отвърна Ейми така, сякаш се извиняваше. — Не можех да изкупя всичко. В раницата нямаше повече място.

Нели се изправи рязко. Погледна към магазина за сувенири, поклати глава, после се върна тичешком в родната къща на Барда.

Ейми и Дан се спогледаха и се втурнаха след нея.

Когато я настигнаха, тя пак се беше качила на втория етаж, в стаята, където, както се твърдеше, се е родил Шекспир, и разговаряше с екскурзоводката, която се беше разкрещяла на Дан.

Той се опита да се скрие зад сестра си.

— Сонетите на Шекспир — рече Нели на жената. — Ямбичен пентаметър, нали?

— О, да — потвърди тя. — Почти винаги. Ямбичен пентаметър, четиринайсет стиха, рима от вида а-б-а-б...

— В-г-в-г-д-ж-д-ж-з-з — довърши Нели, сякаш се съгласяваше с екскурзоводката.

Дан си помисли, че е същото както всеки път, когато е дърдорела на чужди езици: френски, испански, дори на италиански, който беше научила толкова бързо. И сега той не ѝ разбираше изобщо.

„О! — досети се най-неочаквано. — Отклонява вниманието на екскурзоводката, за да претърся куклата!“

Ядоса се, задето не му е казала, че смята да го прави. Сръчка Ейми. Ако успееше да я накара да се мръдне надясно, щеше да се надвеси над люлката, без да го види екскурзоводката. Сестра му го погледна и той ѝ показа с ръце какво ще прави.

Тя се свъси и поклати глава, след което се доближи до екскурзоводката и Нели.

Карай, може би щеше да стане и така.

— Пентаметър ли? — попита Ейми екскурзоводката. — Това означава пет единици от нещо на стих, нали?

— Да, стъпки — уточни жената.

Още ли говореха за поезия? Откога стиховете имаха стъпки?

— Може би е по-лесно да си го представите като пет такта на стих — продължи екскурзоводката. — По-лесно е, ако го кажете на глас, например както е в „Сонет 18“: „Не зная с летен ден да те сравня ли?“. Схванахте ли? Пет ударени срички, всяка след неударена. Ямбичен пентаметър.

— Така си и знаех! — възкликна Нели.

Наистина се беше вживяла много. Изрече го тъй, сякаш е развълнувана и този ямбичен не-знам-какво-си е много важен.

Екскурзоводката погледна към Дан. Той побърза да се скрие отново зад сестра си.

Нели извади залепената с тиксо хартия.

— Хм, една моя приятелка се опитва да напише стихотворение за Шекспир в същия стил, в който са сонетите — обясни тя и подаде хартията на екскурзоводката — да я види. Прегъна я така, че да се вижда само края. — Последният стих не се връзва, нали?

— „Там пораснал е великият поет“, този ли? — прочете на глас жената.

„Охо! — помисли си Дан наум. — Думите звучат така, че и екскурзоводката го прочете по този начин.“

Докато жената беше навела глава над листа, Дан се спусна към люлката. Ейми го издърпа обратно точно когато екскурзоводката вдигна очи.

„Прикривай ме!“, му идеше на Дан да изкрещи. Но може би не беше толкова важно. Може би той просто можеше да се наведе, да грабне куклата и да побегне колкото му крака държат, за да не може никой да го настигне.

Той зачака екскурзоводката да погледне още веднъж листа.

— Сигурна ли сте, че стихотворението е написано от „приятелката“ ви? — усъмни се жената. — И не е ваше?

— О, да — потвърди Нели. — Аз не мога да напиша такова нещо.

Тя се пресегна рязко, сграбчи Дан за ръката и го стисна здраво — да не мърда.

Сега вече той се обърка съвсем. Как да вземе куклата и да побегне, при положение че Нели го стискаше? Какво очакваше тя от него?

— Стихът не е чак толкова лош — заяви екскурзоводката. — Не заслужава да го накъсате. Сещате ли се за трисрична дума, която също да започва с „п“ и да се връзва по смисъл? Именно това обърква всичко.

Дан се вцепени.

Онова, което другите обсъждаха, беше важно. Целият този разговор за срички и тактове означаваше, че думата, за която Ейми е била толкова сигурна, е погрешна. Куклата, която Дан смяташе да открадне, нямаше никакво значение. От тях не се очакваше да търсят

следващия ключ на мястото, където е израснал Шекспир. От тях се очакваше да го издирват някъде, където той... е направил нещо друго.

Екскурзоводката още се взираше в листа.

— Сигурна ли сте, че приятелката ви иска да напише за израстването, а не за смъртта на Шекспир? — попита тя. — На това място много добре се вписва думата „погребан“.

„Погребан! — помисли си Дан. — Там погребан е великият поет.“ Да!

Нели грабна листа от екскурзоводката.

— Права сте! — възкликна тя. — Благодаря! Благодаря!

Без да пуска Дан, Нели го затегли към вратата.

— Винаги на ваше разположение, но... къде отивате? — учуди се жената.

— Изблик на поетично вдъхновение. Трябва да го последваме — обясни Нели.

— Къде е погребан Шекспир? — попита Дан.

Реши, че сега, когато си тръгва, вече не е опасно екскурзоводката да го види.

— В църквата „Света Троица“ ей там, при реката — отговори жената. — Просто вървите по...

Но момчето не чу останалото. Тримата с Ейми и Нели прекосиха бързо следващата стая и хукнаха по стълбите, като взимаха по три стъпала наведнъж.

ГЛАВА 11

Шиниъд Старлинг се беше скрила, приклепнала зад седалките в църквата „Света Троица“. Двата с Алистър бяха дошли преди другите — да поразузнаят. Братята ѝ стояха отвън на пост. Поне така беше казала тя на Алистър.

„Няма как да разбере, нали? — запита се момичето. — Не забеляза, че братята ми са...“

Имаше думи, които Шиниъд не си позволяваше да изрича дори наум. Обви ръце около тялото си. Даже през суичъра усещаше огромните белези по гърдния си кош — само един от „сувенирите“ от взрива в института „Франклин“. Шиниъд потрепери, връхлетяна за който път от ужасните спомени.

„Блесналата светлина, тътенът, сякаш върху нас с братята ми се е свлякъл целият свят... болката... писъците.“ Колко ли пъти беше извикала имената на братята си, докато получи отговор? Колко ли пъти се беше молила: „Спасете ги! Спасете ги!“.

Тя стисна зъби и се помъчи да се отърси от нахлулите на мощен поток спомени.

„Просто сме длъжни да победим — напомни си. — На всяка цена. Това е единственото, за което трябва да мислим.“

Те с братята ѝ вече на два пъти бяха правили пробиви — беше им провървяло благодарение на тайнствените знаци, които предния ден бяха получили в „Глобус“ и днес в църквата. Не че Шиниъд беше споделила с Алистър, че ѝ помагат да стига до блестящите си изводи.

— Псст — прошепна Алистър и Шиниъд го чу по мъничкото устройство, скрито под лентата ѝ за коса.

Тя може и да не му вярваше, но нямаше как да отрече: и Алистър обичаше не по-малко от нея и братята ѝ различните устройства.

— Тук съм — каза тихо в отговор момичето. — Засега няма нищо за докладване.

Не че смяташе да му съобщава каквото и да било, ако то беше от значение.

— Според мен можем да кажем на братята ти, че е излишно да пазят отвън — продължи тихо Алистър, както стоеше в другия край на църквата. — Изглежда, че сме закъснели за тържеството.

— Моля? Какво означава това? — изсъска Шиниъд.

Вдигна глава толкова бързо, че се удари отстрани на седалката.

„Ох — простена, усетила, че болката в главата ѝ се засилва. — Искане да каже, че другите отбори, тръгнали да издирват ключовете към загадката, вече са тук.“

В предния край на църквата се появиха неколцина от семейство Холт, които сякаш крачеха в строй.

Джона Уизард се промъкваше покрай стената, като прокаряваше пръсти по камъните.

А до Алистър се доближаваха двама от онова гадно семейство — Кабра. Смятаха да го притиснат в ъгъла.

„Ти си от клана Екатерина, ние също... Както личи, сме от един отбор.“ Само преди ден Шиниъд беше казала това на Алистър, защото се бе опитала да го умилостиви и да откопчи от него тайните му. Дали ѝ беше повярвал? Дали сега очакваше тя да му се притече на помощ?

Шиниъд понечи да се изправи — наистина искаше да му помогне. Но я глождеше споменът за взрива в института „Франклин“. Тя и досега не знаеше кой от другите отбори го е причинил. Ами ако бяха Кабра?

Иън бръкна в джоба си.

„Дали няма да извади пистолет? — запита се момичето. — Или още по-лошо — ръчна граната? Детонатор?“

Пак я плиснаха мъчителни спомени. Ако отново гръмнеше взрив, дали тя щеше да успее да излезе навреме, за да се увери, че братята ѝ няма да пострадат?

Иън извади... лист хартия.

— Колко ключа към загадката имаш, чичо Алистър? — попита той мило и погледна листа. — Можеш да ми се довериш, няма да кажа на никого. Похвали се. Докажи ми, че вие от клана Екатерина сте много по-умни от нас в клана Лусиан.

Иън озари Алистър с усмивка, която вероятно би трябвало да е чаровна. Шиниъд си помисли, че е по-скоро отчаяна.

Отчаянието беше чувство, което тя разбираше.

— Така значи, разчиташ на суетата ми, а? — попита Алистър. — Много те моля, признай ми, че не съм чак толкова глупав!

— Имаш четиринайсет ключа към загадката, нали? — попита Натали. — Петнайсет, ако прибавим и ключа, който са откраднали от Бае Ох и са споделили с теб. И за шест от тях знаят само хората в клана Екатерина. Нали?

Мъжът примигна.

„Чичо Алистър — помисли си Шиниъд. — Толкова ли не можеш да ги заблудиш? Току-що си призна всичко!“

— Не — каза той, като натърти прекалено много на думата. — Грешите!

Иън си записа бързо нещо върху листа.

Шиниъд веднага си сложи в окото телескопична контактна леща, каквито бяха изобретили тримата с братята й. Взря се през нея в листа в ръката на Иън. По него имаше разбъркани инициали, цифри и въпросителни знаци. Повечето хора нямаше да разберат нищо. Но Шиниъд открай време беше добра с цифрите. Закова поглед в колонката, където Иън беше написал цифрата 6. Засмята наум, после провери два пъти дали не е сбъркала.

И трите пъти получи една и съща цифра: трийсет и осем. Знаеше какво означава тя: според Иън Кабра всички отбори, взети заедно, са намерили трийсет и осем ключа към загадката.

„Изостанали сме дори повече, отколкото си мислех — осъзна Шиниъд и усети как я залива вълна на отчаяние. — Остава само един ключ.“

Белезите по тялото я боляха. Главата й щеше да се пръсне. Шиниъд извади контактната леща и надзърна през вратата отзад, където видя братята си — бяха се спотаили зад един надгробен камък в гробищата към църквата.

„Все ми е едно какво ще правим — помисли си тя. — Дали ще лъжем, ще мамим и предаваме всички роднини, които имаме, дали ще крадем от тях... Ние от семейство Старлинг трябва на всяка цена да се доберем някак до този последен ключ.“

* * *

Хамилтън патрулираше в предната част на църквата, докато майка му и сестрите му се взираха в надгробния камък на Шекспир. Той беше вътре, а не както би могло да се очаква отвън на гробищата, и всъщност бе вграден в пода, недалеч от олтара, и беше отцепен с въжета.

Хамилтън видя, че Иън и Натали Кабра са се приближили прекалено много.

— Марш оттук! — заповяда им. — Сега това е територия на Холт.

Беше наясно, че в честна схватка ще надделее и над двамата малчугани. Но в семейство Кабра не знаеха какво е това честна схватка. И Дан не беше наблизил, за да го подкрепи. Рано сутринта Айзенхауър беше отишъл да изпълнява поверителна задача някъде другаде в Стратфорд. Точно преди да излезе, беше стоварил огромна като свински бут длан върху рамото на Хамилтън и беше заявил:

— Разчитам, синко, че ще поемеш в свои ръце нещата тук.

Дали му беше заръчал да удари Иън още преди той да си е поел дъх?

Иън вдигна ръка, сякаш за да покаже, че не му мисли злото. И да го заблуди, разбира се.

— Един елементарен въпрос — подхвана. — Вие сте намерили единайсет ключа към загадката, нали?

Хамилтън го погледна с присвити очи, за да разбере какво смята да прави.

— Защо да ти казвам? — попита.

Дали да не го удареше?

Между тях застана Мери-Тод.

— Какво предлагаш, да разменим информация ли? — попита тихо тя Иън. — Миг на сътрудничество?

— Не — отговори момчето и отстъпи назад. Изтегли и сестра си. — Не. Не предлагам такова нещо. Не мисля, че...

Хамилтън погледна изумен майка си. „Да разменим информация ли? Миг на сътрудничество?“ Това пък откъде се беше взело?

Мери-Тод Холт наблюдаваше притеснена другите отбори, тръгнали да издирват ключовете към загадката. При стената в дъното Шиниъд се съвещаваше с Алистър. Иън и Натали се приближаваха към Джона полека, като две змии, дебнещи плячка.

— Да се тревожим ли за онези, които не са тук? — прошепна Мери-Тод.

— Моля? — попита Хамилтън. — Тук са всички без татко. И...

„И Ейми и Дан. И Изабел Кабра.“

Хамилтън се обърна рязко с гръб към майка си и закрачи след малките Кабра. Сграбчи Иън за врата и го вдигна във въздуха, след което долепи главата му до каменната стена. Олекна му от това, че прави нещо.

— Къде са? — попита настойчиво. — Какво е направила онази злобарка майка ти с Дан и Ейми?

Натали го подръпна безполезно за ръката.

— Пусни го! — проплака пискливо. — Мама не е направила нищо на Дан и Ейми. Тя дори не е тук!

— Точно така — съгласи се момчето. — Тя не е тук, няма ги и Дан и Ейми... връзва се. Всички знаем що за стока е майка ви. Опитала се да хвърли Ейми за храна на акулите. Дан разказа как е пуснала върху тях отровни паяци и змии. Опитала се да ги изгори живи. Казаха ви е да срутите пещерата, в която са се намирали. Какво е намислила сега? Какво причинява на малкото ми приятелче и на Ейми?

— Грр — задави се Иън.

— Ето ги! — викна Натали. — Току-що в църквата влязоха Ейми и Дан!

Хамилтън отсъди, че се опитват да му хвърлят прах в очите както когато противникът в някоя битка ти казва: „Я, виж, виж! Развързала ти се е обувката!“, за да се промъкне и да те фрасне, ако си толкова глупав, че да му се вържеш и да погледнеш. Но Хамилтън не се притесняваше особено, че дребната Натали Кабра ще го удари. Затова погледна.

През страничната врата нахълтаха Ейми, Дан и гувернантката им с налудничавата коса. Бяха поруменели, явно бяха тичали дълго.

Хамилтън пусна Иън, който се просна безпомощно на пода.

— По-късно пак ще те хвана — закани му се той. Понечи да се отдалечи, но после се спря. Надвеси се така, че носът му беше на сантиметри от Иън. Искрено се надяваше в дъха му още да се усеща смрадта на миризливото английско сирене, което беше ял на закуска. — Но предай на „мамчето си“, че е за нейно добро да не се опитва повече да наранява Ейми и Дан. Или някой друг.

Иън трепна.

— Излишно е да се притесняваш, че мама ще направи нещо на някого — намеси се Натали. Тя си погледна богато украсения часовник гривна върху китката. От онези, които Мадисън и Рейгън, и да ги убиеш, нямаше да си сложат на ръката. — Погрижили сме се за нея. Стига да приключим навреме с издирването на ключовете. — Тя си погледна още веднъж часовника, макар че от последния път, когато го бе направила, едва ли бяха минали и десет секунди. — Трябва да побързаме.

— Как мислиш, дали Ейми и Дан ще ни помогнат да разберем какво точно да търсим тук? — попита едва чуто Иън.

— Може и да ни помогнат, но вие се опитайте да ги *убиете* — напомни другото момче.

— Така си е — призна тъжно Иън. — И аз си помислих това.

На Хамилтън и през ум не му беше минавало, че някой ден ще му домъчнее за някого от семейство Кабра.

Защо ли в издирването на ключовете той се натъкваше на толкова много изненади, които нямаха нищо общо с тях?

ГЛАВА 12

„Идваме последни — помисли си Ейми, след като влезе задъхана в църквата. — Както личи, пак сме на последно място.“

Нед и Тед Старлинг бяха отвън — спотайваха се зад надгробните камъни в гробищата. Джона Уизард беше приклеknал зад една седалка — странно, този път без вездесъщия си баща, луднал по своето блекбъри. Хамилтън, Иън и Натали Кабра се бяха струпали при стената. Мери-Тод, Рейгън и Мадисън Холт бяха в предния край на църквата и сезираха в пода. Шиниъд Старлинг и Алистър си шушукаха нещо при олтара.

„Всеки се е съюзил с някого и ние пак сме си сами — помисли си Ейми. — Търсят ключа към загадката, а ние дори още не сме видели гроба на Шекспир.“

— О, чудесно! — възкликна бодро Дан. — Никой от отборите не си е тръгнал.

— Ти да не си превъртял? — отвърна сестра му. — След онова, което се случи вчера, нима наистина ти е приятно да видиш враговете ни? След всичко, което се случи по време на надпреварата?

— Не, не ми е приятно — отговори момчето. — Но щом всички още са тук, значи не са разбрали къде да отидат.

Беше прав.

— А къде е Изабел Кабра? — попита Ейми.

— И Айзенхауър Холт? — допълни Нели.

Дан сви рамене.

Ейми предполагаше, че и Изабел, и Айзенхауър са отишли да издирват другаде следващия ключ към загадката, а Иън, Натали и семейство Холт са останали в църквата, за да отклоняват вниманието.

„Но така поне не трябва да стоим лице в лице с най-отвратителните хора, присъствали в нощта, когато са загинали родителите ни“, рече си Ейми.

Запъхтяна, тя си пое въздух. И все пак трябваше да застанат лице в лице с всички останали.

„Не можем да допуснем някой от тях да победи — напомни си момичето. — Не можем да допуснем някой от тези ужасни хора да имат власт над целия свят. Защото тогава ще загинат още невинни хора...“

Спомни си доброто усмихнато лице на Лестър в Ямайка. Спомни си и как тази усмивка е била заличена завинаги.

„Трябва да продължим заради Лестър — каза си. — Заради мама и татко. Заради Грейс...“

Ейми направи още една крачка, за да се приближи до противниците си, застанали между нея и гроба на Шекспир. Не беше като в „Глобус“, където враговете бяха изскачали отляво и отдясно и на нея и Дан не им оставаше друго, освен да бягат и бягат. Сега беше по-трудно. Ейми разполагаше с време, за да обмисля всяка стъпка, да си спомня каква разруха са причинили хората в църквата, как са били на косъм от това да ги убият двамата с брат й.

„А Мадригалите искат всички да бъдем сплотени“, изуми се тя.

— А! Моите хора! Ейми и малкият Дан. К'во става? — изгърмя от другия край на църквата прочутият глас на Джона Уизард.

Ейми погледна надолу към брат си, който в Китай се беше сприятелил толкова успешно с Джона. Пребледнял, той гледаше право напред.

— Я! Идвайте де, все пак сме роднини, не бъдете хейтъри — провикна се Джона. Спусна се към тях и добави вече по-тихо: — Вижте какво, сигурно трябва да се извин...

Нели му препречи пътя и вдигна ръце, за да предпази Ейми и Дан.

— Не си ли в предварителния арест? — попита тя Джона. — Заради онова, което се случи в „Глобус“? И... в Китай. И в Египет.

Изглежда го на кръв, прониза го с очи като лазер. Ейми усети, че преосмисля мнението си за Нели като за пълна непукистка.

Джона отстъпи назад.

— Не, не... това там бяха... недоразумения — ахна той. Бързо дойде на себе си и ги озари с прочутата си усмивка. — Колкото до сцената в „Глобус“, мама и татко имат грижата. — Усмивката му стана още по-широка. — Какво друго очаквате? Аз все пак съм Джона Уизард!

Дали на Ейми само й се стори, че макар и Джона да се усмихва, гълчетата на устата му трепват? И в очите му се чете нещо необичайно... Притеснение? Съмнения? Страх?

„Такива чувства у великия Джона Уизард? — помисли си момичето. — И дума да не става!“

— Нали уж каза, че напускаш надпреварата за ключовете — напомни храбро Дан. После излезе иззад Нели, която бе застанала така, че да го защити. — Нали го заяви на майка си в Китай?

— Думи — кимна Джона. — Истината е... и да, и не. Впуснал съм се в ново начинание. Би могло да се каже, в различен начин за издирване на ключовете.

Все едно не говореше Джона. Не че в онова, което казваше, имаше някакъв смисъл. Това вече беше в негов стил. Но „впуснал съм се“? „Начинание“? Един хип-хоп изпълнител не употребява такива думи!

Джона явно забеляза, че Ейми го гледа изумена, защото добави без особено желание:

— К'во толкова! Думи.

Но на нея не й беше до това да разгадава Джона Уизард. Обърна му гръб и веднага се блъсна в Иън Кабра.

— Ейми! — възкликна той с грейнало лице. — Много се радвам да видя, че вчера не си пострадала в „Глобус“.

Кехлибарените му очи наистина преливаха от загриженост.

„А, без тия — помисли си момичето. — Този поглед няма да ме излъже никога повече.“

Тя присви очи в опит да го прониже със същия леден гняв, който Нели бе насочила току-що към Джона. Гневът беше чувство, много по-приемливо от страха.

— Махни се от пътя ми — каза Ейми на Иън.

— Не, много те моля, само ме изслушай... — рече той. Огледа се трескаво и се понавъси, след като видя, че съвсем наблизо са застанали Нели, Дан и Джона. — Ако дойдеш с мен, за да поговорим на четири очи...

— По-точно, за да ме примамиш да отида при онази злобарка майка ти? И да се хвана в капана? — отвърна предизвикателно момичето. — За толкова глупава ли ме мислиш?

— Това няма нищо общо с мама — намеси се и Натали, която стоеше до брат си. — Ние няма да... в смисъл тя дори не е тук. Знаем колко ключа към загатката сте събрали и...

Ейми ги подмина. Сърцето ѝ биеше като обезумяло — тя очакваше Иън да я удари, да я сграбчи, да я подложи на поредното кошмарно изтезание на семейство Кабра.

Не се случи нищо.

Ейми направи още една крачка и се претраши да погледне бързо през рамо. Иън не я гонеше. Двамата с Натали се бяха обърнали в другата посока, към вратата.

И... тръгнаха да излизат.

Сърцето на Ейми заби още по-ускорено. От паниката тя се препъна.

Дали Кабра вече бяха намерили следващия ключ към загадката?

* * *

Когато Дан, Ейми и Нели отидоха в предния край на църквата, всички други, издирващи ключовете, вече се бяха отправили към изхода.

— Доскоро, приятелче — рече Хамилтън и махна непохватно с ръка.

— А, чакай... да не сте намерили нещо тук? — попита Дан. — Или се отказвате?

— О, въъ, просто реших да обядвам по-рано — отвърна доста притеснено другото момче.

После излезе навън.

— Дали всички са намерили преди нас ключа? — попита отчаяна Ейми.

— Според мен ще бъде от полза, ако направя скица на статуята на Шекспир ей там — каза Нели необичайно високо. — Намира ли ви се скицник?

Ейми извади от раницата. Дан само стрелна Нели със смаян поглед. Какво я прихващаше?

Тя посвети около две секунди на това да драсне нещо в скицника, който доближи до Ейми и брат ѝ.

— Хубава рисунка, нали? — попита толкова високо, че уредникът я изгледа.

Дан се взря в скицника.

Нели не беше нарисувала нищо върху хартията. Само беше написала две думи: *Виждам камери*.

— Е, то си е естествено, Шекспир е може би най-известният англичанин — отбеляза момчето. — Само това оставаше, да няма охранителни...

Той замълча и се огледа. Нели имаше предвид не охранителни камери. А шпионски. Като онази, скрита в свивката на ръката на статуята на Шекспир. И втората, пъхната в олтара. И третата, сложена при местата за хора. И четвъртата на предната седалка.

Другите бяха излезли не защото бяха намерили ключ към загадката. Бяха излезли, защото не можеха да го направят. И искаха да разберат веднага дали Ейми и Дан са успели.

Ейми се пресегна и взе химикалката от ръката на Нели.

— Мисля, че трябва да направиш очите по-големи — каза тя. — Ето така.

Не нарисова никакви очи. Написа: *Да ги унищожим ли?*

— О, ясно — отвърна Нели и взе отново химикалката.

Написа: *Не, ако го направим, всички ще се върнат. Действайте!!!*

Дан отиде при статуята на Шекспир в естествен размер. Беше част от паметника върху стената при олтара. Шекспир беше изобразен, държащ паче перо и лист хартия.

— Обзалагам се, че ключът към загадката е тук! — възкликна момчето.

Помисли си: сигурно е важно, че Шекспир гледа някъде напред, а не надолу към листа. Дали ключът към загадката не беше в камъка на отсрещната стена?

— Или в думите долу — предположи Ейми.

Под статуята на Шекспир пишеше нещо на латински, после имаше стихотворение, което Нели зачете на глас:

— Поспри, пътничко, не бързай толкоз, прочети кого е прибрала таз завистница смъртта... — Тя сбърчи нос. — Ух. Наистина лошо стихотворение.

Дан беше почти сигурен, че е искрена и не се преструва.

— Дали ключът към загадката не е в написаните погрешно думи? — попита той. Другите отбори може би не знаят, че по времето на Шекспир никой не е владеел правописа. — *Гроб* с „п“ вместо с „б“ накрая, *разсъдък* с пропуснато „з“... Я да го препиша.

Той взе от Нели скицника и написа: *Шифър?*

„Ама че работа — помисли си Дан. — Шекспир е разполагал само с дваисет и четири букви, а пък е пишел с грешки!“

На глас каза:

— Е, знаем, че ключът към загадката всъщност не е в гроба му, но ще проверя дали и там думите са написани погрешно.

Беше сигурен, че така ще заблуди всеки, който ги наблюдава чрез камерите. Отиде да погледне надгробната плоча. Беше съвсем обикновена и плоска, човек спокойно можеше да я подмине.

Но отгоре беше издълбано:

ДОБРИ ПРИЯТЕЛЮ, ЗА БОГА,
ПРАХА НЕ ПИПАЙ, ДЕТО Е ПОЛОЖЕН ТУК
БЛАЖЕН Е, КОЙТО ПОЩАДИ ТЕЗ КАМЪНИ,
ПРОКЛЕТ, ПОСЕГНАЛИЯТ КОСТИТЕ МИ ДА
СКВЕРНИ.

Написал го е самият Шекспир и е пожелал да бъде на гроба му, драсна Ейми в скицника. Вдигна вежда и Дан разбра какво иска да му каже: „Защо се е притеснявал толкова да не му разместят костите и е проклет онзи, който се опита да го направи?“.

„Това е работа на Мадригалите — помисли си момчето. — Със сигурност е ключ към загадката.“

Затърси в странно написаните думи анаграми.

Нищо. Най-малкото, нищо, което да им върши работа.

Може би пак всичко опираше до броя на сричките?

Дан се опита да преброи колко има в стих, но не беше сигурен колко са в „пидай“, две или три. Дори „блажен“ по онова време вероятно се е произнасяло като „блаженен“.

„Ейми и Нели ще решат главоблъсканицата, ако и този път става дума за ямбичния пентагонометър“, каза си момчето.

Но те изглеждаха не по-малко озадачени, отколкото се чувстваше Дан.

Той беше сигурен, че не се преструват.

„Проклети да сме“, помисли си Ейми.

Вече няколко часа висяха пред гроба на Шекспир. Ейми беше чела стихотворението върху камъка толкова много пъти, че то направо се бе запечатало върху клепачите ѝ. Тя имаше чувството, че няма да разгадае никога загадката.

Нели беше излязла от църквата, за да им донесе нещо за хапване. Курабийките с глазура като лицето на Уилям Шекспир не ги вдъхновиха, както тя се беше надявала. Дан беше отишъл току-що до тоалетната. А на Ейми ѝ се струваше, че е осъдена да стои цяла вечност при гроба на Шекспир.

„Така и не успях да поседя край гроба на Грейс — помисли си тя. — А леля Биатрис не ни пускаше на гроба на мама и тате.“

Дали госпожица Алис вече беше сложила надгробен камък на Лестър? Дали щеше да се намери някой, който да сложи и на Ирина Спаска?

„Сега не мисли за това“ — наложи си Ейми. Забеляза, че Нели, която стоеше до нея, е започнала да чете за стотен път наум надгробния камък, и направи същото: — „Добри приятелю, за бога, праха не пипай...“

Чуха се стъпки, които приближаваха странно радостно.

— Вижте какво намерих! — извика зад тях Дан.

Ейми и Нели се обърнаха рязко: Ейми беше допряла пръст до устните си, а Нели показа с ръце купищата шпионски камери наоколо.

— О, извинявайте... Няма нищо общо с издирването на ключовете — поясни момчето, но много развълнувано, и Ейми го заподозря в лъжа. Понечи да му даде скицника, с който си разменяха бележки, но Дан поклати глава. — Не, наистина! — възкликна той. Държеше огромен плик. — Току-що намерих до обществената тоалетна едно страхотно магазинче за месингови копия. Е, наложи се да се поохарча, но въпреки това... Вижте какво купих!

Той отвори плика.

Ейми си спомни, че когато живееха като нормални деца, Дан беше много запален по направени с молив и хартия копия на надгробни надписи. У дома, в Бостън, често се качваше в събота на автобуса за гробищата, беше си избирал надгробни плочи, които му харесват, и с

хартия и молив беше правил копия на надписите. Ейми знаеше, че дори докато са отивали на погребението на баба им, той се е надявал да направи копие на камъка върху гроба ѝ. Тя предполагаше, че месинговите копия се правят по същия начин, само че с по-голям размах. Дан извади от плика рула черна хартия и фигурки на рицари, крале и змейове, с които щеше да прави копията.

— Виждали ли сте по-хубаво нещо? — попита грейнал брат ѝ. Той премести поглед от Ейми към Нели и раменете му се смъкнаха. Зае се да прибира всичко обратно в плика. — Купих ги, разбира се, за после, след като приключим с издирването на ключовете към загадката.

Сви се между двете момичета.

„Като проклятие е“, помисли си Ейми и отново се зае да чете стихотворението.

Мина известно време. Дан излезе още веднъж от църквата и се върна със закуски. Нели пък отскочи до хотела да нахрани Саладин. Сетне при тях дойде уредникът на църквата, който каза:

— Извинявайте. Налага се да ви помоля да си тръгвате. След пет минути затваряме.

Бяха изгубили цял един ден. И още не бяха намерили нито един ключ към загадката.

* * *

— Не можем да си тръгнем! — започна да недоволства Дан. Взря се в гроба на Шекспир, същата тъпа каменна плоча, която тримата с Ейми и Нели проучваха едва ли не от сутринта. — Поне още малко!

Уредникът го изглежда.

— От двайсет години работя тук на доброволни начала — обясни старецът. — Виждал съм мнозина обсебени от Шекспир. Но за пръв път се натъквам на такава отдаденост към гроба му. Стоите тук цял ден — поклати той невярващо глава.

— Какво да кажа... ние сме негови поклонници — промърмори Дан.

— В такъв случай можете да дойдете и друг път — отвърна уредникът. — Но сега трябва да се сбогувате с Барда.

Дан се изправи без желание и понечи да тръгне към изхода. Спогледа се с Ейми. Тя бе сбърчила болезнено лице и брат ѝ разбра какво си мисли: „Не можем да си тръгнем без ключ към загадката! Ами ако другите вече са се досетили какъв е?“.

Отчаян, Дан се обърна.

— Много ви моля, уважаеми господине — каза на уредника. — Разбирам, вероятно не е разрешено, но мога ли да направя копие на думите, изсечени върху гроба на Шекспир?

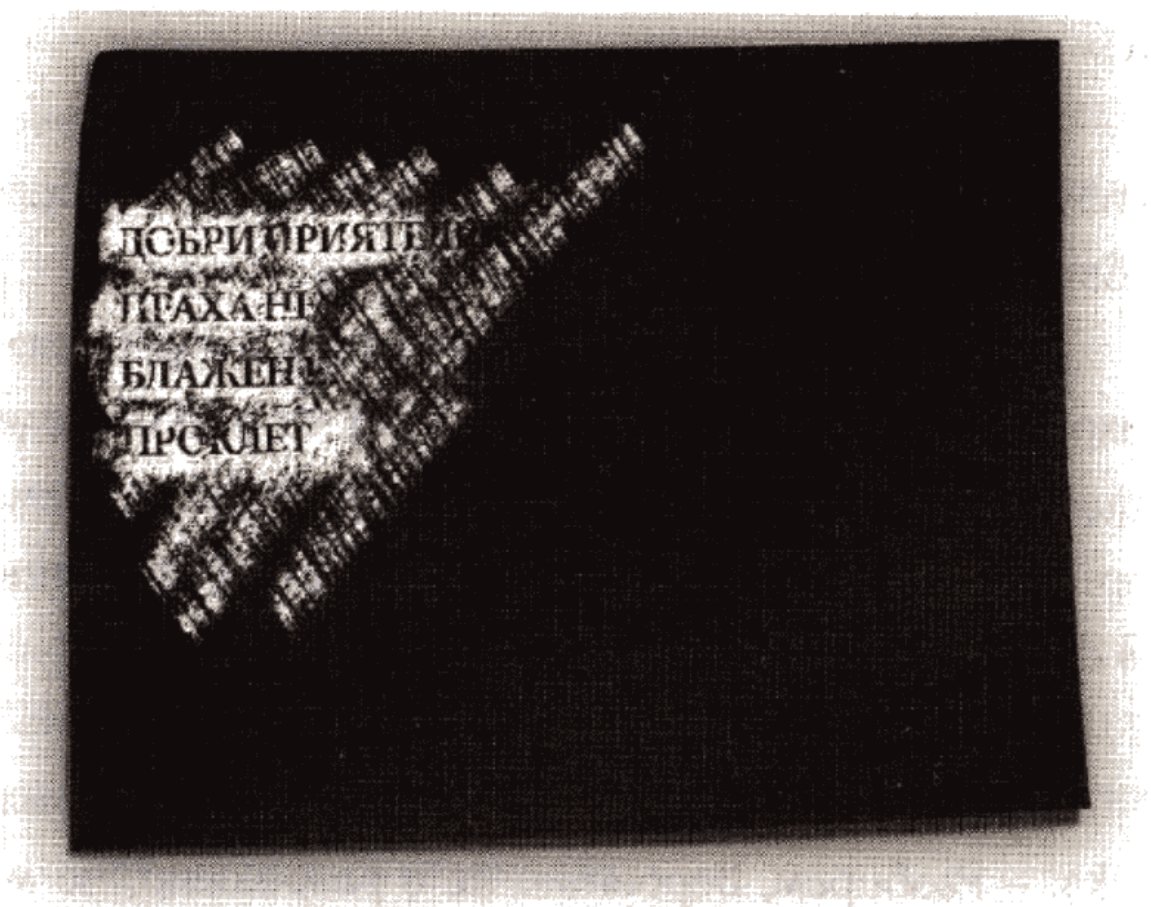
Надяваше се Ейми да се гордее, че не се е примирил току-така. Вдигна един от големите листове черна хартия, които беше купил от магазинчето, и погледна стареца жално и невинно.

Той се поколеба.

— Е, добре — каза накрая. — Приятно е да видиш, че такова малко момче вече се интересува от голямата литература.

Мъжът отиде при бюрото си и Дан се опита да види дали той изключва някаква охранителна система, но бе невъзможно да разбере. После уредникът вдигна въжето и пусна момчето направо да стъпи върху гроба на Шекспир. Наложил се Дан да махне букета цветя, за да приклепне и да се заеме с копието.

Сложи хартията върху надписа и започна да прокарва по повърхността восъчната пръчка със сребрист цвят. Върху хартията се появи:

Дан се премести при средната част на стихотворението и продължи да прокарва въска нагоре-надолу по хартията.

— Ей! К'во правиш? Да не рисуваши? — провикна се някой и Дан подскочи, а въсчната пръчка се търкулна по листа.

Беше Хамилтън Холт.

„Ами да! — помисли си Дан. — Ако онези от семейство Холт са наблюдавали всичко с камерата, те, естествено, са помислили, че преписвам нещо, което да ме отведе при ключовете към загадката. Колко съм глупав.“

За щастие Ейми отговори вместо него:

— О, Дан има странно хоби, прави копия на надписи върху надгробни плочи — обясни тя и потрепери. — Нищо повече.

— Много яко — заяви Хамилтън. — Ще ми направиш ли и на мен едно?

— А на мен? — появи се зад него Джона.

— А на мен? — попита и Шиниъд.

— О, не се вживявайте толкова! Не е нищо особено — започна да недоволства Дан, като вдигна за кратко поглед, а после продължи да оцветява листа.

— В такъв случай не виждам причина да не направя и на нас — обади се и Иън, докато пипаше камерата върху олтара.

„Може би са се върнали не само защото са ме видели да приклякам край надгробната плоча — каза си Дан. — Върнали са се да си приберат камерите — така уредникът няма да ги намери, когато затвори църквата.“

От това не му олекна особено.

„Чудо голямо! — помисли си той. — Не съм намерил следа към ключовете. Само копирам стихотворението, така че ние с Ейми и Нели да го погледаме още шест-седем часа. Защо да не проваля нощта и на всички останали?“

— Разбира се, че ще направя копия на всички — обеща уж щедро. — На всеки отбор.

Отново сведе очи към хартията. Докато беше гледал другите, драскайки, копието се беше размазало. Тъкмо беше започнал да оцветява хартията под последния стих над част от надгробната плоча, която беше закрыта от цветята.

„Значи копието е лошо — отсъди той. — И какво от това? Просто ще го дам на някой от другите отбори.“

Точно тогава забеляза, че върху хартията се появяват още думи, думи, изсечени върху надгробната плоча толкова леко, че не личаха на камъка. Появяваха се само на копието. Но определено ги имаше. Стихотворението върху надгробната плоча на Шекспир се състоеше не от четири стиха, а от пет, последният от които беше таен.

Виждаше го единствено Дан и той започваше думите:

НО АКО СИ ПОТОМЪК МАДРИГАЛСКИ...

ГЛАВА 13

Дан се смрази.

„Не! — помисли си. — Не бива да допускаш някой да види, че си забелязал нещо ново...“

Наложи си да раздвижи отново ръка и да плъзга парчето восък по хартията. Но внимаваше да не докосва с него мястото с тайните думи. Пресегна се над листа, сякаш се опитваше да достигне най-далечните думи: ПОЛОЖЕН ТУК. Всъщност обаче го направи, за да скрие с коленете си тайния стих.

Дали само му се струваше, или всички наистина стояха прекалено близо до него? Клаустрофобично близо? Кой щеше да забележи пръв — дали Иън, който щеше да види отстрани думите „Но ако“ — лявото коляно на Дан не ги закриваше изцяло? Или Джона щеше да види от другата страна „Мадригалски“, което се подаваше малко изпод дясното му коляно? Защо Дан не се бе тъпкал непрекъснато през целия си досегашен живот, така че коленете му да станат дебели, много дебели?

Восъчната пръчка за малко да се търкулне извън листа. Още от детската градина Дан не бе оцветявал толкова зле.

„Не, чакай! — каза си. — Използвай хартията!“

Той я вдигна с рязко движение от надгробния камък и започна да я къса на парченца.

— Обърках всичко — заяви, като се постара да не издава вълнението си. — Извинявайте.

Пъхна парчетата с буквите надолу под обувката си.

— Ейми! — извика. — Ще ми подадеш ли друг лист хартия?

Двамата се спогледаха. На Дан му стана ясно: сестра му е схванала, че е намерил нещо. И че се опитва да го скрие от другите.

— Разбира се — отвърна тя и му подаде от хартията.

След като Дан започна да прави много, много внимателно друго копие на горните четири стиха, Ейми заговори:

— Някой от вас успя ли да види родната къща на Шекспир? — попита тя. Явно се опитваше да отклони вниманието на всички от брат си. — Някои стаи са с тапети от щампован плат, екскурзоводката ги

описа като евтина дамаска. Но изглеждат наистина ужасно. През XIX век туристите, дошли да посетят къщата, са си писали имената по стените и прозорците. Имало е разпален спор на чие подчинение да бъде къщата, после стените са били белосани и имената са останали под боята, но по черчеветата са се запазили някои — дори на прочути личности като сър Уолтър Скот... А, да, и ако не ме лъже паметта, през 1786 година Джон Адамс и Томас Джеферсън са посетили заедно родната къща на Шекспир и са се подписали в книгата за гости...

Ейми очевидно се опитваше да отегчи всички до степен те да заспят.

Дан направи две копия и ги подаде на Хамилтън и Иън. Те се запътиха към вратата.

Но Шиниъд се надвеси по-близо.

— Чела съм за това — каза тя на Ейми.

— А знаеш ли, че през 1847 година П. Т. Барнъм се е опитал да купи родната къща на Шекспир? — допълни Ейми. — Смятал е да я прекара в Съединените щати и да ѝ сложи колела, за да я показва навсякъде из страната. Нещо като цирк.

— Ужас! — възкликна другото момиче.

Дан му връчи поредното копие. После направи едно и за Джона.

„Браво на теб, Ейми — помисли с надеждата, че и този път тя ще го разбере. — Накарай ги да си тръгнат, за да направя копие и за нас, с всички тайни редове.“

— Бъди така добър, направи още едно копие и за мен — примоли се Алистър, който също се надвеси.

Дан подскочи. Беше насочил цялото си внимание към Ейми и Шиниъд и дори не бе забелязал, че е дошъл и Алистър.

— Аз... аз си мислех, че вече сте един отбор с Шиниъд — рече той. — Правя само по едно копие на отбор.

— А, но какво всъщност е отборът? — попита загадъчно Алистър. — Шекспир е казал, че с каквото и име да назовем розата, тя ще ухае все така хубаво. Дали това важи и за думата отбор? Или семейство? Какво всъщност значат думите?

Той определено бе превъртял.

Колкото да се отърве от него, Дан направи набързо още едно копие и му го даде.

Сега над него се беше надвесил само уредникът.

— Минава шест, момчето ми — каза той.

— Последното — отвърна трескаво Дан. — Обещавам.

Направи светкавично копие на горната част, като очерта съвсем бегло думите. После се намести. Застана с гръб към уредника и запълни и последната, тайната част така, че буквите да са преобърнати. Надяваше се, че старецът не е извил врат и не надзърта през рамото му. Настръхна при мисълта какво може да се случи: ами ако уредникът видеше какви думи се появяват върху хартията и извикаше толкова силно, че да го чуят всички: „Велики Барде на небето! И през ум не ми е минавало, че върху гроба на Шекспир пише такова нещо!“.

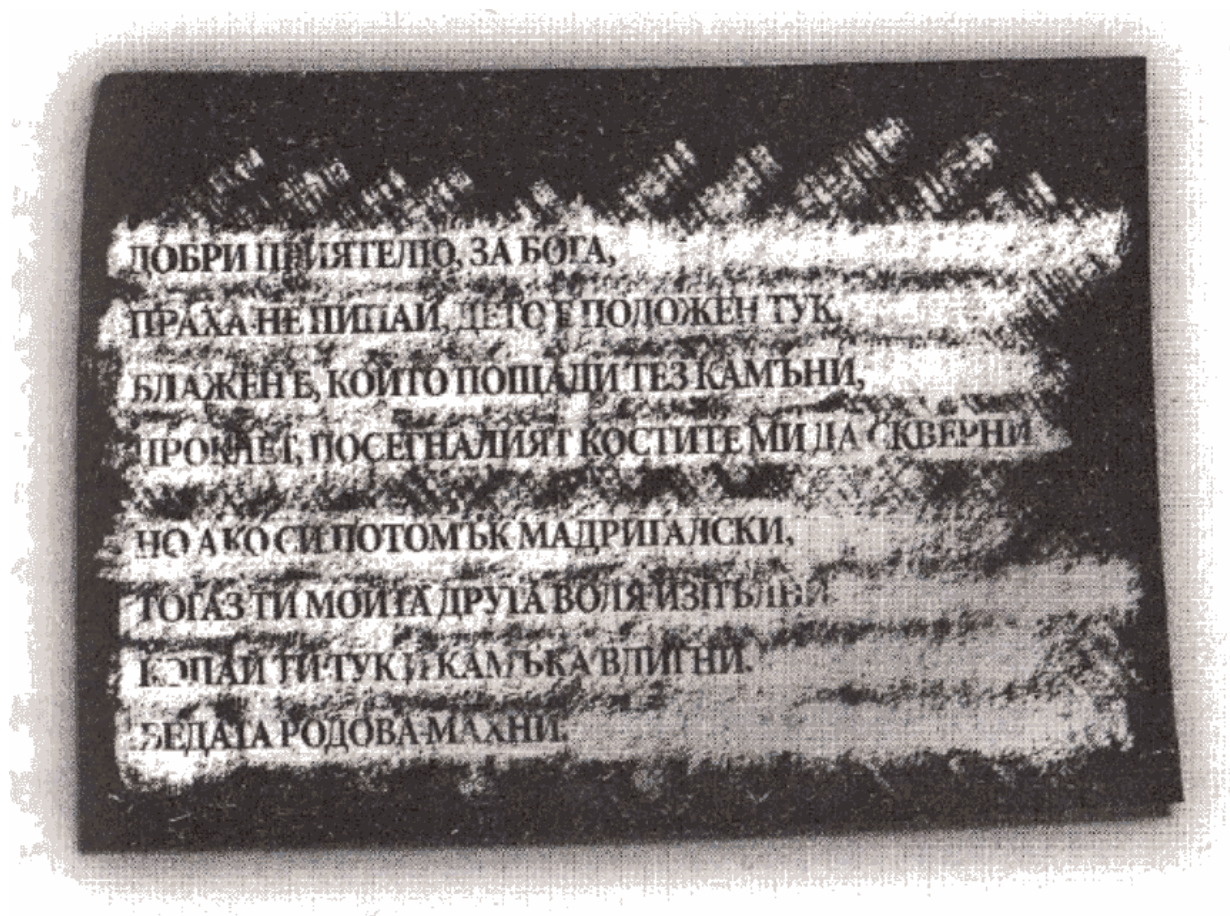
Дан правеше всичко възможно уредникът да не види тайните стихове и затова не ги и погледна. Стигна долния край на надгробния камък и изпусна восъчната пръчка. После нави бързо-бързо хартията на руло.

— Благодаря — каза на уредника.

Веднага щом излезе от църквата, придърпа Ейми. Другите бяха избързали напред, но Дан не го свърташе да чака. Разгъна хартията и я хвана така, че да я вижда само сестра му.

— Нали съм се справил блестящо? — попита, като се постара да говори така, сякаш просто се хвали и показва работата си.

Сребристите букви заблещукаха в гаснещата слънчева светлина. Най-после Дан успя да прочете цялото стихотворение от гроба на Шекспир заедно с тайните редове:

„Страхотно — помисли си Дан. — Тези стихове ги разбрах веднага. И ще бъде забавно да го направим.“

Шекспир искаше да разкопаят гроба му.

ГЛАВА 14

„Ужас! — помисли си Ейми, докато се взираше в копието на надгробния надпис, направено от Дан. — Само това оставаше, да разкопаем гроба на Шекспир! И дума да не става!“

Не че по време на надпреварата за ключовете не им се беше налагало да копаят гробове. Но това тук беше Уилям Шекспир...

— Ейми — подхвана Дан много, много тихо, за да не ги чуе никой. — Ако не го разкопаем ние, ще го направят другите. Накрая ще намерят финала на стихотворението или просто ще започнат да ровят в гроба, защото няма да знаят какво друго да опитат.

Сестра му се огледа. Джона стоеше точно пред тях и разговаряше по мобилния с някого, вероятно с майка си или с баща си.

— Да, видях гроба — каза той. — Дан дори ми даде копие от надписа. И съм подготвил доклад, ще ви го изпратя.

Ако решише да разкопае гроба на Шекспир, Джона Уизард вероятно щеше първо да купи църквата, да нареди да я съборят, да наеме няколко булдозера и багера, които да разровят, и после, щом приключеше, щеше просто да изхвърли тленните останки на Шекспир.

Ако пък онези от семейство Холт се заемеха да разкопават гроба на поета, те сигурно щяха да тренират американски футбол с черепа му. Или нямаше да разработват такива планове. Но при тях всичко опираше до спорта.

Ако...

Ейми не издържа — беше ѝ непоносимо да си представя всички ужасни възможности.

— Защо в надпреварата за ключовете толкова често опираме до избор между неприемливи възможности? — попита тя Дан.

— Знаех си, че ще се съгласиш! — грейна той.

— Ще проявим уважение — допълни момичето. — Няма да пипаме нищо, ако не се налага. Ще върнем всичко на мястото му...

— С изключение на следващия ключ към загадката — отсъди Дан.

Фиск Кахил и Уилям Макинтайър седяха сами в един от салоните на ресторант на брега на река Ейвън. Гледката беше красива: дърветата, небето, лодките, които се поклащаха леко във водата, но и двамата не й обръщаха внимание. Господин Макинтайър говореше по мобилния телефон. Фиск Кахил съжаляваше, че смелата му, решителна сестра Грейс вече не е между живите. Такива съжаления го мъчеха не за пръв път — още от смъртта на сестра си той скърбеше много за нея. Но надпреварата за ключовете достигаше до най-опасните си мигове. Щеше да се наложи Фиск да взима решения, които щяха да помогнат или да провалят всичко.

— Ти, сестро, винаги си била по-добра от мен в такива работи — промълви той.

Напомни си, че много повече неща зависят от Дан и Ейми, отколкото от него. Но беше ли справедливо?

Господин Макинтайър рече:

— Да, благодаря. Дочуване. — После затвори. — Нашият приятел в църквата каза, че вече всички са си тръгнали — докладва той. — Според него само Дан е намерил следата. Но там е присъствал и по един човек от всички други отбори. И никой не се е сбил.

Фиск кимна рязко в знак, че приема.

— Значи не е било чак толкова опасно да подскажем на другите отбори да отидат в църквата — допълни господин Макинтайър и в гласа му се долови едва ли не радост.

Фиск стана от стола и отиде до прозореца. Съжали, че не е могъл да види как са изглеждали Ейми и Дан на излизане от църквата. Дали са били щастливи? Самоуверени? Развълнувани? Или вече бяха уморени от надпреварата за ключовете към загадката?

Дали прекрасният им млад живот нямаше да бъде съсипан като живота на техните родители?

— Рундът още не е приключил — напомни Фиск. — Виж какво стана, след като раздадохме билетите за „Глобус“.

— Знаеш, длъжни сме да принудим клановете да бъдат заедно — отвърна господин Макинтайър. — Нямаме друг избор. Как го беше казал Шекспир? „В делата хорски има прилив. Ако го хванем ний,

постигаме успех.“ В училище ни караха да го учим цялото наизуст. За Мадригалите надпреварата за ключовете е като прилив. От пет века това е най-добрата възможност да обединим всички от рода Кахил. И както знаеш, е по-важно от всякога да успеем. — Лицето му отново помръкна. — Това е последният ни шанс.

Навремето Фиск не бе добър ученик. Беше прекалено срамежлив и плах, притесняваше се в класната стая и дори с частния си учител.

Но бе почти сигурен, че след „постигаме успех“ Шекспир е написал нещо за бедност и тъга.

— Знаеш от коя пиеса е този стих — от „Юлий Цезар“, знаеш и че това е трагедия — напомни Фиск. — Нали?

* * *

— Трябва да кажем на Нели — пошушна Ейми.

— И да вземем от хотела някои неща — прошепна в отговор Дан.

— И дотогава ще се мръкне и ще успеем да се промъкнем отново в църквата — каза в заключение сестра му, докато обсъждаха плана.

Изчакаха другите отпред да се отдалечат и тръгнаха по заобиколен път към хотела. Цялото село Стратфорд като че ли затваряше за през нощта.

На една пресечка от хотела завиха зад ъгъла и видяха, че Нели разговаря на тротоара с Алистър.

— Е, много мило, че ни каниш тази вечер на наденица с картофено пюре — каза тя.

Както стояха зад гърба на Алистър, Ейми и Дан заклатиха трескаво глава.

— Но наистина всички сме уморени — каза Нели, без да трепне, след като ги видя. — Мисля, че ще си поръчаме нещо от румсървиса и ще си легнем рано.

Ейми и Дан кимнаха и се стрелнаха обратно зад ъгъла. Заобиколиха цялото каре, за да се върнат в хотела. На всеки ъгъл се долепваха до стената и се оглеждаха.

В стаята Саладин нададе гневно „Мъър!“, което явно означаваше: „Моля? Цял ден ме държите сам, а сега пак искате да ме зарежете!“.

Дан грабна електрическо фенерче. Ейми пък взе най-добрия инструмент, който намери в суматохата: метална пиличка за нокти. На излизане от стаята тя понечи да се обади по телефона на Нели.

— Не видя ли колко близо до нея стоеше Алистър? — попита Дан.

— Прав си — съгласи се безрадостно сестра му и прибра апарата.

— Ще се върнем още преди тя да е забелязала, че ни няма — обеща момчето.

Но на връщане към църквата нямаше как да бързат, вървяха на пръсти и заобикаляха крадешком ъглите. Минеха ли край прозорец, спираха и надзъртаха вътре, за да се уверят, че оттам не ги дебне някой от другите отбори, издирващи ключовете към загадката. Мръкваше се все повече и издължените сенки наоколо сякаш криеха страшни силуети.

След като Ейми и Дан стигнаха на гробищата и заобиколиха църквата, Дан включи електрическото фенерче. На слабата му светлина мракът наоколо им се стори още по-непрогледен и застрашителен. Из дърветата горе кънтяха зловещи звуци — кой ли ги издаваше? Бухали? Прилепи?

„Счуло ти се е“, каза си твърдо Ейми.

Стигнаха при страничната врата на църквата. Имаше огромна табела, предупреждаваща възможните нарушители, че храмът е с отлична охранителна система. Ейми загледа притеснена тежката верига върху ръчката на вратата.

— Дан, дори и да успеем да проникнем вътре, полицията ще дойде още преди да сме разкопали гроба — каза тя.

— Ще копаям бързо — отвърна вироглаво момчето.

Докосна една от брънките на веригата и тя се изхлузи цялата. Изтрака и падна с дрънчене.

Отново се спусна тишина. Веригата лежеше на купчина върху земята.

— Защо са сложили верига, а не са заключили? — учуди се Дан.
— Защо са направили така, че вратата да изглежда залостена?

— Някой от другите отбори е влязъл преди нас — отвърна вцепенена Ейми.

Бяха постъпили глупаво: с автомобил всеки щеше да стигне до църквата по-бързо, отколкото те пеша. Нищо чудно и Изабел или Айзенхауър да се бяха промъкнали вътре в минутата, когато всички останали си бяха тръгнали.

Ейми усети как върху нея с цялото си бреме се стоварва провалът им.

— Някой ни е изпреварил — простена тя. — Вече е взел следващия ключ към загадката и си е тръгнал.

Дан натисна вратата.

— Не — поправи той сестра си. — Ако наистина беше така, щяха да заключат с веригата. И да заметат следите.

Вратата изскърца и се отвори.

— Видя ли? — попита момчето. — Който и да е проникнал, още е вътре.

ГЛАВА 15

Нали си беше страхлива, Ейми запелтечи, че сега трябва да бъдат много, ама много внимателни.

— Който и да е вътре, чул е как веригата пада и е нащрек — прошепна тя. В слабата светлина на електрическото фенерче лицето ѝ изглеждаше призрачно и ужасено. — Сигурно са ни заложили капан. Не е зле да се върнем и да повикаме на помощ Нели. Може би и Хамилтън — той ни е помагал друг път, ще ни помогне и сега. Ще разработим план и ние ще заложим капан...

— Моля? И да оставим този, който е вътре, да се измъкне с ключа от загатката, докато ние седим и си говорим? А, без тия — отсече Дан.

Влезе през вратата и на мига беше обгърнат от мрак. Още на първата крачка му хрумна нещо. Ейми беше права, че веригата е изтрополила прекалено силно. Дан можеше да се възползва от това.

Той насочи лъча на фенерчето към предната част на църквата.

— Полиция! — извика. — Стой, не мърдай!

Там нямаше никого.

Дан плъзна бързо лъча из цялата църква. Нададе ухо — дали някой не се е спотаил зад седалките и не диша уплашено. Надзърна навън и каза на Ейми:

— Влизай! Чисто е!

— Малоумник такъв — промърмори сестра му. — Глупак.

Но Дан забеляза, че е влязла в църквата. Затвори след нея вратата.

— Забрави „гърбав отвратителен жабок“, „наденицо тлъста“ и „рапира ръждясала“ — продължи Дан. — Добре поне че за разлика от теб, не съм с „дробче, колкото на гълъб, и жлъчка бедна“.

— Още обиди на Шекспир ли? — попита момичето.

— Искаш да продължа ли? — попита весело Дан. — Сега вече знам десетки.

— Не, не искам — отвърна Ейми. — Искам да замълчиш, за да чуем дали не идва някой.

Дан реши, че идеята е добра. Замълча и двамата тръгнаха на пръсти към гроба на Шекспир. Дан беше насочил лъча на фенерчето надолу, за да осветява неравния каменен под. Но в мрака зад лъча сякаш дебнеха какви ли не опасности.

„Щом никой от другите отбори не е тук и не копае гроба на Шекспир, кой е оставил вратата отключена? — запита се момчето. — Дали не е капан?“

Не можеше да направи друго, освен да върви към гроба.

— Шекспир е починал през 1616 година — прошепна Ейми. — Дано не са сменили хоросана около надгробната плоча. Хоросан на четири века би трябвало да се рони лесно. Но ако е по-нов...

— Ще се справим — увери я също през шепот Дан.

Вече бяха при надгробния камък. Момчето приклепна и за пореден път махна букета. Допря пръсти до тайните издълбани думи, появили се върху копието: едва доловими, сякаш случайни редове върху камъка. Не беше изненадващо, че близо четири века са останали незабелязани.

Ейми прехапа устна.

— И да не счупиш камъка! — каза тя.

— Това, Ейми, е камък — напомни Дан. — Как ще го счупя?

— Свръхестествена сила? — попита сестра му.

За нея това бе един наистина успешен опит да се пошегува.

Не че беше смешно.

Дан прокара длан, за да намери цепнатината между надгробната плоча на Шекспир и пода. Напипа хоросана... и дръпна бързо ръка.

— Ейми! — прошепна. — Не е хоросан! Имитация е!

— Моля? — не го разбра тя.

Дан придърпа ръката ѝ към имитацията, за да я напипа и тя.

— Какво е това — гума ли? — любопитства сестра му. — Направена така, че да прилича на ронещ се хоросан?

Дан се зае да маха имитацията. Тя излезе на дълга лента.

— Внимавай — предупреди Ейми. — Някой от другите отбори, издирващи ключа към загадката, може да я е сложил, за да прикрие следите си. Може да е поставена, за да гръмне...

— Или за да ни улесни — допълни Дан.

Посочи двете панти, скрити под имитацията на хоросана. Използва като лост пилата за нокти. Камъкът се вдигна със скърцане откъм едната страна, задвижен от собствената си сила.

Дан освети с фенерчето вътрешността на гроба.

Беше се приготвил да види ужасяващ разложен скелет. Но не забеляза друго, освен ковчег.

Нещо отгоре проблесна: метален прът с неравна форма. Около него на спирала се виждаха думи, които се повтаряха отново и отново. Дан го завъртя и забеляза, че думите са само осем: Бастион на Мадригалите • Дом на предците на Кахил • Бастион на Мадригалите • Дом на предците на Кахил...

— Казва ни къде да отидем сега! — пошушна Дан.

— Бастион на Мадригалите — рече Ейми. — Разбира се.

Надпреварата за ключовете към загадката ги беше отвела в бастионите на всички други кланове: в бастиона на Лусиан в Париж, на Джанъс във Венеция, на Екатерина в Египет и на Томас в Южна Африка. Беше съвсем логично да се наложи да отидат и в бастиона на Мадригалите.

— Дом на предците на Кахил, как мислиш, къде е това, където са живели Гидиън и Оливия Кахил ли? — попита Дан.

— Да, последното място, където всички от семейство Кахил са били заедно — потвърди натъжена сестра му. — То се знае, че Мадригалите ще изберат именно това място за своя щабквартира.

Дан завъртя още веднъж пръчката и огледа думите, виещи се на спирала по нея.

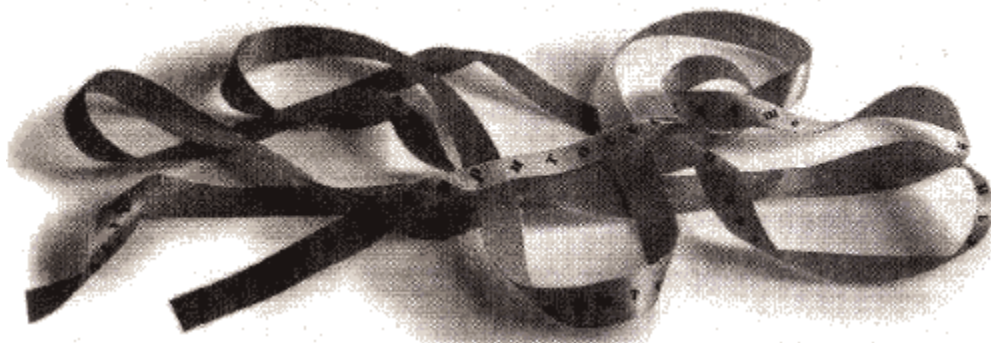
— Добре тогава, страхотно — рече той. — И много символично. Като поезията. Както и да е. Но къде се намира този дом на предците, който е и бастион на Мадригалите? Забравили са да напишат упътване.

Ейми взе от ръката му електрическото фенерче и го насочи към една пукнатина в ковчега, която Дан не бе забелязал досега. После грабна пилата за нокти, която брат ѝ беше оставил на пода, и я пхна в пукнатината. От нея излезе нещо.

Панделка.

— Според мен има две части — каза.

Сложиха крехката панделка на пода и се взряха в нея:

— А преди си мислех, че Шекспир не знае правописа — промърмори Дан.

— Забелязваш ли някаква последователност? — попита Ейми. — Анаграми или...

— В тази бъркотия ли? Ти се шегуваш — отвърна брат ѝ, сетне простена. — Защо не ни се падна някакъв лесен ключ с цифри? Много ти благодаря, Шекспир.

— Не, аз ви благодаря на вас, Дан и Ейми — каза някой зад тях.

Двете деца се обърнаха рязко. Човекът не беше от другите отбори. Беше старецът, който работеше на доброволни начала в църквата и бе разрешил на Дан да направи копие на надписа върху надгробната плоча.

— Можем да обясним всичко — побърза да каже Дан.

Надяваше се ако не той, то поне сестра му да успее да го направи.

Уредникът вдигна ръце, сякаш им прощаваше.

— Не, не, вече знам обясненията — каза той. — Просто съм благодарен на вас двамата, че... — Старецът замълча и се огледа озадачен. — Къде са другите?

— Другите ли? — повтори глупаво Ейми.

Мъжът погледна пътеката между седалките. Дори на слабата светлина Дан забеляза как той преbledнява като платно. И прави крачка назад.

— Друго си мислех — промълви уредникът. — Мислех си, че... Мислех си...

Мъжът хлътна в мрака.

Дан се изправи и се вгледа в мястото, накъдето беше гледал той. Веднъж, преди години, бяха останали за кратко без гувернантка и Дан беше изживял етап, когато се беше нагледал на филми на ужасите — от онези, които дават посред нощ по кабелните телевизии. От онези, които живи родители не разрешават на никое дете на възрастта на Дан да гледа. От онези, в които винаги имаше разгневена тълпа селяни, тръгнали с вили и факли да убиват някого.

Дан изпита чувството, че вижда в дъното на пътеката между седалките точно такава разгневена тълпа.

Бяха дошли и другите отбори, участващи в надпреварата за ключовете.

ГЛАВА 16

Ейми сякаш видя как оживяват всичките ѝ най-нелюбими злодеи на Шекспир. С лица в здрача Мери-Тод, Рейгън и Мадисън Холт ѝ заприличаха на трите вещици от „Макбет“. Алистър беше като лудия Крал Лир, наказал детето, което го е обичало най-силно. Хамилтън пък наподобяваше Брут от „Юлий Цезар“, който уж му беше приятел, а се бе включил в заговора за убийството му. Джона беше като двуличния Ричард III, който се правеше на добър, а избиваше един по един роднините си. Шиниъд беше като...

Ейми си спомни, че не е в час по английска литература. Нямаше за кога да прави сравнения.

Дали те с Дан разполагаха с време, за да спасят живота си?

Ейми хвърли електрическото фенерче на пода така, че лъчът се насочи към другите отбори. Двамата с брат ѝ останаха в пълен мрак.

— Ейми, Дан, не искаме да ви нараним — провикна се Алистър.

— То се знае, че не искате — отвърна също с вик Ейми. — А преди седем години искахте ли да нараните родителите ни?

Кресна така, че гласът ѝ затрепери. И ушите ѝ запищяха, затова тя не чу какво е отговорил Алистър, ако той изобщо беше отговорил нещо.

„Няма за кога да мисля за това — каза си момичето. Няма за кога да се оставям на чувствата. Просто трябва да измисля някакъв план.“

Наведе се и вдигна от пода тънката панделка. Краят ѝ вече се беше разпаднал.

— Дан! — прошепна момичето. — Добре ли я разгледа? Запомни ли буквите?

— Мисля, че да — пошушна той в отговор. — Почти сигурен съм.

— Достатъчно сигурен ли си, защото ще я унищожа? — попита Ейми.

Дан погледна бързо панделката.

— Давай! — прошепна.

Ейми затисна края на панделката с вазата с букета. Грабна от капака на ковчега металната пръчка и я подаде на брат си.

— Ако се налага, я размахай към тях — посъветва го мрачно.

След това взе електрическото фенерче и насочи лъча към края на панделката, която още държеше.

— Това води към следващия ключ — извика на роднините си. — Ако дойдете навреме, може би ще ме спрете и аз няма да я унищожа, като издърпам нишките!

Затегли панделката откъм страната, която не беше затисната с вазата. Тя услужливо се разнищи на отделни нишки. Ейми стискаше здраво между пръстите си раздърпаната панделка. После пусна електрическото фенерче и сграбчи Дан за ръката.

— Бягай! — викна му.

* * *

Дан беше стигнал средата на страничната пътека при седалките в църквата, когато проумя какво се опитва да направи Ейми. Знаеше, че разнищва панделката и оставя подире им шлейф от нишки. Но защо ли?

„А, да — каза си. — Сестра ми се опитва да накара всички да изтичат в предния край на църквата, за да спасят каквото е останало от панделката, а не да гонят нас. Печели време, за да се измъкнем.“

Дали се получаваше?

Двамата стигнаха при вратата, без да се налага Дан да размаха дори веднъж пръта.

„Браво на теб, Ейми!“, помисли си. Беше на път да се разкае, задето ѝ е казал, че е с „дробче, колкото на гълъб“.

— Хайде да се скрием на гробищата — изсъска.

— Не, тичай! — прошушна сестра му. — Трябва да се върнем при Нели. И да се махнем от Стратфорд.

Дан не проумяваше как ще го направят. Е, да, другите, издирващи ключовете към загадката, още не ги бяха настигнали. Но всички в семейство Холт тичаха по-бързо от тях със сестра му. Както вероятно и Джона и тризнаците Старлинг. Ако се окажеше, че трябва да се надбягват, Ейми и Дан щяха да загубят.

Притичаха шеметно през гробищата и изскочиха през портата на улицата отвън. Дан вече чуваше зад тях стъпки, които се приближаваха все повече.

— Завий наляво! — пошушна той на сестра си. — Всички очакват да завием надясно, трябва да ги заблудим.

Ейми погледна припряно през рамо.

— Но ако някой е достатъчно близо и ни види...

По улицата се задаваше кола, която внезапно включи фаровете и освети с ярки лъчи Ейми и Дан.

— О, не... махни се от светлината! — кресна момичето.

От колата слезе някой.

— Ейми! Дан! Насам, насам!

Беше Нели.

* * *

Заровил лице в дланите си, старецът седеше край отворения гроб.

Петнайсет поколения.

Ето откога семейството му работеше в църквата „Света Троица“. Баща му, баба му, прабаба му, прапрадядо му... и така чак до XVII век. Всички бяха бдели над гроба на Шекспир и бяха охранявали тайните на Мадригалите.

В сравнение с достиженията на другите от рода Кахил, не беше много. Малкото им семейство от клана на Мадригалите не бе дало на света свой Шекспир. Но поколение след поколение беше проявявало вяност, беше се трудило неуморно и бе отстоявало истината. И се гордееше с това.

На пет години заменяха разпадащата се стара панделка с нова, но първо преписваха старателно буквите по нея. Един-два пъти бяха взимали стратегическото решение да я осъвременяват и да подновяват дори онова, което е написано на нея.

Но от петнайсет години главно чакаха.

Старецът бе повече от сигурен, че именно днес е нощта, която са очаквали.

Той вдигна нишката, която и досега лежеше на пода до гроба.

„Провалени, всичките ни надежди са провалени“, помисли си той.

Но и друг път тези надежди бяха потъпквани. Хората в неговото семейство се бяха научили винаги да разработват резервен план. Той отиде в магазина за сувенири към църквата и бръкна под бюрото, откъдето извади атлазена панделка с точно определен размер. После се запъти към тайно скривалище и взе оттам дискета с един-единствен файл: снимка на стара панделка, същата, която бяха унищожили. Чакаше го тежка работа, но до сутринта в гроба на Шекспир отново щеше да има част от следата, водеща към най-важния от трийсет и деветте ключа към загадката. Щеше да отнеме малко повече време уредникът да върне или да възстанови металната пръчка.

Върху рамото на стареца падна сянка.

— Дай ми дискетата — каза някой зад него.

После една ръка се пресегна и я грабна.

ГЛАВА 17

Нели зави със скърцащи гуми.

— Вляво! Вляво! Карай в лявото платно! — кресна й Дан.

— А, да — отвърна тя.

Върна се в своето платно и за малко да се блъсне в една спряла кола.

— Как разбра къде да ни намериш? — попита Ейми.

— Повече от месец прекарвам всеки час от денонощието с вас, немирници такива — рече другото момиче. — Веднага разбирам, ако се опитвате да скриете някоя тайна. Върху лицата ви буквално беше изписано: „Смятаме да се върнем в църквата“.

Ейми се смъкна на седалката.

— Всички са разбрали, че смятаме да се върнем в църквата — промърмори тя. — И само се преструваха, че не знаят.

— Както е казал самият Шекспир, „целият свят е сцена“ — заяви Нели. Тя погледна в огледалото за обратно виждане. — Ау! Гони ни Хамилтън. Още малко, и ще ни настигне.

Ейми се обърна рязко на седалката. Хамилтън тичаше след колата, беше само на четири-пет метра. Щеше да ги настигне, ако Нели спре на червен светофар или на знак „Стоп“.

— Да го изчакам ли? — попита тя и намали малко скоростта.

Ейми забеляза до Хамилтън още един едър силует.

— Не! С баща си е — изписка тя.

Нели зави рязко на следващото кръстовище.

— И така — подхвана тя. — Знаете ли къде отивате, или просто да карам, докато им се изплъзнем?

— Връщаме се в хотела, за да си вземем багажа — отговори Ейми. — А после...

— Вече бях там и го прибрах — каза Нели.

Свали от волана едната си ръка и показа задната седалка и пода. Чак сега Ейми забеляза, че точно до нея са клетката със Саладин и сакът на Нели.

— Веднага щом се отскубнах от Алистър, прибрах багажа и се изнесох от хотела — уточни Нели. — После се отправих към църквата. Реших, че ще се появя тъкмо навреме, както и стана, нали? — попита тя изумително нехайно, ако отчетем, че караше направо като на слалом и заобикаляше колите, спрени от двете страни на тясната улица. — О, пълна лудница! Айзенхауър ни маха, сякаш смята, че ще му спрем!

— Карай към магистралата — подкани Ейми.

— А оттам накъде?... — попита Нели.

— Още не знам. Намира ли ти се ножица? — прекъсна я Ейми.

— На сгъваемото ножче. В долния джоб на сака, отдясно.

Ейми извади ножчето. После бръкна в своя сак, за да вземе тениската на Бостънския колеж, която по време на надпреварата за ключовете се беше опърпала доста. Зае се да реже от долу на горе ивица, която приличаше на спирала. За всеки случай я направи по-дълга. После се надвеси към предната седалка и подаде на Дан парчето плат и тънък маркер.

— Започвай да пишеш — подкани.

Дан въздъхна тежко.

„Ето защо не е говорел — помисли си Ейми. — Затаил е дъх и се е опитвал да не забрави.“

По време на надпреварата за ключовете Ейми беше забелязала, че брат ѝ прилага известни усилия, когато използва фотографската си памет. Но се преструваше, че го прави с лекота.

— Готово — оповести след няколко минути той.

Подаде ѝ ивицата. Заради начина, по който беше изрязана, краищата ѝ се бяха подвили.

„Прилича на спирала — помисли си сестра му. — Като...“

— Пак не разбирам — сподели Дан. — Помня буквите по панделката. Почти сигурен съм, че не съм забравил и разстоянията между тях. А не схващам какво означават.

— Омотай ивицата около пръчката — посъветва Ейми. — По Шекспирово време в английските села е имало големи летни празненства, на които момичетата са омотавали по определен начин около пръти панделки. В Стратфорд празникът сигурно е бил много голям и е липсвал на Шекспир, след като той се е преместил да живее в Лондон. Нещо, което му е напомняло за родния дом.

„Дом — помисли си Ейми. — Ето до какво се свежда този ключ към загадката. Той зове всички от рода Кахил да се върнат у дома. Като в следата, която открихме в Лондон — ... колелото може да направи пълен кръг“.

— Една от пиесите на Шекспир се нарича „Сън в лятна нощ“ — каза Нели, докато въртеше рязко наляво-надясно волана. — Малко странно е, че...

— Престанете — кресна Дан. — И двете престанете да се опитвате да ме наставлявате!

— Просто си помислих, че това може би ще ти помогне в разгадаването — отвърна обидена Нели.

— Вече разгадах всичко — оповести Дан, както държеше металната пръчка. — В крайна сметка опряхме до цифри, написани като думи.

Ейми се надвеси над предната седалка, за да вижда. Дан беше наместил края на ивицата плат с думите, увити на спирала около пръчката: БАСТИОН НА МАДРИГАЛИТЕ ДОМ НА ПРЕДЦИТЕ НА РОДА КАХИЛ БАСТИОН НА МАДРИГАЛИТЕ ДОМ НА ПРЕДЦИТЕ НА РОДА КАХИЛ...

Върху ивицата плат, намотана по дължината на пръчката, поредицата безсмислени букви наистина образуваха думи.

— Петдесет и три оС шест оЗ ли? — попита Ейми. — Какво означава това? О!...

— Това не е оС и оЗ — заяви Нели, след като също погледна пръчката. — Това е...

— Градуса север — завърши вместо нея Дан.

— И градуса запад — рече сестра му.

— Географска ширина и дължина — отсъди Нели.

Всички се досетиха едновременно. Панделката им даваше точните координати, където се намираше бастионът на Мадригалите.

Нели дръпна рязко от светлинното табло системата за глобално позициониране и я метна назад към Ейми.

— Пак добре, че се изръсих за кола под наем с всички екстри. И двамата знаете, че харчим парите на Мадригалите — обясни тя, докато Ейми набираше координатите. — Накъде?

Ейми се взря невярващо в светещия екран.

— Към място, заради което Мадригалите ще се охарчат много повече — промърмори тя. После се намести, за да набере на мобилния телефон на Нели един номер. — Ало, господин Макинтайър? Налага се да наемем хеликоптер.

ГЛАВА 18

Докато господин Макинтайър говореше по телефона, Фиск сновеше напред-назад.

— Ейми и Дан знаят къде трябва да отидат — събщи Макинтайър, след като закри с длан апарата. — Бързат. Искат да наемат хеликоптер.

— Но не разбрахме от нашия човек в църквата какво точно се е случило, нали? — попита другият мъж.

Господин Макинтайър поклати глава и продължи да говори по телефона:

— Как смятате, вие заедно с другите отбори достигнахте ли до, хм, *правилния подход*? — попита той. — И действията ви в Стратфорд и от тук нататък ще доведат ли до постигане на всичките ни цели?

Фиск винаги познаваше кога господин Макинтайър е притеснен. Тогава той говореше все повече като адвокат.

— Да — продължи господин Макинтайър. — Имам предвид обединението на рода Кахил и края на петвековната вражда, противоборство и откровена война.

Докато сновеше, Фиск мина наблизо и чу откъм телефона гласа на Ейми.

— Правим всичко по силите си, господин Макинтайър — каза тя. — Дан има нещо като план.

Навремето Грейс беше казала на Фиск, че Ейми прилича на него. Затова, откакто беше започнало издирването на ключовете към загадката, той се опитваше да си представи, че е на мястото на Дан и сестра му.

„По-смели са от мен — си мислеше отново и отново. — И са толкова самоуверени.“

Сега обаче, след като чу притеснението и страха в гласа на Ейми, разбра, че това не е вярно. Тя беше изпаднала в ужас. Не беше сигурна в успеха. Но винаги, още от самото начало двамата с Дан се бяха старали и бяха правили всичко по силите си.

Можеше ли Фиск да каже същото за себе си?

Сега вече се налагаше и той да даде всичко по силите си.

Грабна телефона от ръката на господин Макинтайър.

— Вярваме ти, Ейми — каза прегракнало. — Щом отидете там, вече няма да имате връзка с нас, но се доверяваме на преценката ви. Вие решавате. Само нагоре!

Макинтайър го гледаше гневно. Беше предпазлив човек. Не обичаше да се доверява на други, особено пък на деца, прекалено малки и палави, за да бъдат предсказуеми.

— Не се притеснявайте за разходите — чу се Фиск да казва в телефона. — Не се притеснявайте и ако другите разберат, че сте свързани с нас. Това е последната спирка. Скоро ще дойде времето да се разкрие всичко.

Ейми ахна в другия край на линията.

На Фиск му се говореше още и още. Странно, не беше свикнал да иска да обяснява, да утешава, да насърчава. Но не се сещаше какво утешително или насърчително да каже. Хрумваха му само предупреждения.

Той побърза да затвори и да остави апарата на масата.

Господин Макинтайър го наблюдаваше.

— И ние трябва да уредим пътуването си — каза той.

Фиск продължаваше да стои на едно място и да се взира в мрака, обгърнал река Ейвън.

Телефонът иззвъня отново, като затрака по масата. Вдигна господин Макинтайър.

Няколко мига мълча, после извика:

— Какво, *какво* се е случило? Кой е откраднал следата към ключовете?

Апаратът се изплъзна от ръката му и падна на пода.

Фиск се пресегна да го вдигне.

— Прекалено опасно е — каза. — Трябва да спрем...

— Не можем да спрем нищо — възрази господин Макинтайър. Сега вече и той се взря в мрака. — Нямаме власт.

ГЛАВА 19

— Казах ви вече — настоя пилотът. — Там няма нищо!

— Аз пък *ви* казвам, че има — отсече Нели, която стоеше само на сантиметри от него. — Така и така ви плащаме тонове пари да ни откарате дотам.

Пилотът посочи екрана на компютъра.

— Нека ви обясня още веднъж — подхвана той уж много търпеливо. — На петдесет и три градуса северна ширина и шест градуса западна дължина има само вода. — Мъжът премести изображението и на монитора се появи само син цвят. — Да, край бреговете на Ирландия е, но там няма остров. Няма дори голяма скала. Няма къде да кацнем!

— Ще скочим с парашути! — заяви Нели.

Пилотът изсумтя.

— Знаете ли какви неприятности ще си имам, ако оставя две деца и една тийнейджърка да скочат наред Ирландско море? — попита той. — Мога да си изгубя лиценза.

— Не съм никаква тийнейджърка! — кипна Нели. — На дваайсет години съм!

Двамата спориха сякаш цяла вечност, а през това време Дан и Ейми си направиха късна импровизирана вечеря с онова, което бяха купили от автоматите на площадката за хеликоптери. Дан дояждаше шумно последното пакетче пържен бекон.

— Ами ако добавим още две хиляди долара, за да ни откарате дотам? — предложи той.

Всички се обърнаха и го изгледаха.

„Какво толкова! — учуди се момчето. — Не може ли да се държа като единствения спокоен и разумен човек тук?“

Спомни си, че преди надпреварата за ключовете не е могъл да се държи така.

Преди нея, разбира се, не беше имал и достъп до огромни парични суми, с които да подкупва хората и те да изпълняват

желанията му.

— Добре тогава — тросна се пилотът. — Ще извърша този налудничав полет. Колкото да погледнем. Няма да кацаме върху вълните! Вие няма да скачате с парашути! Няма дори да отваряте люковете, ако не ви кажа, че е безопасно!

По време на полета обстановката беше доста напрегната. Нели каза на Ейми и Дан ако могат да поспят, но затвореше ли очи, Дан все виждаше тълпата врагове в църквата. Унасяше се, но се будеше рязко от кошмари с другите участници в надпреварата, които го гонят с вили и факли, с ковчега от гроба на Шекспир, който се издигаше от пръстта и го погваше, и с Изабел Кабра, която се появяваше неочаквано, за да...

— Ето го! — изписка Нели.

Дан трепна и изправи гръб. Примига от внезапно заслепилата го светлина: слънцето тъкмо изгряваше над морето. Долу, сред подскачащите вълни, се виждаше черна точица.

— Видяхте ли сега? Казвах ли ви аз? Все пак има остров — усмихна се тържествуващо Нели.

— О, не, не, не — отвърна пилотът. — Това е само... — Той погледна надолу към таблото с уредите. Завъртя един от циферблатите. Взря се в екран, който явно беше хеликоптерна система за глобално позициониране. — Не може да бъде! На никоя карта не е отбелязан остров!

— Съвсем в стила на Кахил — промърмори Ейми, която седеше до Дан. Каза го съвсем тихо и от пърпоренето на витлата пилотът не я чу. — Сигурно от пет века подкупват картографите, за да не нанасят острова. Колко ли кораба са се разбили заради тях?

— Като с Лестър — пророни Дан.

Взря се в надигналата се вода и си представи корабокрушенци, които се подават отчаяно от вълните точно както Лестър беше размахвал ръце от подвижните пясъци в Ямайка.

— Именно заради това трябва да победим — прошепна в отговор Ейми.

Беше казала същото и в деня, когато загина Лестър: че са длъжни да стигнат до края на надпреварата заради обикновените хора, пострадали или загинали, докато Кахил са си оспорвали властта над света. Дан беше съгласен, но не искаше и той да бъде обикновен. Беше

забавно да разполага с власт, да има хиляди долари, които да пръска на воля, за да постига своето.

Беше по-лесно да не мисли за всичко това.

И си каза, че причините са без значение: независимо дали ще го направят заради Лестър, заради Мадригалите, заради паметта на Грейс и на родителите им, за да попречат на другите отбори да се сдобият с прекалено голяма власт... При всички положения, те с Ейми трябваше да победят.

— Вижте, островът е достатъчно голям, можем да кацнем на него — ликуваше на предната седалка Нели.

Без да казва и дума, пилотът сниши хеликоптера. На Дан му се повдигна: пилотът можеше да се спусне много по-плавно.

— Чакайте! — извика момчето. — Ей там! Трябва да се приземим ей там!

Островът се състоеше от посипан с камъчета широк плаж, водещ към поле с висока трева, и от огромна отвесна скала с тясно равно пространство отгоре. Дан не си представяше какви причудливи природни сили са в състояние да създадат такъв пейзаж — може би той не беше дело на природни сили. И беше измайсторен от Кахил. Дан знаеше, че онова, което е видял, не е природа: врата с метална рамка отгоре на зъбера. И до нея метално табло с номерирани бутони.

— Кацнете при вратата! — кресна момчето.

Пилотът въздъхна отчаяно.

— Нищо ли не знаете за хеликоптерите? — попита той. — Ако се опитам да се приземя там, витлата ще ударят вратата, а ние ще паднем от скалата и ще загинем.

— В такъв случай спуснете въжена стълбичка като по филмите и ще слезем по нея — предложи Ейми.

Дан направо не повярва на ушите си.

— А знаете ли колко дълго трябва да се обучавате, за да го направите? — попита пилотът. — Вие нямате опит, течението ще ви помете и ще умрете.

— Освен ако не се блъснем в скалата — тогава пак ще умрем — промърмори тихо Дан.

Този тип беше голям смешник.

— Ами с парашути... — подхвана Нели.

— Вятърът ще ви отнесе в морето — възрази пилотът. — И ще очаквате от мен да ви се притека на помощ.

— Значи и със стълба, и с парашути ще ни отвее и ще умрем — промърмори още веднъж Дан.

Ейми го погледна свъсена и поклати глава.

— Много ви моля — каза, след като се наведе напред. — Няма ли някакъв начин да...

— Ще кацна на плажа. И никъде другаде — натърти пилотът. — Това е много повече, отколкото ви обещах в началото.

Не можеха да направят нищо.

Хеликоптерът се приземи. Дан тръгна към подножието на скалата. Тревата го зашиба по краката и гърдите. После той си удари крака в нещо твърдо.

— Ау! О!

Отскочи назад и видя в какво се е препънал: във висок тесен камък, скрит в тревата.

Ейми, която вървеше до него, беше отместила тревата, затулила друг такъв камък.

— Това, Дан, са надгробни камъни — каза тя. — Поредните гробища. — Момичето пребледня. — О, не! О, не! Когато Фиск каза, че това е последната ни спирка, дали е имал предвид, че...

На Дан му се зави свят и за миг той не чуваше нищо от това, което казваше сестра му. Забеляза, че на равни разстояния в тревата има цяла редица надгробни камъни.

„Смърт — помисли си той. — Цялата надпревара за ключовете към загадката е свързана със смъртта. Мъртви родители, мъртва баба, мъртви предци, всички ключове по гробове, гробници и крипти...”

Разтърси глава, за да прогони мислите за смъртта.

— Я се стегни! — рече грубо на Ейми. — Не се дръж така, сякаш никога досега не си стъпвала на гробища. Когато каза, че това е последната ни спирка, Фиск имаше предвид, че именно тук ще намерим последния ключ към загадката. И именно тук ще победим.

Пресегна се и докосна надгробния камък отпред, толкова древен и разяден от стихииите, че надписът по него не се четеше. Но Дан напипа с пръсти нещо, останало от него: дати.

— Това, Ейми, е някъде от 1432 или 1482 година — каза той.

— В такъв случай сме на гробищата на първото семейство от рода Кахил — отсъди тя. Отстъпи назад и погледна надгробните камъни, после и обраслото с трева, ширнало се пред тях голо поле. — Къщата на Гидиън и Оливия Кахил е била ей там. Била е с ограда. Видях картинки в книгите с историята на рода на Алистър в Корея.

— Но къщата е изгоряла преди пет века — напомни брат й. — Значи според теб последният ключ към загадката е някъде из тревата, така ли?

— Не — отвърна Ейми. — На всички картинки имаше стрелки. Тогава не разбрах за какво са, но сега... Помниш ли как Фиск каза: „Вие решавате. Само нагоре!“. Насочваше ни.

Тя извърна поглед към скалата и плъзна очи все по-нагоре и нагоре. Зъберът беше с височината на небостъргач — върхът му закриваше слънцето.

— Трябва да намерим начин да се качим при вратата — каза Дан. Ейми кимна.

— Ще се наложи да се върнем за алпинистко оборудване — рече тя. После се свъси. — Или за пилот, който да ни спусне по въжена стълба, без да ни обяснява, че ще умрем.

— Това ще отнеме цяла вечност — възрази момчето.

Ейми се взря във водата около острова, където не се виждаше нищо.

— Може би имаме време — рече тя. — Никой от другите отбори не е видял панделката.

Дан поклати глава, но не защото не беше съгласен, а защото бе нетърпелив. Искаше още сега да приключи с надпреварата за ключовете. Погледна към хеликоптера, където Нели пак спореше с пилота. Колко ли време щеше да им отнеме да го убедят да се съгласи с новия план?

Точно тогава Дан чу пърпоренето на двигател.

Присви очи и се взря в далечината. Във водата вече се виждаше нещо. И то се движеше към тях.

Катер.

Ейми се вторачи в същата посока.

— Сигурно е най-обикновена рибарска лодка — отсъди тя. — Едва ли има нещо общо с нас, с острова и с надпреварата за ключовете.

Дан се взря още по-съсредоточено. Катерът се приближаваше.

— Този там, дето се е подал от прозореца и ни маха, не е ли Хамилтън Холт? — попита той.

ГЛАВА 20

Семейство Холт бяха пристигнали с алпинистко оборудване. Изсипаха се на каменистия плаж с въжета карабинери и дори пикели.

— Как? — попита Ейми, която стоеше като вцепенена.

Беше си жива мъка да гледа как другият отбор се придвижва толкова успешно към скалата.

— Какво как, Ейми? — попита Хамилтън, който проверяваше възлите по въжето си.

— Как решихте толкова бързо главоблъсканицата, при положение че не разполагате с друго, освен с разнищен плат? — попита Ейми. — И как разбрахте, че трябва да носите въжета и всичко останало?

— Не сме решавали никаква главоблъсканица, Ейми — уточни момчето. — Просто ви проследихме.

— Сложихме на колата, която Нели взе под наем, проследяващо устройство — добави ухилена Мадисън.

— А после вече на летището за хеликоптери беше лесно да проверим летателния ви график — уточни злорадо Рейгън.

„Не — идеше й на Ейми да започне да недоволства. — Не е честно! Следата към ключа си беше наша!“

Но бяха бързали да напуснат час по-скоро Стратфорд и не бяха проверили дали няма проследяващи устройства. Беше изключено и да убедят пилота, толкова обсебен на тема безопасност, да не попълва летателен график.

Нямаха никакъв шанс.

— Пък и носим почти навсякъде със себе си алпинистко оборудване — допълни Хамилтън. — Не го ли правят всички? — Явно се постъписа от смаяните лица на Ейми и Дан. — О, сигурно не! — промърмори и пак се зае с въжетата. — Лошо правите.

— Както в онзи прочут цитат на Шекспир — допълни Айзенхауър, който сновеше наблизко. Присви очи, сякаш се мъчеше да

си спомни. После лицето му грейна. — Шекспир винаги е казвал: „Бъди готов!“.

— Това не е никакъв цитат от Шекспир — възрази Дан. — Това е девизът на скаутите!

— И на скаутките — допълни Ейми.

Айзенхауър продължи да гледа все така самодоволно.

— Да бе, и каква полза от всичките ви засукани знания? — попита той. — Ние от семейство Холт ще ви оставим тук, долу, в прахта. А ние ще бъдем горе! — посочи той върха на скалата, сякаш там беше раят. — И ще грабнем голямата награда. Ние от семейство Холт ще властваме за вечни времена над света! — Айзенхауър заби пикела в първата цепнатина отстрани на скалата. — Я да видим кой ще ни се присмива сега!

„Знае — помисли си Ейми. — Знае, че това е последната спирка. Последната възможност да победи. Нещо, което... ние с Дан няма да направим.“

— Чудо голямо, като можете да се катерите по-добре от нас — кресна Дан, когато петимата от семейство Холт тръгнаха да изкачват скалата. — Наградата не си стои там горе и не чака просто да я вземете. Там има врата и табло! Обзалагам се на каквото искате, че вратата е заключена. Обзалагам се, че има математическа главоблъсканица, която трябва да решите, за да наберете върху таблото кода. Обзалагам се, че ще се наложи да слизате и да ме молите да ви помогна!

Холт просто продължиха да се катерят.

* * *

„Това е най-великият ден в живота ми“, помисли си Айзенхауър Холт.

Висеше на въжето на стотици метри над земята, свежият морски ветрец му духаше в лицето, жена му и децата му бяха до него. Благодарение на усилието, на сплотеността на семейството, на адреналина, бликнал по вените му — благодарение на всичко това, изкачването беше достатъчно, та Айзенхауър да смята деня за прекрасен.

Но изкачването щеше да бъде най-успешното в живота му. Предният ден беше ужасен, но ако не друго, то поне му беше донесъл ценна информация. И сега Айзенхауър знаеше, че окончателната победа го чака на върха на скалата. Семейството му щеше да спечели най-голямата награда, която можеше да грабне — най-голямата награда, която можеше да грабне *който и да било*.

Е, да, Айзенхауър още не бе разбрал каква точно ще бъде тази окончателна награда в надпреварата. Той обаче бе наясно, че тя е много голяма и ще засенчи всичките му провали. Това, че са го изритали от военното училище в Уест Пойнт. Че са го изгонили от работата му на охранител, когато случайно си е направил сам на себе си отзад електрошок. Това, че другите от клана Томас му се присмиваха, а и не само те.

Това доказваше и колко верен е един от любимите му цитати: „Важно е не дали са те повалили. Важно е дали след това си се изправил“.

Цитатът беше на великия треньор по американски футбол Винс Ломбарди. Айзенхауър съжаляваше, че нищо в надпреварата за ключовете не е съдържало цитати на Винс Ломбарди, защото той ги знаеше всичките: „Победата не е всичко на този свят, победата е единственото нещо на този свят“, „Ако победата не е всичко, защо тогава се гледа резултатът?“. И...

— Татко — каза тихо до него Хамилтън. — Виж!

Айзенхауър стъпи възможно най-здраво на десетсантиметровия клин и се извърна. От изненада за малко да изпусне въжето: от яхта на плажа слизаше Джона Уизард. Малките Кабра бяха скочили с парашути от малък самолет. А Алистър Ох тъкмо акостираше на брега с нещо, което смътно приличаше на подводница.

Противниците вече бяха тук.

— Май не само ние сме използвали проследяващо устройство — промърмори Хамилтън.

— Ще се върнем с момичетата долу и ще дадем отпор на врага — предложи Мери-Тод. — Айзенхауър, слънчице, вие с Хамилтън се качете и вземете наградата от името на всички нас.

Той отдели секунда, за да погледне с много любов жена си, докато тя и дъщерите му се спускаха надолу.

— Видя ли сега, ето на това му се казва сплотен отбор — рече той на сина си. — Майка ти знаеше какво трябва да се направи и го направи. Това се казва отбор. И в нашето семейство отбор е самото семейство. В смисъл семейството е отбор. В смисъл...

— Знам в какъв смисъл, татко — прекъсна го Хамилтън и на Айзенхауър му поолекна много, защото самият той се беше объркал.

Една минута Хамилтън мълча. За всяко друго дете — за всяко друго дете, което не е от семейство Холт — Айзенхауър щеше да реши, че момчето не казва нищо, защото пъпли по отвесна скала и между него и смъртта има само въже и няколко карабинера. Но Хамилтън можеше да се покатери и насън по такава скала.

— Давай нататък! — ревна Айзенхауър, защото това беше единственият начин да излезеш на глава с вкиснали се хлапетии.

Но Хамилтън видя още малко на забития пикел. Той въздъхна.

— Помниш ли как, когато бях малък, идваше на мачовете ми? — попита. — Помниш ли какво ти казваха другите родители?

— За какво ме питаш, за „Холт, момчето ти е най-доброто в отбора“ ли? — уточни баща му.

Родителите всъщност казваха най-често „Холт, предай на хлапето си да престане да бие моето дете!“ или: „Холт, ще плащаш до края на живота си медицинските разходи по детето ми!“. Но Айзенхауър знаеше какво всъщност искат да му кажат родителите.

— Не — рече Хамилтън. — Онова, другото. Нещо от рода на „Не е важно дали ще победиш, или ще загубиш. Важно е как играеш“.

— Уф — въздъхна Айзенхауър. — Питаш ме какво са казвали родителите на победените, за да си помислят, че няма нищо лошо в това да губиш. Ако победените не си мислеха такива неща, как ще ги накараш да играят срещу победители като нас?

— Ами ако тези думи означават друго? — попита момчето. — Ако означават, че победата не означава нищо, в случай че си я спечелил с измама?

В този миг и перце щеше да събори Айзенхауър от отвесната скала.

„Нима... нима родният ми син смята, че мамя?“, изуми се мъжът. Това беше най-отвратителният ден в живота му.

— Et tu^[1], Хамилтън? — възкликна той задъхан.

— Татко! — ахна задавено Хамилтън. — Шекспир ли цитираш?

Айзенхауър предположи, че да. За малко да се възгордее, че и той знае нещо от Шекспир, пък било то и две срички. Но какво беше гордостта, при положение че собственият му син се срамуваше от него?

Каквото и да им донесеше надпреварата за ключовете, то нямаше да струва нищо, ако и Хамилтън не се гордееше. Хамилтън и момичетата — ето заради кого искаше Айзенхауър да победи.

— В надпреварата за ключовете... — успя да простене той. — Смяташ, че не побеждаваме честно и почтено ли?

— Ейми и Дан се досетиха как да дойдем тук — отвърна момчето. — И през цялото време ти си мислеше, че съм разбрал сам някои неща, а всъщност разбрах за доста от тях именно от Ейми и Дан. Ние не заслужаваме наградата. Тя се полага на тях.

За миг на Айзенхауър му се стори, че виси над огромна бездна, закрепен на възможно най-тънката нишка, а отзад го духа студен вятър. Всъщност това бе доста точно описание на положението, което бе заел спрямо скалата и всичко останало. Но той едва сега усети колко леден е вятърът и колко пуста и огромна е бездната под него.

Точно тогава осъзна къде се е объркал синът му.

— Хам, Хам, Хам — засмя се Айзенхауър. — Ти разглеждаш надпреварата за ключовете просто като поредната игра. И аз го правя с повечето неща. Но има голяма разлика. Игрите си имат правила. А надпреварата за ключовете — не. Щом няма правила, няма и измама.

— Ами правилата, които се очаква да спазваме в живота? — попита момчето. — И които те правят свестен човек?

Айзенхауър погледна изпитателно сина си. Беше чувал от други родители, че не разбирали децата си, но той нямаше представа какво е това.

До този миг.

— Не казвам, че трябва да преотстъпим на Ейми и Дан победата — побърза да уточни Хамилтън, като стъпи по-устойчиво върху скалата. — Просто казвам, че не е зле да я поделим с тях.

— И резултатът да бъде равен? — не повярва баща му. — Синът ми е готов на равен резултат?

— Нямах предвид това — възрази момчето. — Знаеш, че всяка година бейзболните отбори привличат нови играчи. Или ги купуват. —

Кой знае защо, беше спрял да се изкачва и висеше до отвесната скала.
— Все едно взимаме в отбора си Ейми и Дан.

— Но отборът ни — това е нашето семейство — натърти Айзенхауър. — Ние не взимаме чужди хора! Не купуваме никого!

Хамилтън се взря съсредоточено в очите на баща си.

— Ако искаме, можем и да привлечем — настоя той. — Ейми и Дан също са от нашето семейство.

— Не са — отсече вироглаво баща му. — *Не са*, и толкоз. Грешеш! — Заклати толкова силно глава, че едвам се удържа върху скалата. — Те не са от семейство *Холт*! Аз съм капитан на отбора! Аз съм ти баща! Никой не е от отбора ни, освен ако аз не кажа.

Беше ужасно. Синът му говореше едва ли не като онези в сумрачната стая вчера, като мъжете, които го бяха примамили да се отдели от семейството си с обещанието, че ако той им съдейства, ще му предоставят още ключове към загадката, още помощ. Те направо си го бяха похитили и го бяха взели за заложник. Бяха му говорили за броя на ключовете към загадката и кои отбори са напред, а също как никой не притежавал достатъчно ключове, за да победи сам.

Айзенхауър знаеше какво всъщност означават тези приказки: надпреварата за ключовете почти беше приключила и мъжете бяха разстроени, защото победители щяха да станат семейство Холт.

Защо тогава го бяха оставили да стигне до края? Защо не го бяха набили и дори убили, вместо да го предупреждават: „Ще те държим под око“?

— Помисли, татко! — подкани Хамилтън, което си беше жестоко след онова, което Айзенхауър му беше казал на мача на „Манчестър Юнайтед“. — Ако не се съюзим с Дан и Ейми, пак можем да изгубим. Ами ако всички се обединят против нас? Не видя как се държаха другите вчера в църквата. Никой дори не се сби! До снощи де.

— Всички могат да се преструват — ухили се баща му.

„Да се преструват...“

Добра мисъл. Не, направо блестяща мисъл.

Особено ако всички ги наблюдаваха.

* * *

Мадисън Холт отметна назад глава и загледа право към скалата.

— Мамо! — извика тя. — Защо тате и Хамилтън се връщат долу? Наградата по средата на скалата ли беше?

* * *

„Накрая Хамилтън ще разбере — каза си Айзенхауър, докато се плъзгаше по въжето. За миг забрави какво прави — дали се изкачва, или се спуска. Сетне продължи да се движи по инерция. — След като победим, ще проумеем защо Дан и Ейми не са могли изобщо да бъдат от нашия отбор. Ще се гордеем как съм изиграл всички. Дори него.“

[1] А ти (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

— Не им се доверявай.

Последните думи на Ейми още кънтяха в ушите на Дан. Всичко се беше разиграло много бързо: Хамилтън и Айзенхауър бяха скочили от скалата, Хамилтън беше сграбчил Дан, а баща му беше размахал към другите пикела и бе оповестил:

— Ще качим с нас Дан, за да вземе и той наградата. Всички останали — не се приближавайте.

Ейми бе изтичала при брат си, викайки:

— Нека го целуна за довиждане!

А Дан беше разбрал, че ще му пошушне нещо на ухото. Очакваше последен опит да му напълни главата с информация за Шекспир или да го предупреди да се катери внимателно по планината. Но „Не им се доверявай“?

„Хамилтън ме качва на скалата. Намираме се на стотици метри във въздуха. Ако ме пусне, ще стана на пихтия. Как така да не му се доверявам?“

Дан вярваше на Хамилтън — когато той не беше с баща си. Но Айзенхауър беше само на няколко метра и катереше зъбера точно до сина си. Преспокойно можеше да се качи горе и да среже с нож въжетата, с които Дан беше привързан за гърба на Хамилтън. Или да каже на сина си да го направи и той.

Дан потрепери.

— Нали нямаш нищо против да не мърдаш? — попита Хамилтън. — Клатиш ме.

От скалата под тях се откъртиха големи парчета, които полетяха надолу. От треперенето на Дан Хамилтън бе изгубил равновесие и беше изритал камъните. Сега висеше над пропастта, прихванат само с два пръста.

Дан затаи дъх, докато другото момче намери къде да стъпи поустойчиво.

— Само да си посмял да го направиш още веднъж! — ревна Айзенхауър на Дан. — Не излагай на опасност сина ми.

Дан си пое много плахо въздух. Представи си какво е да имаш баща, който да те защитава така — със зъби и нокти. Но сега не беше време да си мисли за такива неща. Защото можеше да се изпусне и да изтърси пред Айзенхауър нещо от рода на: „Знаеш ли, сега можех да катеря скалата заедно с баща си — ако ти не беше помогнал да го убият“.

Айзенхауър го изгледа още по-злобно и за миг Дан се уплаши, че го е изрекъл на глас.

„Не, той просто се е напрегнал, за да стигне следващия клин — каза си момчето. — Няма страшно. В безопасност съм, докато не се качим горе на скалата.“

Реши, че двамата от семейство Холт са се върнали да го вземат, защото според тях наистина имат нужда от него — да реши главоблъсканицата, каквато и да беше тя, която ги чакаше на върха на урвата.

Но какво щеше да стане след това?

Какво щеше да му стори Айзенхауър?

* * *

Изкачването беше дълго и бавно.

След като се бе покатерил до средата, после се беше спуснал и пак се беше изкачил вече с Дан на гърба, Хамилтън беше стигнал до фазата, в която не можеше да мисли за друго, освен за скали. Скали отгоре, скали отдолу, скали точно пред лицето му, докато той пъплеше все по-нависоко и нависоко.

Накрая стъпиха на площадката горе.

Сега какво?

„Тримата ще решим главоблъсканицата — каза си Хамилтън. — Ще спечелим наградата. И ние от семейство Холт ще я поделим с Дан и Ейми. Татко обеща.“

Двамата с Айзенхауър се промъкнаха предпазливо по тясната равна скала пред вратата. Заеха се да издърпват въжетата и да

разкопчават карабинерите. Веднага щом се освободи от въжетата, Дан също тръгна неустойчиво към вратата и таблото с цифрите по него.

— Май не е зле да започна да решавам главоблъсканицата — каза пискливо и неуверено. От катеренето устата му явно беше пресъхнала. — Сигурен съм, че после, след вратата, пак ще опрете до мен, за да решавам загадки. Не е изключено да опрете и до помощта на Ейми и Нели.

Накуцваше, сякаш и той се беше катерил по скалата.

След това се препъна.

Падна с протегнати ръце точно пред вратата и таблото. С лявата длан удари по таблото и го натроши, без да иска. Вратата се плъзна и се отвори.

— Ама че работа — промърмори Хамилтън, след като вдигна поглед от въжетата. — Сигурно не е имало код. Не се е искало да решаваме главоблъсканици и да смятаме.

Дан се дръпна рязко от таблото, сякаш го е ударил ток. Обърна се кръгом с широко отворени ужасени очи. Стрелна с поглед Айзенхауър, сетне и Хамилтън.

— Не! — изпищя той. — После ще ви трябва! Въпреки всичко, ще опрете до помощта ми!

Сграбчи Хамилтън за ръката и се скри зад едрото му туловище.

Хамилтън щеше да се закрепил, ако не беше толкова изненадан. Или ако не бе изкатерил току-що огромната отвесна скала. Или ако Дан не беше толкова неустойчив.

Но той се блъсна доста силно в Хамилтън, който трябваше да се дръпне в другата посока, за да не се свлече върху тясната каменна площадка. Направи го прекалено рязко. И двамата с Дан изгубиха равновесие. Паднаха... и полетяха надолу.

От ръба на отвесната урва.

ГЛАВА 22

Дан стисна очи, защото не искаше да гледа това: как земята приближава шеметно към тях заедно със смъртта.

„Ейми ще се натъжи много — каза си той. — Нели също. Дано ми се ядосат, за да не плачат през цялото време...“

Забеляза, че за човек, който се е устремил към земята, разполага с прекалено много време за мислене.

После забеляза и че вече не пада.

— Хм — каза Хамилтън. — Добре че не откачих въжето от каишите около гърдите си.

Дан набра смелост да отвори очи.

Пак се клатушкаха на сантиметри от отвесната скала. Дан видя гробищата чак долу. Вдигна очи: над него беше Хамилтън, който го стискаше за китките точно толкова здраво, колкото и той се бе вкопчил в ръката му.

Но Дан не беше с каиши през гърдите. Не беше завързан за никакво въже.

„Пак мога да полетя надолу — помисли си. — Ако ръцете ми се плъзнат, ако Хамилтън ме пусне...“

Не се осмели да погледне още веднъж надолу. Не искаше да вижда празното пространство между него и гробищата — празно пространство, през което той щеше да прелети за нула време.

— Казах ли ти аз да не излагаш на опасност сина ми? — ревна над тях Айзенхауър, както стискаше въжето, завързано за ремъците през гърдите на Хамилтън.

— Татко, я първо ни изтегли горе, пък после ще крещиш — каза момчето.

Говореше спокойно, но Дан усети, че дланите му вече се плъзгат. Бяха покрити с пот. Влажни. И едва го удържаха.

— Не съм сигурен, че с тези въжета мога да спася и двамата — отвърна трескаво Айзенхауър. Явно дърпаше въжетата и търсеше още карабинери. Хамилтън и Дан се спуснаха още малко. — Не мога...

— Налага се да го направиш — рече синът му. — Защото няма да допусна Дан да падне.

Ушите на Дан вече пицяха и той не чу какво са си казали след това Айзенхауър и синът му. Но въжето тръгна рязко нагоре. И Айзенхауър го пое, за да го издърпа към равната скала, на сигурно място. Дан изтича възможно най-далеч от ръба и нахълта през отворената врата в отвесната скала. Не се замисли накъде води тя. Вече не мислеше дори за надпреварата за ключовете. Пак си позволи да стисне очи.

„Вече не ме застрашава нищо — помисли си. — Нищо. Няма да умра. Хамилтън не допусна да падна. Айзенхауър също. И преди нямаше намерение да ми причинява зло. Аз просто се уплаших.“

Точно тогава Айзенхауър го удари с все сила право в лицето.

* * *

— Можеше да убиеш сина ми — разкрещя му се.

Сега, когато никой не беше изложен на опасност, Айзенхауър даде воля на гнева си. Сграбчи Дан за раменете и го разтресе. Главата на момчето изкънтя о земята. То погледна замаяно Айзенхауър — приличаше на полузащитник, поел върху себе си прекалено много удари.

— Заради теб можех да изгубя Хамилтън! — повтори мъжът.

Искаше да накара Дан да разбере колко ужасно е щяло да бъде и колко близо е бил той до това да провали всичко.

Дан примига.

— В смисъл, както аз изгубих майка си и баща си ли? — попита той.

— Престани, Дан! — викна Хамилтън, после се блъсна в баща си и той отхвърча далеч от момчето.

Айзенхауър се укроти.

„Нима Дан смята, че точно аз съм виновен за смъртта на родителите му? — запита се той. — Няма такова нещо, но... какво мисли за това Хамилтън?“

— Какво те прихваща, татко? Дан е от нашия отбор! — разписка се синът му и го долепи до скалата.

Айзенхауър изрече, като натъртваше върху думите:

— Не, не е от нашия отбор! Няма такова нещо.

Как изобщо му беше хрумнало да лъже сина си?

„Какво ли вижда Хамилтън, когато ме гледа? — зачуди се Айзенхауър. — Толкова ли не знае, че всичко, което съм направил, всичко, което правя, може само да се гордее с мен?“

Имаше чувството, че светът наоколо е похлупен от мрак и той се носи надолу. И че всичко, в което някога е вярвал, се разпада, а земята под краката му хлътва.

Я чакай: наистина беше станало тъмно и земята хлътваше.

— Земетресение ли има? — ревна Айзенхауър. — Свлачище? — Той сграбчи Хамилтън за раменете. — Бързо! Да отидем на безопасно място!

— Според мен, татко, това е най-обикновен асансьор — отвърна синът му и го избута.

Айзенхауър се покопоти. Сигурно беше тъмно, защото зад тях се е затворила врата. И те падат бавно и постепенно.

Точно като в асансьор.

— Да, да — промърмори той намусен. — Само те проверявах, синко.

Всичко щеше да бъде наред. Асансьорът определено ги отвеждаше при голямата награда. Семейство Холт пак щеше да победи.

Асансьорът спря. Вратата се плъзна и се отвори.

Отново бяха на равнището на морето.

Бяха се върнали на гробищата.

ГЛАВА 23

Около Ейми настана пълна бъркотия.

— Виж, виж, скалата се отваря!

— Има врата!

— Защо преди не я виждахме? Беше скрита така, че изобщо не личеше...

— Бягайте!

Ейми не можеше да определи кой какво казва. Нямаше за кога да мисли за такива неща. Седеше до Нели; двете бяха извили вратове и се опитваха да видят какво става на върха на скалата. След миг тя скочи и побягна към отворената врата заедно с Мадисън и Рейгън. Тялото ѝ сякаш знаеше какво да прави още преди умът ѝ да е възприел онова, което виждаха очите ѝ: врата. Асансьор. Дан. Хамилтън. Айзенхауър.

Тримата се бяха проснали върху пода на асансьора, бяха на доста голямо разстояние един от друг. Ейми не разбираше за какво става дума, защото се опитваше да тича и да заобикаля надгробните камъни.

— Разкарай се, смотанячко такава — каза Рейгън и замахна с лакът към лицето ѝ. — Хамилтън и татко са се върнали да ни вземат.

— Дан пък се е върнал да вземе мен — промърмори Ейми и се наведе, за да се предпази от лакътя.

Вече беше достатъчно ниско — и достатъчно близо — затова реши да се пхне в асансьора. Някой се приземи върху нея — дали Рейгън? Нели? Натали? След Ейми в асансьора се сместиха и Рейгън и Мадисън, които я изтикаха още по-назад.

Дясното ѝ ухо се допря до стената, а Натали беше притиснала длан до лявата ѝ страна. Въпреки това, Ейми чу механично бибиткане, а после и глас на запис:

— *Асансьорът няма да се помръдне от това място, ако в него не присъства поне по един представител от всеки клан в рода Кахил. Приближете се до огледалото за проверка на ретината. Екатерина?*

— Ваша воля — заяви хладно Алистър, който стоеше отвън.

Хората вътре се размърдаха и Ейми видя набързо как Мери-Тод излиза и на нейно място влиза Алистър.

Асансьорът избибипка още веднъж.

— *Одобрен. Джанъс?*

— Разкарайте се — подвижна Джона.

Ейми не виждаше нищо, но си представи как той изтласква от асансьора Мадисън и Рейгън, за да се напъха вътре.

— *Одобрен. Лусиан?*

— Тук — отвърна Иън.

Явно беше застанал пред скенера за очи, защото гласът на запис оповести:

— *Одобрен. Томас?*

— А, без тия — възрази Айзенхауър. — Сега в асансьора има двама души от клана Лусиан, защото Натали се в скрила в дъното. Не е честно. Един от двамата трябва да слезе.

— А честно ли е, че има двама души от семейство Холт? — попита Алистър. — Ти и Хамилтън?

— Различно е — възрази Айзенхауър.

Докато той недоволстваше, синът му се приближи до огледалото.

— *Одобрен* — рече гласът на запис. — *Мадригал?*

— Моля? — избухна Алистър. — Мадригалите не са клан от рода Кахил!

— Какви Мадригали? — възмути се и Айзенхауър. — Мадригалите са злодеи.

— Всички мразят Мадригалите! — извика Иън.

Гласовете се сляха, възмущението и гневът се изостряха с всяка дума. За пръв път от пет века Кахилови проявяваха такова единомислие.

„Ако не броим случая, когато другите кланове са се обединили, за да убият мама и татко“, помисли си Ейми и потрепери. Идеше ѝ да изкрещи: „И аз мразя Мадригалите!“, колкото да заблуди всички.

— В Китай Дан ми каза, че е Мадригал — заяви Джона със сценичен глас, който някак си се извиси над крясъците. — Пак ли ще твърдиш такова нещо, Дан? Въобразяваш си, че можеш да измамиш асансьора?

„Излъжи! — опита се отчаяно да му внуши Ейми. — Отричай! Преструвай се! Точно сега не е безопасно да казваш истината.“

Притисната в дъното на асансьора, тя дори не виждаше брат си. Надяваше се той да стои недалеч от огледалото, за да се понадигне на пръсти и да мине тайно проверката на скенера.

— Мадригал съм — екна храбро гласът на Дан от предния край на асансьора. — Цялото ми семейство сме Мадригали. Дори Нели. Но не е това, което си мислите. Ние...

Опитваше се да обясни. Докато го слушаше, Ейми имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Дан беше толкова смел.

И толкова глупав.

Мърморенето наоколо стана още по-мрачно и заканаелно.

— И дума да не става! — отсече Айзенхауър с глас, проехтял най-силно. Стоеше в предната част на асансьора, но се беше обърнал. — И дума да не става да бъда в един отбор с Мадригали! Отказвам!

Другите се дръпнаха, стреснати от яростта му, затова Ейми ги видя всичките. Забеляза как Айзенхауър сграбчва Дан и го вдига, готов да го изхвърли от асансьора.

— Не! — писна тя и се промуши напред.

Но викът ѝ беше заглушен от записа, който заяви високо:

— *Одобрен. Присъстват всички, всички са отметнати.*

Айзенхауър явно беше вдигнал Дан точно под нужния ъгъл пред огледалото.

Това май го стресна, защото той отстъпи назад и сега с единия крак беше в асансьора, а с другия — отвън.

След това всичко се разигра бързо.

Нели се шмугна покрай Мери-Тод и заби нещо в дясната ръка на Айзенхауър. Ейми видя, че проблясва сребро. Дали Нели не използваше за оръжие халката за нос във вид на змийче?

Нели се разкрещя:

— Пускай Дан!

През това време пилотът задърпа лявата ръка на Айзенхауър.

— Уважаеми господине, уважаеми господине... — подхвана.

„Те да не са полудели? — изуми се Ейми. — Нима смятат, че ще преборят Айзенхауър с халка за нос и добри обноски?“

Но Айзенхауър пусна Дан, при което се чу глух тътен. Отстъпи, за да застане лице в лице с нападателите си. Сграбчи с дясната ръка Нели, а с лявата — пилота, и ги насочи един към друг, сякаш смяташе да ги удари.

— Нели! — кресна Ейми в опит да се промуши напред. Нямаше представа как ще помогне, но смяташе да опита.

Закъсня.

Не защото Нели вече бе ранена.

Не защото и тя се отскубна сама.

Ейми късня, защото точно тогава вратата на асансьора се плъзна и се затвори.

И той започна да се изкачва.

ГЛАВА 24

— Ау! О! Не... не ми настъпвай ръката! — изписка в мрака Дан.

— Дан... Дан! Тук ли си? — кресна зад него Ейми.

— Да — изпелтечи той. После успя да издърпа ръката си, която някой беше настъпил. И почти да се изправи, въпреки че лицето му беше долепено до вратата на асансьора. — Тук съм.

Мърморенето наоколо се бе снишило до шепот, но той звучеше още по-страшно:

— Мадригали. Дан и Ейми са Мадригали...

* * *

— Татко! Татко! Там ли си? — извика Хамилтън.

Отговор не последва.

— Рейгън! Мадисън! Мамо! — опита той още веднъж, макар и да беше видял, че всички те са слезли от асансьора.

Пак не последва отговор.

„Сам съм — помисли си Хамилтън. — Изгубих семейството си. Изгубих отбора си.“

Ако не броим Дан и Ейми. Но дали те още се брояха, при положение че бяха Мадригали?

* * *

— Натали! — кресна в мрака Иън.

Знаеше, че сестра му е зад него. Очакваше тя да започне да се оплаква, че в асансьора е претъпкано и от това дизайнерската ѝ рокля ще се измачка, че морският въздух ѝ съсипва косата, че времето им изтича.

Вместо това, Натали се пресегна и го хвана за ръката.

* * *

„Деца — помисли си Алистър. — Останах само аз с тези дечурлига.“

Вече бе започнал да смята, че не може да излезе на глава с хлапетата. Особено след като всички тризнаци от семейство Старлинг бяха изчезнали от Стратфорд, без дори да се сбогуват. И Ейми и Дан... наистина ли бяха Мадригали? Беше ли възможно?

Какво още беше възможно?

* * *

„Споко! — каза си Джона. — Не се сдухвай!“

Стисна още по-здраво раницата, която носеше и която беше натъпкана с ключове към загадката. Знаеше, че точно сега не може да си позволи да изпада в паника. Нали искаше да покаже на майка си, че може да победи и сам!

„Представяй си, че другите са публика“, помисли си.

Но публиката го обичаше. А Джона не чувстваше в асансьора друго, освен омраза.

* * *

Асансьорът спря. Вратата се отвори.

Бяха се качили отново на върха на скалата.

ГЛАВА 25

— Някой пак е натиснал копчето за надолу! — възкликна Ейми, забравила, че сега вече никой няма да поиска да ѝ помогне. — Трябва да отидем и да спасим Нели от Айзенхауър Холт!

Тя започна да набира безуспешно номера на мобилния на Нели — опитваше се да се свърже с нея. Но върху осветения екран се изписа същото, както през цялото време, докато Ейми беше в асансьора: **НЯМА ОБХВАТ**.

Хамилтън явно се натъкваше с телефона си на същата трудност. Отвратен, той го хвърли на пода.

— Точно така! Слизаме! Трябва да спасим татко от... — Той погледна озадачено, явно бе осъзнал как не може да каже на всеослушание, че Айзенхауър трябва да бъде спасяван от Нели или пилота на хеликоптера. Освен ако наистина не вярваше, че Мадригалите са най-големите злодеи на планетата. — Трябва да се върнем и да вземем другите от семейството ни! — каза накрая.

Алистър опипваше стената на асансьора.

— Да, да, някои от вас със сигурност искат да се върнат долу — рече той мазно-мазно. — Ще направя всичко по силите си, за да ви помогна веднага щом аз слеза. — Алистър понечи да прекрачи през вратата. — Хммм. Не намирам табло.

Хамилтън го избута, за да излезе, и заблъска по таблото отвън.

— Надолу! Надолу! Надолу! — изкрещя.

Асансьорът не се помръдна.

— Семейството ти, Хам, може да се качи и само — напомни Дан.

— А, да — съгласи се сковано другото момче.

— За радост това ще отнеме известно време — промърмори Алистър. — А дотогава...

„Дотогава някой друг ще е намерил наградата“, довърши наум Ейми.

Всички явно си помислиха същото и това ги разсея — вече не се възмущаваха от Мадригалите. Цялата група се устреми напред.

— Не! Не ме блъскай! Ще падна! — извика Джона. — Имате нужда от мен! Имате нужда от човек от клана Джанъс.

Ейми стигна в предната част на асансьора и видя защо Джона пищи: отпред имаше само тясна площадка, от която започваше отвесна скала право до гробищата. Тя слезе от асансьора и веднага се дръпна встрани, за да се вкопчи в скалата.

— Ейми! — повика я тихо Дан, който се озова до нея.

Тя се приготви брат ѝ да ѝ се присмее, че я е страх от височината. Но когато се обърна, видя, че Дан изглежда точно толкова пребледнял и ужасен.

— Дали да не се държим един за друг? — прошепна той.

Отново можеха да общуват по телепатия. Ейми усети, че Дан си мисли същото като нея: „Щом другите мразят толкова силно Мадригалите, дали няма да решат да ни хвърлят от урвата?“.

Но мисълта на Дан имаше и втора част: „Одеве трябваше да присъства по един човек от всеки клан — дори от Мадригалите, иначе асансьорът отказваше да тръгне. Може пак да опрат до Мадригалите. Но им трябва само единият от нас. Значи, ако искаме да бъдем в безопасност, не трябва да се делим“.

Ейми сграбчи брат си. Обърна се и видя, че Иън и Натали също са се вкопчили не по-малко отчаяно един в друг.

„По същата причина — помисли си тя. — Трябва ни само един човек и от клана Лусиан.“

Алистър наблюдаваше замислен Джона.

— Трябва човек от клана Джанъс — прошепна той. — Може би... — Извърна се към таблото до Хамилтън. — Дали не трябва по един човек от петте клана да докоснем едновременно тази чудесия? Какво ли ще стане тогава?

Не му отговори никой. Но изведнъж всички започнаха отново да се бутат и блъскат и да се опитват да достигнат таблото.

— Хайде! Всички обратно в асансьора! — извика Дан и веднага след като пипна таблото, затегли Ейми за ръката.

„Ще слезем долу — помисли си тя. — Не пак при гробищата, а на друго равнище, където е наградата.“

Препъна се в краката на Джона, а Дан се свлече върху Натали. Последен се качи Алистър.

„Вероятно го е обмислил — каза си Ейми. — За да слезе пръв. И пръв да стигне при наградата.“

Асансьорът обаче не се помръдна.

— Вероятно съм сгрешил в хипотезата си — рече Алистър.

Точно тогава отзад в асансьора се чу глухо бучене, Ейми се обърна рязко, за да види какво става: цялата задна стена беше изчезнала.

ГЛАВА 26

Първото, което Хамилтън видя, беше отново скала. През задната част на асансьора се влизаше в огромна пещера.

„Чудесно! — помисли си той, взрян в поредната отвесна скала. — И тук ние от семейство Холт ще се справим най-добре със своите умения. Трябва да извадя алпинисткото оборудване!“

После обаче в слабата светлина, просмукваща се отвън, Хамилтън видя, че има и вита стълба, която води надолу.

Мина му през ума да изтича пред останалите. Беше по-силен, беше по-бърз, със сигурност щеше да изпревари всички и да грабне наградата. Но как без помощта на семейството си щеше да даде отпор на останалите?

„Дали да опитам с Ейми и Дан? — запита се. — С Мадригали?“

Погледна брата и сестрата, които вече бяха извадили електрически фенерчета и вървяха към стълбата. Дан имаше по бузата си кал, дясното му око беше поотекло от удара, който му беше нанесъл бащата на Хамилтън. Ейми усукваше нервно една къдрица около пръста си. Не приличаха на злосторни Мадригали. Изглеждаха невинни като Бамби. Като великденско зайче. Като...

През детството си Хамилтън не бе слушал много приказки за мили гальовни невинни същества, затова не се сети за подходящ пример. Но все едно. Дори Ейми и Дан да не бяха злодеи, те не бяха и достатъчно силни, за да дадат отпор на другите, в случай че се завържеше битка за наградата. За тази работа на Хамилтън му трябваше някой с мускули.

Трябваше му неговото семейство.

— Идваш ли, Хам? — попита обнадежден Дан, сякаш се опитваше да разбере дали още са от един отбор.

Двамата с Ейми бяха в горния край на стълбата, точно зад Джона, Иън и Натали.

— Хм — каза Хамилтън. — Един момент.

Погледна навън през рамо.

— Защо не излезеш и не провериш дали семейството ти се приближава, дали не се катери по скалата от другата страна на асансьора? — предложи точно до лакътя му Алистър.

— Направя ли го, ще намериш начин да затвориш вратата — възрази момчето.

— Не, не, не бих извършил такава подлост — заяви Алистър и озари Хамилтън с усмивка, на която изобщо не можеше да се вярва.

Хамилтън забеляза, че той вече държи ръка върху нещо на стената до асансьора — друго копче!

„Хитрува — помисли си момчето. — Ако не може да ме заключи отвън, иска да ме ядоса, за да изтичам напред. А после, когато вече не го гледам, ще заключи вратата и ще остави семейството ми отвън.“

Дори в спорта Хамилтън мразеше хитруването. Но не каза нищо и зачака Алистър да издаде какво е намислил и да тръгне към стълбата.

Но той не се помръдна.

Хамилтън също.

Алистър продължи да стои.

Иън, Натали, Ейми, Дан и Джона бяха избързали много напред по стълбата. Както отсъди Хамилтън, нищо чудно те вече да взимаха наградата.

„Мисли! — каза си той. — Не можеш вечно да побеждаваш само с мускули!“

Точно тогава му хрумна нещо.

Той се сниши и промърмори, че трябвало да махне калта по обувките си. Долу при пода беше сумрачно. Докато Хамилтън беше приклекнал, прихвана един за друг два карабинера от алпинисткото оборудване и ги сложи на рамката на асансьорната врата. Така, дори и вратата да се затвореше, щеше да остане пролука.

После — и Хамилтън реши, че това е най-хубавата част — той се изправи и изчака няколко минути.

— И така, мисля да настигна другите — заяви нехайно.

Закачи алпинисткото оборудване за колана си и заслиза в мрака по стълбата. Щом се скри от погледа на Алистър, спря, за да включи електрическото фенерче и да се увери, че още носи в джоба си единайсете малки сребристи епруветки: проби от всички ключове към загадката, които семейство Холт бяха намерили.

„Ще опрем до тях, ако това наистина е краят на надпреварата — каза си Хамилтън. — Нали така?“

Още мислеше в множествено число.

„Те ще дойдат — заповтаря си. — Не след дълго семейството ми ще бъде тук!“

Тръгна нататък и нададе ухо. Беше направил само няколко крачки, когато чу зад себе си бучене и после щракване. След това по стъпалата закънтяха неравномерните стъпки на Алистър.

„Щракването означава, че карабинерите са свършили работа“, реши Хамилтън.

Остави Алистър да го подмине. Заслуша — дали няма да се чуе отново бучене, което щеше да означава, че останалите Холт са влезли вътре.

„Ето на! Дали са успели?“, запита се.

Беше много трудно да не изпуска от поглед другите и в същото време да стои далеч зад тях, докато се ослушва за доказателството, че семейството му е съвсем наблизо.

„Това не беше ли тиха стъпка? — каза си. — Дали някой не върви на пръсти?“

Холт определено не бяха най-добрите във вървенето на пръсти, но заради надпреварата за ключовете се бяха принудили да правят много необичайни неща.

Хамилтън се опита да измисли как да даде знак на семейството си.

„Какво ли да направя, че другите да не се досетят? — помисли си той. — А, да...“

Той започна да потропва по каменния парапет на стълбата бойната песен на Университета на Уисконсин.

Джона го погледна подозрително, както стоеше няколко стъпала по-долу.

— Ти? Опитваш се да съчиняваш музика? — присви той очи и се огледа.

Точно тогава първият камък удари Хамилтън по тила.

ГЛАВА 27

— Престани! Кой го направи? — изписка Джона, след като по него се изсипа градушка от камъчета. — Ще ти дам аз на теб! Лицето ми е застраховано!

Затърси по инерция с поглед някой от бодигардовете си — да го защити, но ги беше оставил, когато се беше измъкнал, без да предупреди родителите си. Когато бе решил да бъде верен на себе си.

Представи си как майка му също е тук и се заяжда: „А си въобразяваше, че можеш да победиш сам!“.

* * *

След удара на първия камък Иън и Натали приклегнаха на стъпалата.

— Не може да е тя. Не може — заповтаря Натали. — Много те моля, кажи, че не е тя.

— Разбира се, че не е — увери я Иън. — Невъзможно е. — Той си погледна часовника. — Още разполагаме с време.

Покрай тях изтрополи друг камък.

— Някой от тая паплач е, нали? — попита разтревожена сестра му.

— Сто на сто — съгласи се Иън.

Никога не си беше давал сметка колко прекрасна е думата *паплач*. Паплачта не заслужаваше да й обръща внимание. Не беше от значение. Не можеше да го нарани, защото той я превъзхождаше във всяко отношение.

Ами ако същата тази паплач ги изпревареше тях с Натали и грабнеше наградата?

* * *

Веднага щом чу, че Джона, Иън и Натали Кабра пицят зад него, Дан обърна лъча на фенерчето.

От площадката високо горе, където беше асансьорът, падаха камъни. Дан не им обърна внимание. Беше по-заинтригуван от тъмния силует, който ги събаряше — силует, който се люшна на въже покрай стълбата.

— Но! Но! Той... тя... който и да е... ни изпревари! — кресна момчето.

Черният силует описа съвършена дъга и се приземи в долния край на витата стълба, само на няколко крачки от вратата. После се обърна и хукна към нея.

— Не! — изписка пак Дан. — Не можем да загубим!

* * *

Объркан, Хамилтън примигна. Как така не се беше сетил да завърже някъде въже и да се спусне по него покрай витата стълба?

„Не виждах къде свършва — помисли си. — Беше много тъмно.“

Забеляза, че фигурата при вратата е с очила за нощно виждане, каквито носят войниците. Усети как го плисва гордост, че някой от семейството му се е подготвил толкова добре. Рейгън? Мадисън? Майка му?

— Чакай! Идвам с теб! — ревна Хамилтън. — От твоя отбор съм.

Избута Алистър, който още гледаше назад, и се стрелна покрай него.

Лесно прескочи Иън, Натали и Джона, които бяха приклекли на стъпалата.

— Идвам и аз! — кресна Дан.

— Недей, падат камъни — спря го Хамилтън и скочи над него и сестра му.

Не се спря да помисли дали просто го предпазва, или го забавя.

След пет огромни крачки се приближи до тъмната фигура и я сграбчи за ръката.

— Рейгън? Мадисън? — попита той. — Чакай! Аз съм! Къде са другите?

Когато бяха малки, беше сграбчвал сигурно хиляди пъти сестрите си за ръцете, и то само в игрите, когато ги държеше, докато не му обещаат, че ще направят каквото иска. Стисна още по-здраво за ръката тъмната фигура и си помисли: „Няма мускули като на Рейгън или Мадисън. Или на мама. И на татко, разбира се“.

Тази ръка беше хилава. И цялата на белези.

— Не си от семейство Холт! — каза с укор.

— Как така да не съм! — прошепна фигурата. — Хами... ох... братко! Да вървим! Ще изтичам напред. Ти задръж останалите.

Момичето се опитваше да се отскубне. Хамилтън го стисна още по-здраво.

— Не, не си. Ти си... ти си...

Той прехвърли наум стотиците кльощави ръце, които беше държал през годините — повечето бяха на хлапетии от Уисконсин, за които се беше оказало, че изгарят от желание да му дадат парите си за обяд. Кой знае защо, сега му беше неприятно да си мисли за това. Стесни обхвата на хилавите ръце до онези, които беше докосвал по време на надпреварата за ключовете. „Нинджата в брича от театър «Глобус»...“

— Шиниъд Старлинг!

Чак сега Хамилтън проумя защо напипва белези под ръкава на момичето.

„Значи наистина е пострадала при взрива в института «Франклин» — помисли си гузно той. — При взрива, причинен от семейството ми...“

Хамилтън разхлаби хватката около ръката на Шиниъд.

ГЛАВА 28

Шиниъд се дръпна от Хамилтън, но после всички от групата я обкръжиха. Дан смъкна от главата ѝ очилата за нощно виждане и погледна през тях равната площадка горе на скалата, откъдето Шиниъд се беше спуснала.

— Братята ѝ — ахна той. — Ако и те слизат след нея...

— О, не! — възрази уж нехайно Шиниъд. — Оставих Нед и Тед в Стратфорд. Достатъчен е и един човек от семейство Старлинг, за да надхитри вас, негодници такива.

Надяваше се никой да не чуе, че гласът ѝ трепери и че тя едва се сдържа да не добави: „Оставих ги на сигурно място. Знаех, че това ще бъде най-опасната част от надпреварата“.

Долавяше заплахата в ледените погледи на всички.

— Хайде да я завържем и да я оставим тук! — предложи Иън.

— Ами ако братята ѝ наистина дойдат и я спасят... — подхвана Натали.

— Не знаете дали не лъжа, нали? — попита предизвикателно Шиниъд.

Очакваше всички да се сбият, както се бе случило в „Глобус“. И тогава вече тя щеше да им се изплъзне. Но останалите от групата само стояха като смразени и я гледаха подозрително, гледаха се и един друг.

„Не си вярват, няма да се съюзят срещу мен“, помисли момичето.

— Как, между другото, се добра дотук? — попита Дан.

— Реших главоблъсканицата от църквата в Стратфорд — заяви Шиниъд. — За разлика от всички вас, които просто проследихте Ейми и Дан. — Всички, освен брата и сестрата, извърнаха гузно погледи. — След това изобретих свръхлек самолет, за да дойда с него дотук и да кацна на върха на скалата. Интуицията ми подсказа, че вероятно ще се наложи да включа нови технологии, за да се приземя на такова малко пространство. После не беше кой знае каква философия да променя програмата на вратата, за да вляза вътре.

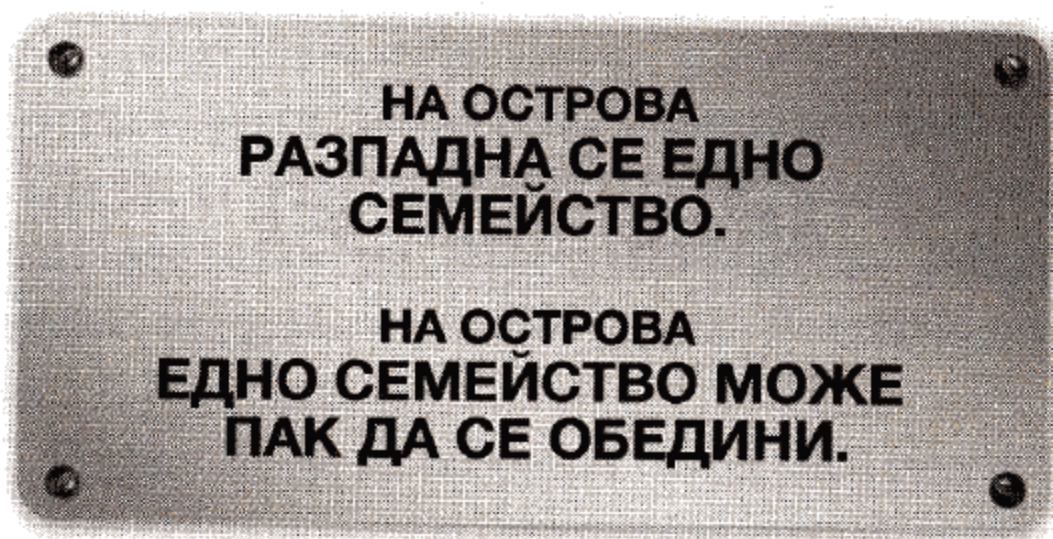
Шиниъд реши да не споменава, че макар и именно тя да е откраднала в Стратфорд компютърния диск, го е разчел Тед. И че свръхлекият самолет е изобретен от Нед много преди надпреварата за ключовете. И че частта как е променила програмата на вратата е пълна лъжа, измислена с една-единствена цел — Шиниъд да види кой е сложил там карабинерите.

Хамилтън се поизчерви. „Ето кой бил“, помисли си момичето.

— Всъщност имате нужда от помощта ми, за да изминете пътя, който ще ви отведе при наградата — похвали се Шиниъд. — Погледнете само. Върху вратата има главоблъсканица, за която се обзалагам, че никой от останалите не е в състояние да реши.

Тя посочи табелата. Беше сигурна, че никой не я е забелязал.

На нея пишеше:

— В първия стих има излишна буква, ако това изобщо е стихотворение — обясни Шиниъд. — А ако махнем от „острова“ буквата „с“, се получава „отрова“.

— Това, Шиниъд, не е *главоблъсканица* — прекъсна я Ейми. — Това си е самата истина. Именно на това се надяват Мадригалите. — Тя изтика Шиниъд, мина покрай нея и бутна вратата. — Видя ли?

ГЛАВА 29

Ръцете на Ейми трепереха, докато тя държеше вратата. Престраши се да погледне през рамо назад към другите.

— Още от самото начало Мадригалите са искали семейството да се обедини отново — промълви тихо. — Ние сме потомци на Маделин, петото дете на Гидиън и Оливия Кахил. И...

— Те не са имали пет деца! — възрази Хамилтън. — Имали са четири!

Другите кимнаха и замърмориха — съгласяваха се не с Ейми, а с Хамилтън.

Тя преглътна и си наложи да продължи:

— Когато Гидиън е починал, Оливия е била бременна. Когато Маделин се е родила, другите вече са били скарани и разделени. А после не е било безопасно да казва. — Ейми също не се чувстваше в безопасност. Опита се да довърши. — И така, Мадригалите не искат друго, освен да се сложи край на враждата. Искат хармония. Мир. За да има... за да има...

Не намери сили да изрече думата *прошка* пред Алистър, който беше съдействал да бъдат убити родителите ѝ, и пред Джона, Иън и Натали, които се бяха опитали да убият нея и Дан. И дори пред Шиниъд, която никога не се бе държала другояче, освен гадно.

— Излиза, че ние сме добрите — намеси се и Дан.

— Да бе, да! — ухили се Иън. — Заради това ли Мадригалите постоянно крадат ключовете към загадката, намерени от другите кланове, рушат всичките им планове...

— Правим го, за да попречим някой от клановете да натрупа прекалено голяма власт — обясни другото момче. — За равновесие.

Ейми не разбра дали някой му е повярвал. Насочи лъча на електрическото фенерче напред, през отворената врата. Той освети друга врата и табло към нея, този път със съвсем очевидно предназначение. Върху таблото имаше пет копчета в кръг, всеки с надпис:

— Погледнете — прикани момичето. — Това не доказва ли желанието на Мадригалите всички да се разбират? За да продължим нататък, трябва да присъства по един човек от всеки клан.

Никой не отговори. Всички бяха погълнати от това да се спуснат напред и да натиснат копчетата. Алистър и Шиниъд се заблъскаха с лакти в надпреварата кой пръв ще се добере до копчето на клана Екатерина. Освен това Алистър не изпускаше от око Иън, Натали, Ейми и Дан.

Сърцето на Ейми се сви.

„Той си мисли, че таблото ще раздели клановете, вместо да обедини всички — реши момичето. — И е прав. Таблото може да направи и това. Не и на нас с Дан, но с другите...”

Вратата изщрака и се отвори, след което всички се юрнаха вътре, като си хвърляха подозрителни погледи.

Ейми се отпусна до една стена. Явно бе опряла, без да иска, някакъв бутон, защото изведнъж помещението бе удавено в светлина.

— Поредният музей? — простена Дан.

Наистина беше музей.

„Точно като бастионите на другите кланове“, помисли Ейми.

Докато гледаше помещението, което беше пълно с витрини и експонати, си възвърна самообладанието. За разлика от музея на Джанъс с изумителните му произведения на изкуството или музея на Екатерина, където имаше какви ли не смайващи и ужасяващи изобретения, експонатите тук бяха доста обикновени. Точно в средата имаше маса, която сякаш заемаше почетното място.

Ейми тръгна бавно към нея.

На масата имаше витринка с два листа хартия: единият очевидно беше стар и беше запълнен със старовремски букви на език, който момичето не можеше да разчете — вероятно галски? Другият беше нов и бял, с написан на машина текст и с надпис отгоре:

ПРЕВОД НА ОНОВА,
КОЕТО ОЛИВИЯ КАХИЛ
Е НАПИСАЛА СОБСТВЕНОРЪЧНО

Ейми ахна и зачете:

Масата, на която се хранеше семейството, бе сред малкото вещи, оцелели в ужасния пожар от 1507 година. Това се дължи на чиста случайност, понеже бях накарала Томас и Люк да я изнесат, за да я почистят и лъсна на яркото слънце. Не знаех какъв мрак ще ни върхлети. Гледам сега масата и още си спомням по-честити времена: съпруга си, децата, себе си, всички здрави и невредими ядем със смях боб чорбата или кашата... Сега седя на същата тази маса само с Маделин: тя яде хляб със сладко, а аз се давя от скръб и ѝ казвам: „Върни ги. Събери ги отново“. Няма да зърна повече на този свят Гидиън, но най-съкровенията ми мечта е да видя как Люк и Катрин, Томас, Джейн, Маделин и аз пак седим заедно на тази маса. Много те моля, Маделин...

Някои думи бяха останали неизречени, но после имаше още, очевидно написани след време:

Най-съкровената ми мечта няма да се сбъдне никога. Колкото и да търси Маделин, единствените новини, на които се натъква, са за смърт по целия свят. Не мога да разкажа всичко — болката е прекалено силна. Не мога да се примиря, че децата ми са издъхнали толкова далеч от мен и едно от друго, в такова отчуждение. Маделин се опитва да ме утеши с мисълта, че сега на оня свят ме чакат мнозина — в своя по-щастлива разновидност, по-великодушни, не толкова войнствени. И да ви призная, копнея за това. Стара съм вече, самата аз не съм далеч от онзи свят. Но и на този още имам надежди и страхове. Знам, че стремежите и домогванията на съпруга ми отприщиха в семейството ни унищожение и ужас и най-големият ми страх е, че семейството вече е започнало да отприщва още по-голяма разруха по земята като цяло. Убедена съм, че на това може да се сложи край само ако семейството ми се сплоти отново и прости за миналото. Твърде късно е за Люк, Катрин, Томас и Джейн, но може би децата им или децата на техните деца... Имам нова най-съкровена мечта. Един прекрасен ден по един от потомците на всяко от децата ми — дори на Маделин — да седнат заедно на тази маса. Те ще простят за миналото. Ще вземат от него само каквото е полезно за бъдещето. И тогава вече родът Кахил ще намери покой.

След като прочете писмото, Ейми усети, че се е просълзила. Прокара върховете на пръстите си по масата: тази, на която години наред се е хранело едно щастливо семейство, преди животът му да бъде разбит от трагедии и предателства. Спомни си колко е страдала майка им, когато като малки те двамата с Дан са се карали.

Оливия Кахил също е била такава майка. Единственото, което е искала за децата си и за потомците им, е да живеят в разбирателство.

„На този остров едно семейство се е разпаднало. Пак на този остров едно семейство може да се обедини отново — помисли си Ейми. — Дали наистина е толкова просто, дали е достатъчно да седнем заедно на масата?“

Тя побърза да избърше сълзите. Обърна се, готова да го предложи на всички останали. Но нещо я спря.

„Най-лошото, което сме правили с Дан като малки, беше да се караме за играчки — помисли си Ейми. — Не беше за нещо сериозно и мама все успяваше да направи така, че да се сдобрим. Но как Оливия Кахил и Мадригалите очакват всички да забравят миналото, при положение че в това минало има убийства?“

Усети как ѝ причернява и как болката от загубата на майка ѝ и баща ѝ измества всичко, което тя чувства към желанията на Оливия Кахил.

„Просто е невъзможно“, каза си — една мисъл, към която се връщаше отново и отново след Ямайка.

Точно тогава горе се чу тътен, звук като от гръмотевица. Самият под като че ли се разтресе.

И от тавана западаха големи камъни.

ГЛАВА 30

Ейми се пхна под масата на Оливия Кахил.

— Дан! Идвай тук! — изписка тя. — Хамилтън!

Светлината угасна рязко и помещението потъна в пълен мрак.

Ейми само чуваше падащите камъни, но не ги виждаше.

Това бе по-страшно.

— Дан! Дан! Дан! — продължи да крещи.

Чу, че той и Хамилтън я викат, а Иън и Натали се търсят един друг.

— Всички под масата! — ревна тя. — Тук е най-безопасно!

После чу как нещо се удря силно в масата отгоре. Кракът, за който Ейми се беше вкопчила, се напука.

Ами ако нямаше безопасно място?

* * *

Дан сграбчи Хамилтън за ръката и хукна към гласа на сестра си.

— Насам! — изписка той.

Падащите камъни се пукаха и се пръсваха около тях и навсякъде се носеше прахоляк.

Дан не можеше да диша.

— Вървете без... — помъчи се да извика той.

Хамилтън не го послуша. Вдигна го и го понесе.

* * *

— Тя е! — изписка истерично Натали. — Тя е!

— Бягай и не говори! — кресна ѝ в отговор Иън.

Чу, че Ейми вика нещо за някакво безопасно място.

Завтече се към гласа ѝ.

* * *

Алистър залитна и падна, а бастунът се отскубна от ръката му. Той побърза да се увери, че никое от тайните отделения в бастуна не се е отворило и нищо не се е изсипало. Но беше загубил ориентация: имаше чувството, че скалата отдолу се е надигнала и го е ударила.

И продължава да го удря.

Може би защото и във въздуха летяха камъни.

— Не мога — пророни Алистър. — Не мога да се помръдна.

В Корея, където се беше срутила онази пещера, беше инсценирал собствената си смърт, за да заблуди Ейми, Дан и Бае. Дали сега съдбата не му се присмиваше? Беше ли възможно Алистър наистина да загине в рухналата пещера, на крачка от голямата награда?

— Не мога да умра точно сега — прошепна той.

— О, не! — каза някой над него. Задърпа го за раменете, за да не го ударят камъните. — Няма да допусна да умреш.

Беше Шиниъд.

Сега вече върху устните на Алистър се изписа друм дума: „Защо?“.

Защо някой ще тръгне да го спасява?

* * *

Джона беше сам, беше избързал и бе изпреварил всички.

Когато светът наоколо започна да се срутва, той чу как другите се викат по име: „Дан!“, „Ейми!“, „Хамилтън!“, „Иън!“.

Никой не повика него.

По рамото го удари камък, който го повали.

„Всяка вечер стотици хиляди хора крещат името ми — каза си момчето. — Джона! Джона! Джона!“

Сякаш камъните, които се сипеха по земята наоколо, издаваха писъците на феновете му.

По крака го удари друг камък, който го прикова към земята.

„Аз съм една от най-големите звезди в света — помисли си Джона. Върху него паднаха още камъни. — А ще умра на място,

където на никого не му пука за мен.“

ГЛАВА 31

Хамилтън още носеше в себе си електрическо фенерче. Веднага щом камъните спряха да падат, го извади и освети с него Дан.

Той едва си поемаше дъх.

— Трябва му... трябва му... — подхвана Хамилтън.

— Инхалатор — довърши Ейми.

Затърси трескаво из джобовете на брат си. Прахта из въздуха пречеше и на нея. Очите ѝ сълзяха, дробовете я присвиваха, гърлото ѝ беше пресъхнало.

Или това се дължеше на страха и паниката ѝ?

— Не Дан — пророни Ейми. — Само не Дан!

— Това ли е? — попита Хамилтън, като вдигна инхалатора, който беше паднал на няколко сантиметра от тях.

Ейми го грабна от ръката му и го пхна в устата на брат си.

— Дишай! — прошепна.

Дан започна да си поема въздух.

Ейми се свлече до крака на масата. „Кога ли Дан е започнал да си носи инхалатор, вместо да разчита на Нели?“, запита се тя. Едва устоя на желанието да се пхне под масата, да прегърне брат си и да изкрещи: „Благодаря ти, че си толкова отговорен!“.

На него щеше да му стане много неприятно.

Ейми се чувстваше замаяна, за да мисли трезво. Наложил си да се успокои и да се огледа. Масата на Оливия наистина се беше оказала безопасно място. Само се беше сцепила на места, от които стърчаха назъбени трески. Но около нея беше осеяно с огромни камъни, които можеха да убият всеки от тях.

Ейми си пое задъхана въздух и погледна Хамилтън.

— Ти спаси живота на Дан — каза му. — Както спаси моя в Австралия.

Очакваше той да започне да се перчи, дори да се похвали как, ако се налага, може да отмести двеста и петдесет килограмов камък. Но и Хамилтън дишаше запъхтяно.

— Дълга ви го — каза. — И на двамата. Заради всички пъти от началото на надпреварата за ключовете, когато семейството ми се е опитвало да ви навреди. И... — Лицето му се сгърчи. — И защото мисля, че тези камъни вероятно падат заради семейството ми. Защото майка ми, баща ми и сестрите ми са се опитали да проникнат с взлом в шахтата на асансьора. Ударната вълна може би е достигнала дотук.

Ейми се взря в Хамилтън, който изглежда се мъчеше не по-малко от Дан.

Преди Холтови наистина бяха в състояние да вдигнат във въздуха шахтата на асансьора. Но напоследък като цяло прибягваха рядко до насилие.

„О! — осъзна Ейми. — Заради влиянието на Хамилтън ли? И сега той не е с тях и заради това...“

— Може пък да е най-обикновено земетресение — предположи тя. Странно, мисълта, че може да е земетресение, ѝ подежда успокояващо. — Случват се.

— Не и в Ирландия — намеси се Шиниъд. Беше се сгушила точно зад Хамилтън под масата. — Тук обикновено няма земетресения.

Явно се стараеше да говори презрително, както винаги, но гласът ѝ трепереше — а-ха, и Шиниъд да се разридае.

— Мадригалите — промърмори Алистър. Той лежеше на пода до Шиниъд. Дори в слабата светлина на електрическото фенерче Ейми видя, че лицето му е влажно от потта и той диша трудно като Дан. — Мадригалите ни наказват.

— Няма такова нещо — поклати вироглаво Ейми глава. — Мадригалите не искат наказание. Знам, трудно ви е да повярвате, но Мадригалите всъщност се опитват да донесат мир.

Изражението на Алистър не се промени.

— Явно го е направил някой, който се домогва до наградата — заяви Натали пискливо и ужасено.

Ейми забеляза, че двамата с брат ѝ са се притиснали един до друг зад Алистър, точно в края на масата.

„Дали Оливия Кахил би останала довольна? — запита се Ейми. — Вместо да седнат заедно на една маса, нейните потомци са се притиснали един до друг под нея: хора от клана на Мадригалите, Томас, Екатерина и, и...“

Ейми се взря с присвити очи в мрака.

— Взривът може би е бил предизвикан от братята на Шиниъд — предположи напрегнато Иън. — Или от Кора Уизард. Може би тя вече не се доверява на Джона.

— О, не, не! — възкликна Ейми. Грабна от стиснатите ръце на Хамилтън електрическото фенерче и насочи лъча към камъните и прахоляка. — Къде е Джона?

* * *

Намериха го под купчина камъни, от кръста нагоре той бе затиснат частично от огромна музейна витрина, на която пишеше: **СТРЕМЕЖЪТ НА МАДРИГАЛИТЕ КЪМ МИР.**

„Лестър — помисли си немощно Дан, още замаян от астматичния пристъп. Или може би щеше да бъде замаян и без него. — Лестър, Ирина, мама и тате. А сега...”

— Още диша! — оповести Хамилтън, докато отместваше камъните.

— Така ли? — учуди се Дан.

— Едва-едва — уточни Шиниъд, след като се надвеси над Джона. Започна да го дърпа и тегли. — Щом дойде в съзнание, ще го боли много. И двата му крака определено са счупени, няколко ребра също...

— Пооправете го, за да не издъхне, и да вървим — подкани напрегнато Иън.

— Моля? — ахна Ейми. — Не чу ли какво каза Шиниъд? Джона има нужда от помощ! От лекарска помощ! Някой трябва да го пренесе обратно.

— И кой ще го направи? — попита присмехулно Иън. — И как? — Той посочи. — Вратата, откъдето влязохме, е затисната изцяло от камъни.

Дан не го беше забелязал. Беше погълнат от това да си възстанови дишането, а после да търси Джона. Сега обаче Хамилтън насочи единственото неповредено електрическо фенерче към вратата. От камъните наоколо тя дори не се виждаше.

— Има само един начин да се измъкнем оттук — заяви Иън и сега вече посочи другия край на помещението, където подът се накланяше. — Долу в дъното.

— Защо тогава не изтичаш напред? — заяде се Алистър. — Защо не оставиш кървящите сърца да се грижат за Джона, докато ти взимаш наградата?

— Защото *Мадригалите* няма да ме пуснат — отвърна Иън и изгледа Ейми и Дан. — Именно те са създали това място, нали така?

Дан и Ейми кимнаха едва доловимо.

— Разгледах и вратата пред нас — продължи Иън. — И за нея са нужни отпечатыци от пръсти на хора и от петте клана. — Той погледна мрачно надолу към Джона, който продължаваше да лежи в безсъзнание. — Как мислите, ако Джона умре, дали отпечатыкът му ще свърши работа?

* * *

— Заради теб другите ще ни намразят — пошушна му на ухото Натали. — Мислят си, че можеш да убиеш преднамерено Джона. А и тях. Толкова ли не помниш, мама все повтаря, че е за предпочитане в началото да си мил, докато...

— Не ми цитирай мама — изръмжа брат й.

Натали примигна, за да не се разплаче.

„Да не си мислиш, че и аз не чувам наум гласа й?“, му идеше да изкрещи на сестричката си. Беше му много трудно да се откъсне от всичко, на което ги беше учила майка им, дори да се пристраши да мисли самостоятелно.

Погледна назад през рамо към мястото, където другите подлагаха под счупените крака на Джона раницата му. После го преместиха на нещо като носилка, направена от знамето на ООН, което беше изложено в една от витрините. Както личеше, Мадригалите твърдяха, че са допринесли за учредяването на ООН и на всички други, свързани с мира организации, създавани през последните пет века.

„Поредните лъжи — отсъди Иън. — Карай. Сега това не е важно.“

— Побързайте! — подкани той останалите.

Дан, Ейми и Хамилтън бяха тръгнали да търсят сред отломъците друго работещо електрическо фенерче. Шиниъд и Алистър събираха най-различни неща: тел, въже, батерии, рамки от витрини за експонати, счупените очила за нощно виждане. Дали не се опитваха да направят още едно фенерче?

— Няма време за такива неща! — настоя Иън. — Идвайте!

Алистър, който разглеждаше една витрина, вдигна очи.

— Не те свърта на едно място, бързаш да продължиш нататък... — промърмори той. — Накъде си ни повел, към капан, заложен от майка ти ли?

— Не! Водя ви там, където нея я няма! — избухна момчето.

Натали заклати трескаво глава в опит да даде знак на брат си.

— Трябва да им кажем — настоя той. — Иначе няма да ни послушат.

Натали преглътна.

— Изиграхме мама — подхвана тя през нещо като хлипове. — Преди да отидем в Стратфорд й казахме, че следващият ключ е в Шекспировата библиотека „Фолджър“ във Вашингтон, окръг Колумбия.

— Тя няма да тръгне без вас — обвини ги Хамилтън.

— Опита да ни вземе със себе си! — обясни Натали. — Но си взе билет за първа класа, а нас с Иън ни прати във *втора*.

Прошепна последната дума, сякаш се притесняваше да я изрече на глас.

— И така, качихме се на самолета, но после се измъкнахме и право в Стратфорд — обясни Иън. — Знаехме, че разполагаме само с времето, през което мама ще стигне в окръг Колумбия, ще види, че сме я изиграли, и ще се върне.

— Да, ще се върне в Англия, но няма откъде да знае, че сте тук — заяви Дан.

— О, ще разбере — отсече Натали. — В това отношение е ужасна.

— Проверихме разписанието на полетите — продължи Иън. — Според нас едва ли вече е тук, но...

— В това отношение е ужасна — повтори Ейми.

Всички замълчаха, свъсени в бледата светлина на единственото електрическо фенерче.

— И сега какво? — попита Хамилтън с тътнеж глас, толкова силен, че Иън трепна. — Дори майка ви да се добере до острова, как ще се промъкне през всичко това? — посочи той купчината натрошени камъни, препречили вратата.

— Ще използва експлозив — отговори Иън. — За пореден път.

Видя, че другите са схванали за какво им говори: да, това, че именно Изабел е причинила първия взрив.

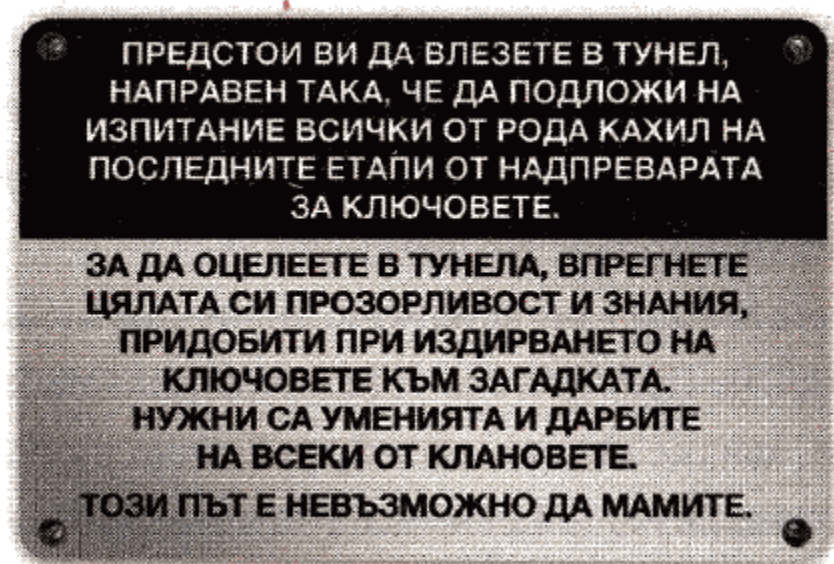
„Все ѝ е едно дали няма да нарани, или да убие някого с тези взривове. Ако реши да слага още експлозив, за да си проправи път, няма да е безопасно в това помещение.“

— Хамилтън, вие с Иън ще носите Джона — каза Ейми. — Дватамата сте най-силни. Ти, Дан, вземи фенерчето. Дръж го здраво.

Иън не искаше да носи Джона. Искаше да не е обременен с такива задължения, така че, щом наближат голямата награда, да се стрелне напред и да изпревари всички. Сега обаче по-важно бе да се придвижат.

Той вдигна знамето на ООН откъм единия край, а Хамилтън — откъм другия. Продължиха нататък, като се препъваха почти на всяка крачка. При вратата Иън дори хвана пръста на Джона и натисна с него копчето на клана Джанъс.

След първата врата имаше, разбира се, втора. Тя беше покрита с голяма табела. Дан доближи електрическото фенерче, така че всички да я прочетат:

Иън се подсмихна.

„Винаги има начин да измамиш“, каза си той.

Усмивката му помръкна. Дали това бяха думи, на които го беше научила майка му? Или той наистина го мислеше?

* * *

— Вярваш ли на Иън? — пошушна Дан на Ейми.

— Разбира се, че не — отвърна тя също през шепот. — Но засега май нямаме друг избор.

Дан видя отпред Иън и Хамилтън, които бяха обединили силите си, за да вдигнат Джона и да го пренесат над един особено голям камък. Сега вече се намираха в тесен тунел и около тях нямаше друго, освен скали. Електрическото фенерче на Дан хвърляше навсякъде зловещи сенки.

Той зави и пред тях изникна поредната врата с надписи по нея:

{ing:poredna_vrata_118}

Но вратата вече беше отворена и беше увиснала на пантите.

Докато минаваха през нея, никой дори не си даде труда да прошепне: „Нанерл“.

Групата излезе при друга врата, и тя с табло с имената на петте клана.

Тя също беше отворена.

— Сигурна съм, че нататък има още врати и те са заключени — каза пискливо Ейми. — И затова ни трябва всички, дори Джона...

Дан се опита да срещне погледа на сестра си.

„Можем да изтичаме напред — помисли си с надеждата тя да го разбере. — Държа единственото фенерче. Ако всички врати са отворени, можем да оставим другите в тъмното, да избързаваме и...“

Точно тогава земята отново се разтресе и от тавана западаха камъни.

Този път нямаше маса, под която да се скрият.

ГЛАВА 32

Дан приклепна инстинктивно и след като стисна електрическото фенерче под мишница си закри главата с длани.

Някой го потупа по гърба.

— Недей така! Изправи се! — кресна в ухото му Алистър. — По-малко площ, където да падат камъни.

Беше логично.

Дан стана неустойчиво на крака сред камъните, които продължаваха да се носят шеметно надолу.

— Най-безопасно е да се долепиш до стената! — викна Алистър.

Дан допря гръб до твърдата скала. Прокара лъча на фенерчето наоколо и видя, че и другите са направили същото. Джона не можеше, разбира се, но Иън и Хамилтън държаха носилката възможно най-близо до стената.

Дан забеляза, че на сантиметри от лицето на Ейми пада огромен камък. Дори през тътена чу как Шиниъд пищи:

— Не искам пак! Не искам пак!

Усети върху рамото си ръката на Алистър. Той го беше хванал, за да го задържи.

— Дръж фенерчето далеч от падащите камъни! — извика му мъжът. После се доближи. — Искаш ли да го нося аз?

— Не, благодаря! — отговори Дан и премести фенерчето в другата си ръка.

Хвана го зад гърба си.

И се дръпна от ръката на Алистър.

„Той не се опитваше да ми спаси живота или да ме защити — помисли си вбесен. — Готвеше се да открадне фенерчето веднага щом всичко това приключи. И Алистър иска да изтича напред!“

Камъните падаха все по-рядко, после всичко утихна.

— Добре ли са всички? — попита с треперлив глас Ейми.

Иън огледа останалите — да види как са.

— Отървахме се само с драскотини и прорезни рани — заяви той. — Хайде нататък!

Но на пътя им имаше купчина натрошени камъни. Наложиха се Хамилтън и Иън да обединят усилията си, за да отместят някои от най-големите камъни, пречещи им да продължат нататък.

„Уф! Заради взривовете трябва да стоим близо един до друг!“, помисли си Дан.

Ако не друго, Алистър осъзнаваше поне това.

Той потупа Дан по гърба и не се опита да се пресегне към фенерчето.

— Знаех си аз, че мога да ви превода, без да пострада никой! — заяви Алистър. — Да ти призная, навремето обещах на майка ти и баща ти...

Дан се извърна рязко към него.

— Само да си посмял да ми говориш отново за обещания! — изсъска той. — Дори не знаеш какво означава това!

* * *

**КОЙ
Е
ШАКА
ЗУЛУ?**

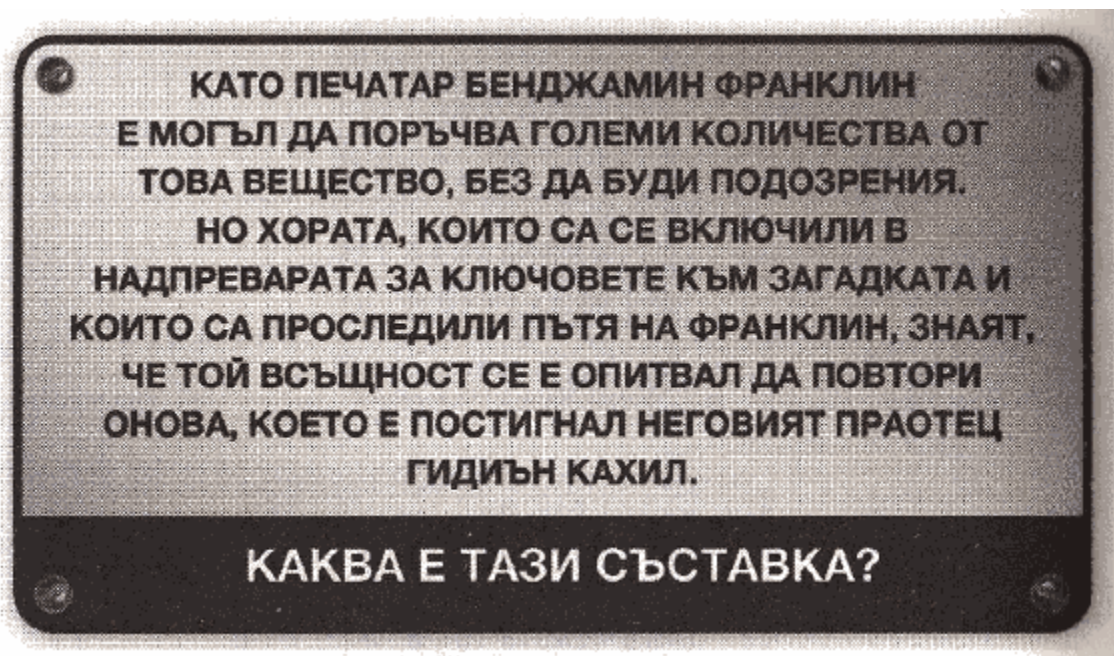
**ЗАЩО ЛЕНТАТА
НА МЬОБИУС
ИЗГЛЕЖДА
НЕВЪЗМОЖНА?**

**ОТ МАЛКОТО
НА БРОЙ ФАРАОНКИ В
ДРЕВЕН ЕГИПЕТ КОЯ Е
ЦАРУВАЛА НАЙ-ДЪЛГО?**

Между взривовете минаваха през още и още счупени врати. Дори Ейми вече почти не си даваше труда да чете въпросите. Колкото и да мислеше за друго, виждаше, че Мадригалите явно се опитват да обединят с въпросите различните кланове.

„Да, едно обикновено семейство сигурно ще се сплоти, ако седне да играе на «Монополи» — помисли си тя. — Но Кахил? Изключено.“

Излязоха при поредната врата с поредния надпис:

„Разтворимо желязо — помисли си по инерция Ейми. — Това беше първият ключ към загадката, който намерихме.“

Значи Мадригалите очакваха участниците в надпреварата вече да са се сприятелили дотолкова, че да споделят помежду си ключове към загадката? „Няма да стане никога“, отсъди Ейми.

* * *

„Трийсет и шест — помисли си Иън. — Трийсет и седем, трийсет и осем.“

Още откакто бяха влезли в тунела, той броеше вратите с въпроси върху тях. Беше сигурен, че трийсет и деветата врата ще бъде последната.

Както държеше с една ръка импровизираната носилка с Джона, той се дръпна от лъча на електрическото фенерче и докосна в сумрака с пръсти Натали по ръката.

Тя вдигна към него очи, огромни и озадачени.

„Дали ще ме разбере? — запита се брат й. — Веднага щом мина през вратата, ще наклоня носилката така, че Джона да падне назад и да

покоси всички останали. Натали трябва да грабне от Дан фенерчето, после двамата с нея ще побегнем. Ще отидем първи при наградата.“

Иън не беше сигурен, че Натали ще разбере какво да прави. Наложил се да ѝ пошушне на ухото, при което другите го изгледаха подозрително.

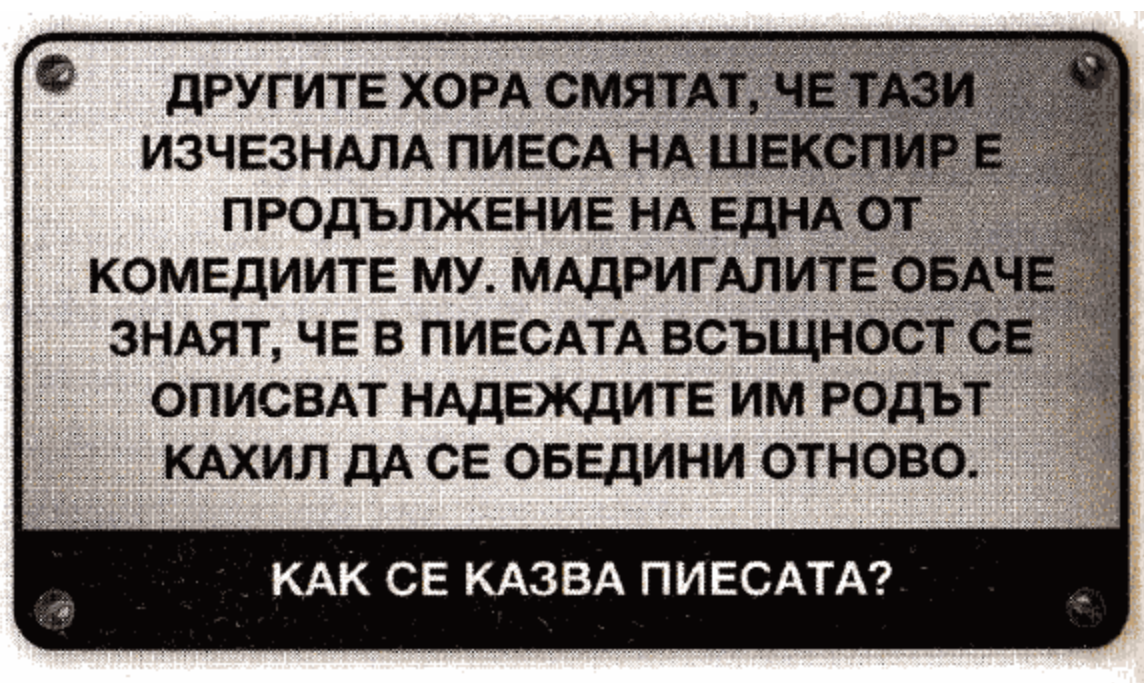
„Както и да е. Няма да имат време да реагират“, помислил си Иън.

Пресегнал се да бутне последната врата.

Тя обаче беше заключена.

И върху нея имаше въпрос, чийто отговор Иън не знаеше.

ГЛАВА 33

Дан извърна глава към Ейми, готов да чуе победоносния ѝ отговор.

Но сестра му беше прехапала устна.

— Не знам. Съжалявам — каза с лице, призрачно бледо в слабото сияние на фенерчето. — Разполагах само с два дни, за да се запозная с Шекспир. Ти, Алистър, знаеш ли? Шиниъд?

— За пръв път чувам, че Шекспир е от рода Кахил — отвърна ядосано Алистър. — Откъде да знам нещо за него?

Шиниъд само поклати глава.

Иън погледна уплашено назад към мрака, където продължаваха да се чуват взривове. Май се приближаваха.

— Трябва да се справим някак — промърмори той. — Нямаме много време!

Остави на земята своя край на импровизираната носилка с Джона и се зае да натиска копчетата с букви като на мобилните телефони по таблото до вратата.

— Ще опитам „Отново заедно“ — изпелтечи Иън. — Не. „Мир“. Не. — Той удари с длан по копчетата. — Тъп, безполезен, негоден...

— Дали не е „Ромео и Жулиета. Целувка и помирение“ — предположи Дан.

— „Ромео и Жулиета“ е трагедия, а не комедия — поправи го Ейми. — И в края на пиесата умират и двамата, така че не може да има продължение.

Дан не го знаеше. Съжали и че го е научил сега.

— В тази пиеса измират почти всички от по-младото поколение — подметна Шиниъд.

Дан се огледа. Почти всички от по-младото поколение в рода Кахил бяха тук — хванати като в капан в пещерата.

— Дали пък Джона не знае отговора? — каза дрезгаво Дан.

Отиде при него и разклати леко рамото му.

Джона простена и лицето му се сгърчи от болка.

Натали се надвеси над него и го шляпна.

— Джона! — изкрещя тя. — Трябва да се събудиш и да отговориш на един въпрос!

Той вдигна клепачи.

— Ка-ка... — подхвана немощно. — Какво се иска...

— Какво знаеш за пиесите на Шекспир? — попита Натали.

— Не казвайте... на феновете... че знам... — пророни момчето.

— Но ни кажи на нас — подкани настойчиво Иън. — Кажи ни, иначе можеш да умреш направо тук от загуба на кръв.

„Наистина ли?“, запита се Дан. Дори на слабата светлина видя как се разрастват тъмните петна по парчетата плат, с които Шиниъд беше превързала краката му. Джона вероятно беше загубил много кръв.

— „Двойна лъжа“ — прошепна той, все така смръщен от болка. — „Карденио“. И „Ненапразните усилия...“.

— „Напразните усилия на любовта“ е пиеса на Шекспир, позната на всички — изсумтя недоволно Шиниъд.

— Не *напразни* — пророни Джона. — А „Ненапразни“, „Ненапразните усилия на любовта“.

— Ще опитаме — каза Ейми и се втурна към таблото.

Набра отговора, после вратата щракна и се отвори.

След секунда Дан усети как някой изтръгва от ръката му електрическото фенерче.

— Ей! — викна той.

Вдигнала фенерчето като награда, Натали побягна от Дан. Лъчът светлина заподскача бясно наоколо, като озари тавана, а после пода от другата страна на вратата.

Дан ахна.

— Недей, Натали! Чакай! — изкрещя той. — Ще...

Тя продължи устремно нататък, но след първата крачка зад вратата се озова на ръба на пропаст. Дан се пресегна отчаяно да я хване и успя да я стисне за глезена. От ускорението на тялото ѝ и той се понесе към бездната.

Усети върху ходилото си ръцете на Ейми. Но и тя започна да се плъзга.

— Оооох! — изпищя Натали.

— Помощ! — кресна Дан.

— Някой да помогне! Много ви моля! — заповтаря и Ейми.

Дан видя как електрическото фенерче продължава да пада все по-надолу и надолу.

След това всичко потъна в мрак.

ГЛАВА 34

— Натали! — извика Иън. — Недей, Натали!

Спусна се напред и слепешката се протегна към мястото, където за последно беше видял Дан, Ейми и сестра си. Озова се наскре дмелето при вратата. Някой го удари с лакът по ухото, друг заби коляно в гърба му, трети заора с лице в ръката му. Иън се беше озовавал в такова кълбо от преплетени ръце и крака само веднъж, в театър „Глобус“, където всички се бяха сбили за следата към следващия ключ.

Сега пък всички се опитваха да спасят Натали, Ейми и Дан.

— Ще умра! — изписка отдолу Натали.

— Не, няма да умреш, държа те — каза трескаво изпод Иън Дан.
— Но ми трябва помощ...

— Опитвам се да помогна — изръмжа до ухото на Иън Хамилтън. Накрая той затисна Иън.

— Не! — разкрещя се Иън. — Ако се наведеш напред, всички ще се плъзнем и ще паднем от скалата! Ще ни събориш!

— В такъв случай какво да направя? — промърмори Хамилтън.

— Дръж ме за глезените — обясни другото момче. — За да съм по-устойчив.

За негова изненада Хамилтън се дръпна назад и направи каквото му бяха казали.

— Ти, Шиниъд, дръж Ейми — нареди Алистър.

Закрепен от здравата хватка на Хамилтън, Иън се пресегна към гласа на сестра си. Стисна я за глезена точно над мястото, където я държеше Дан. Двамата я затеглиха с общи усилия.

След миг Натали вече седеше с всички останали горе на скалата, в рамката на вратата. Разхлипа се в мрака.

— Можех да умра — простена. — Мислех, че ще умра...

— Сега вече всичко е наред — прегърна я Иън. — В безопасност си.

Усети по ръцете и лицето й кървави драскотини, сигурно целият щеше да стане в кръв. Но му беше все едно.

„Дан спаси Натали така, както Ейми спаси мен на Еверест“, каза си Иън. Почувства как го жегват угризения на съвестта заради онова, което е смятал да направи.

И продължаваше да смята.

Точно сега не му се мислеше за това. В мозъка му имаше място само за едно — за облекчение.

— В безопасност си — повтори Иън на Натали.

Засега.

* * *

Ейми седеше в мрака и слушаше разговора на другите. Когато не виждаше лицата им, ги възприемаше различно.

Те ѝ се струваха по-уплашени. По-насинени и наранени, изпитващи по-голяма болка и скръб — също като нея.

— Какво правим сега? — попита с разтреперан глас Дан.

— Сега ще дойде мама — простена Натали. — Изгубих фенерчето, има отвесна скала, която дори не виждаме, и не можем да продължим... Мама ще ни настигне, преди да сме...

— Кремък — прекъсна я Шиниъд.

— Моля? — каза Хамилтън.

— Кремък. Минерал.

— За огън — уточни Алистър.

„Ооох — помисли си Ейми. — В такъв случай има шанс...“

— Сигурна съм, че по скалите в тунела видях следи от кремък — продължи Шиниъд. — Ако започнем да чукаме с кремъка по скалите и видим ли искра, доближим парчета въже...

— Може би ще си направим факли — довърши Алистър. — Жалко, че нямаме бензин или керосин, с които да полеем въжетото.

— Парфюмът върши ли работа? — попита Натали, като се намести на една страна.

Колкото и да беше изумително, бе успяла да стисне дамската си чанта, дори докато висеше над пропастта и я държаха само за глезена.

— Само ти в такава ситуация можеш да носиш парфюм — подметна Ейми.

— Не, ма... — подхвана Натали, ала не се доизказа.

Но Ейми знаеше какво се е канела да допълни: „Не, и мама също винаги носи парфюм“.

Беше трудно в тъмното, но те се справиха и след малко на пода лежаха няколко парчета въже. Натали започна да ги пръска с парфюма си.

Още щом усети миризмата му, Ейми се отдръпна като попарена.

— Този парфюм! Уф... — задави се Дан.

— Знам! Знам! Мама има същия! Съжалявам! — проплака Натали.

От миризмата им се стори, че онази злодейка Изабел се навърта около тях и нашепва: „Идвам, идвам. Никога няма да ме победите. Убих майка ви и баща ви. Няма да е трудно да убия и вас!“.

Ейми едва се насили да вземе едно от въжетата, просмукани с парфюма. Единственото, което можеше да направи, бе да удрия с все сила камъка по скалата. Другите около нея вършеха същото.

— Вдигате много шум! — кресна Иън. — Ще насочите майка ми право към нас!

За миг всички спряха, обгърнати от злокобната миризма.

— Има само един път през тунела — каза тихо Алистър. — Ако онова, което твърдите, е вярно, Изабел при всички положения идва насам.

Всички отново се заеха да удрят с камъните по скалата. Пак и пак, и пак...

Хамилтън пръв получи искра — вероятно защото удряше най-силно. После се опита да избие и втора, която да прескочи върху напоеното с парфюм въже.

— Дръж го по-близо — посъветва Дан.

— Разнищи въжето на отделни нишки — включи се и Алистър.

— По-бързо — подкани Иън.

— Всички вие, млъквайте веднага! — заповяда Хамилтън и зачука по-силно с камъка.

Ейми се облегна омаломощена на скалата. Какво чуваше в далечината, дали стъпки, или ехото от чукането на Хамилтън?

В целия тунел миришеше на парфюма на Изабел. Ейми имаше чувството, че се дави в него. Че се дави в парфюма, в страха, в мрака и в злобата на тази жена...

„Няма надежда“, помисли си.

Точно тогава нишката на въжето в ръката на Хамилтън се запали.

* * *

Ейми запали от неговото въже и своето, същото се струпаха да направят и останалите.

— Ей, ей, внимавай — промърмори Хамилтън, когато Дан завъртя въжето си. — Само това оставаше, да ме подпалиш.

Въжетата висяха и не можеха да служат за факли. Нямаше как да бъдат вдигнати. Ейми понесе своето предпазливо отстрани, но пламъците пак пъплеха опасно към ръката ѝ.

Беше ѝ неприятно, точно както от парфюма. Всеки от подскачащите пламъци ѝ напомняше за ужасната нощ, когато бяха загинали родителите ѝ, за ужасната нощ, когато бе издъхнала и Ирина.

— За какво ни е светлина, при положение че отпред има пропаст? — промърмори Натали.

— Има площадка — поправи я Алистър, хванал въжето пред себе си. — Отстрани. — Той излезе на площадката, но се постара да държи запаленото въже ниско при скалата. — Странно изглежда този кратер, ако отчетем, че всички взривове бяха над нас. Питам се дали...

— Какво? — ахна Иън с глас, пресипнал от тревога. — Какво означава това?

— Не мога да кажа — отвърна мъжът.

Въпреки запалените въжета, беше много тъмно и Ейми не видя какво се е изписало върху лицето на Алистър. Тя не разбра дали мъжът наистина е озадачен, или не им съобщава нещо, както бе правил много пъти преди това.

Всички запристъпваха внимателно по площадката.

„Не мисли за тъмната дупка, зейнала пред теб — заповтаря си Ейми. — Не мисли, че ще умреш, ако се подхлъзнеш. Не мисли, че Дан може също да умре, ако се подхлъзне. Не мисли за огъня и смъртта. Мисли за...“

— Джона! — повика тя в мрака. Дори не беше сигурна дали той още е в съзнание. — Как си?

— Хм, бил съм и по-добре — отвърна немощно момчето.

Иън и Хамилтън още го носеха, но понякога се налагаше да го държат над пропастта, за да не го ударят в някоя издадена скала.

Сега, след като се послуша, Ейми чу, че Джона стене тихо през няколко крачки — явно от ударите по натрошените му кости.

Кое беше по-жестоко, да го носят с тях или да го изоставят?

„И Изабел да го намери — потрепери момичето. — Това ще бъде най-жестокото.“

Изведнъж площадката стана много стръмна и като че ли безкрайно наклонена надолу. Ейми се запита дали вече са слезли отново на равнището на плажа и на гробищата. Може би бяха още по-ниско. Под океана?

— Поредната заключена врата — извика Алистър, който беше най-отпред в редицата. — И поредното табло, което трябва да докоснат петима от нас.

Наложи се да се разминат, така че отпред да излезе по един човек от всеки клан. Докоснаха копчетата върху таблото, след което настана дълга пауза.

— Дали не сбъркахме нещо? — попита Дан. — Не се...

Точно тогава вратата се отвори.

Този път всички внимаваха, докато минаваха през нея. Още преди да е прекрачила прага, Ейми усети, че тъмното пространство отпред е много по-голямо от тесните коридори, по които се бяха катерили почти цял ден. Под краката ѝ вместо скала имаше под от камък и хоросан. По него се мержелееха тъмни петна. Пепел? Следи от пепел?

— Виж, виж! — каза задъхан до нея Дан.

Той вдигна запаленото въже, за да може сестра му да прочете металната плоча върху стената:

ТОВА Е ВСИЧКО,
КОЕТО Е ОСТАНАЛО
ОТ ЛАБОРАТОРИЯТА
НА ГИДИЪН КАХИЛ
1507 ГОДИНА

ГЛАВА 35

— Ето къде Гидиън Кахил е направил своя серум! — ахна Дан. — Наградата сигурно е някъде тук!

Със закъснение се усети, че не е трябвало да говори толкова високо. Но вече беше все едно — всички останали също се взираха в плочата.

— Трябва да бъдем първи! — кресна Дан на Ейми. Сграбчи я за ръката и я затегли навътре в мрака. — Длъжни сме!

* * *

Иън и Хамилтън пуснаха едновременно импровизираната носилка на Джона, от което той изпищя от болка.

— Извинявай, мой човек — промърмори Хамилтън. — Аз ще...

Какво ще? Някой ден ще опита да замаже вината си? Не можеше да го стори. Освен ако не поделеше с Джона наградата — нещо, което Хамилтън нямаше намерение да прави.

Заряза Джона и хукна.

* * *

— Натали — провикна се Иън. — Трябва да изпреварим всички останали. Знаеш какво да правиш!

Огледа се трескаво, но подпаленото въже осветяваше съвсем малко пространство наоколо. Под краката му пукаше натрошено стъкло. Иън беше толкова богат, толкова красив, толкова талантлив, толкова умен. И щеше да се пръсне от яд: въпреки това нищо не гарантираше, че те с Натали ще победят.

* * *

Болката беше непоносима.

„Можеш просто да се откажеш“, помисли си Джона. Ту губеше съзнание, ту отново идваше на себе си и му се струваше, че из цялото помещение подскочат светлини.

Но още от мига, в който бе хванал микрофон, се беше борил да бъде най-прочутата звезда в света. Не беше от хората, които се отказват току-така. И тази битка бе дори по-важна.

Той се подпря на лакът и запълзя.

* * *

— Това е за вас, Нед и Тед — прошепна Шиниъд.

Взря се в рафта, където навремето е имало лабораторни епруветки или тяхното съответствие от 1507 година. В купчинките застинал восък по рафта сигурно имаше някакво указание, следа. Или пък нещо се бе просмукало в овъглената маса отдолу.

„Прекалено много вероятности — помисли отчаяна Шиниъд. — Прекалено много неща, които трябва да се обмислят за отрицателно време.“

Но тя беше длъжна да намери серума. Това беше единственият шанс за Нед и Тед.

* * *

„Всички деца са по-бързи от теб — напомни си Алистър. — Значи ти трябва да бъдеш по-хитър.“

Докато другите тичаха отчаяни напред-назад, Алистър наблюдаваше сиянието на подскачащите светлинки.

„Маса в средата на помещението — каза си той. — Стена вдясно.“

А вляво?

Колкото и вляво да се отдалечаваха другите, Алистър не виждаше стена, край на откритото пространство.

„Значи трябва да се върви натам“, отсъди той.

И тръгна на пръсти в посока, противоположна на онази, в която крачеха останалите.

* * *

— Виж накъде върви! — извика Ейми на Дан.

Той кимна и зави наляво. Дори в почти непрогледния мрак разбра, че от това помещение май се влиза в друго. Заобиколи поредната овъглена маса и една паднала греда. Свърна към стената и видя поредната метална табела:

„Още една лаборатория — помисли си Дан. — Мадригалите не са се отказвали, опитвали са, както опитват и сега. Нищо чудно да има много лаборатории. Трябва да намеря най-новата.“

Затича се. Усещаше смътно, че и други бягат до него — ту го изпреварват, ту изостават. Мяркаха се стаи и Дан зърна още плочи: ОПИТ ПРЕЗ 1783 ГОДИНА... ОПИТАХМЕ ОЩЕ ВЕДНЪЖ ПРЕЗ 1848 ГОДИНА... ОЩЕ ЕДНО УСИЛИЕ ПРЕЗ 1914 ГОДИНА... Момчето не спря, за да ги прочете внимателно, но видя, че всички завършват по сходен начин: ПРОВАЛИХМЕ СЕ... КРАХ... ПЪЛЕН РАЗГРОМ... Всички помещения, през които притичваше, бяха унищожени: овъглени, срутени, взривени. Мадригалите се бяха стремили отново и отново да обединят семейството и всеки път се бяха проваляли.

Не след дълго Дан вече не можеше да тича, защото трябваше да се провира през отломките от съборени стени, огънати метални пръти, огромни натрошени машини. С всеки опит разрухата и провалът ставаха все по-големи и драматични.

„Този път не бива да се проваляме — помисли момчето, докато се провираше трескаво през развалините. — Ние с Ейми сме длъжни да победим.“

Развалините отпред като че ли свършваха. Дан пусна запаленото въже при пода и видя чист, неповреден линолеум. Вдигна по-високо въжената факла и в отговор нещо проблесна отпред. Може би стъкло, отразило светлината.

„Не просто стъкло — разбра Дан, след като се взря с присвити очи. — А стъкленица. Огромна стъкленица. С течност вътре.“

Явно беше серумът.

— Това ли търсиш? — изхриптя някой в тъмното.

Дан премигна и в същия миг цялото помещение беше окъпано в ослепително силна светлина. Някой беше въртнал електрическия ключ.

Сега вече Дан видя кой. Видя и кой е задал въпроса. Който държеше стъкленицата.

Изабел.

ГЛАВА 36

— Не! — изписка Ейми, след като падна върху отломките. — Не! Иън и Натали казаха, че Изабел е зад нас!

— Мислехме, че наистина е зад нас — възрази Иън.

Сякаш беше застинал на едно място. Ейми се изненада, че не се е завтекъл към майка си в чистата съвременна лаборатория отпред. Изабел се изсмя — ужасен звук.

— Всички се оказахте толкова лековерни — подметна ведро тя с възпитания самоуверен тон, на който Ейми се беше възхищавала навремето. Сега я болеше да го слуша. — Дори Мадригалите не помислиха, че някой може да проникне в тунела откъм задната страна, да сложи на стратегически места за примамка експлозив и да стои и да дебне...

— Но взривовете... можеше да убиеш и нас с Иън — започна да негодува Натали.

— Я чакайте! На чия страна са Иън и Натали, на страната на Изабел ли? — попита Дан.

— Не е ли все едно? — провикна се Хамилтън. — При всички положения кланът Лусиан има числено преимущество. Я да ги отстраним всичките!

Той хукна напред, явно се беше насочил към Изабел.

Ейми чу изстрела още преди да е видяла оръжието.

* * *

Хамилтън тичаше, за да заеме позиция за най-добрата схватка в живота си.

„Жалко, че татко не е тук да ме види“, помисли си той.

След миг обаче усети, че нещо изчезва рязко от ръката му, всъщност дори не изчезва, а се *изпарява*.

Погледна надолу: запаленото въже, което носеше, го нямаше.

Вдигна отново поглед към Изабел.

— Това беше предупредителен изстрел — заяви тя с присвити очи. — Следващия път ще има кръв.

Хамилтън чу как другите отзад пицят. Постара се да не ги слуша — както се стараеше да не слуша преди нападение рева на тълпата. Насочи вниманието си към Изабел. Забеляза, че тя е оставила стъкленицата върху един плот, за да вземе оръжието. Беше голямо, автоматично, можеше да изстреля няколко куршума един след друг. Хамилтън забеляза и колко нещо го държи Изабел.

Забеляза и накъде го е насочила сега: право към сърцето му.

Той спря.

— Всички други да оставят смешните първобитни факли в мивката — заповяда Изабел, като посочи другия край на помещението. — Един по един, за да ви държа под око. Алистър ще отиде последен и ще пусне водата, за да угаси пламъците.

Всички излязоха като в просъница от отломките в последната разрушена лаборатория. Подобно на другите, Алистър се подчини на нареждането, без да бърза и да изпуска от око Изабел, която също го наблюдаваше.

Забеляза, че веднага щом Хамилтън е извърнал поглед, Изабел е смъкнала оръжието и то вече не е насочено право към сърцето му.

„Значи може би наистина не иска да го убива — помисли си той. — Може би има нужда от него? Има нужда и от нас, останалите?“

Спомни си колко често е виждал в тунела кръг с пет копчета, изискващи да присъства по един човек от всеки клан.

„Но стъкленицата вече е у Изабел — каза си Алистър. — Тя е могла да се измъкне с нея още преди да дойдем ние. Могла е да вдигне във въздуха целия тунел и още в началото да ни убие всички.“

Защо не го беше направила?

Ейми се препъна пред Алистър. Той я сграбчи за ръката и я издърпа назад. Поклати строго глава.

„Засега не опитвай нищо — идеше му да посъветва и нея, и всички останали. — Наблюдавай. Първо виж какво иска Изабел и чак тогава действай.“

Но те бяха изпаднали в ужас припрени деца. Колко ли време щеше да мине, докато някое от тях направеше глупост?

Алистър прехвърли наум възможните планове. „Ами ако... Не, няма да стане. Или ако... И това не върши работа.“

Можеше да измисли доста планове за обезвреждането на Изабел. Но не и план, който да му гарантира, че накрая именно той ще държи стъкленицата.

* * *

— Върни се в лабораторията на Гидиън и пренеси при мен Джона — заповяда Изабел на Иън. — Искам го тук, при останалите.

— Няма пък! — отвърна момчето. — Не съм ти слуга! Вече не искам дори да съм ти син. Искам... искам да се отърва от теб. Натали също!

— И аз също! — повтори като ехо сестра му.

Иън я прегърна през раменете. Тя трепереше, а краката на Иън се подкосяваха, но той се надяваше да не им личи.

Обмисляше какво да каже на майка си още откакто двамата с Натали се бяха измъкнали от самолета в Лондон. Надяваше се да го направи, след като намерят серума. След като свалят от престола родителите си като главатари на клана Лусиан. И завземат властта.

И през ум не му беше минавало, че ще му се наложи да изрече тези думи, докато е слаб и трепери от страх.

И през ум не му беше минавало, че гласът му ще бъде толкова писклив.

Изабел вдигна оръжието и го насочи право към Иън и Натали.

— Мамо! — извика стъписана дъщеря ѝ.

— Няма как да се отървете от мен — изсъска Изабел. — Лишавам ви от наследство. Тъпанари такива! — Тя се наведе напред, още малко и да ги докосне. — Нищо ли не сте научили от мен? Толкова ли не видяхте как ви давам втори шанс, давам ви възможност да излъжете, разчиствам ви пътя да се върнете при мен?

В очите ѝ проблесна нещо, но Иън знаеше, че не може да са сълзи. Най-малкото истински.

— Не искаме да се връщаме при теб! — заяви той ледено.

Знаеше, че стратегията е ужасна. Знаеше, че Изабел очаква той да хленчи и да моли... да лъже и да казва, че е най-добрата майка на

света и че на тях с Натали им е било мъчно за нея.

Но му беше много приятно, че вместо това е казал истината.

Изабел отстъпи назад, решила да не се занимава повече с Иън и Натали. Или просто да се увери, че ако се наложи, може да тегли куршума на всекиго в помещението. Всички бяха в обхвата на пистолета ѝ.

— Въпреки това, Иън, ще отидеш да пренесеш Джона — заяви през стиснати зъби Изабел. — Още сега. Или ще застрелям Натали.

— Не! — отсече момчето. — Няма пък! И ти няма да го направиш.

Твърде късно осъзна, че е притиснал майка си в ъгъла.

„Сега вече имаш изход, мамо — помисли си, загледан в проблясващите очи на Изабел. — Отстъпи! Спри! Покажи на всички тук, че ние с Натали сме по-важни за теб от серума. Покажи... покажи, че все пак ни обичаш.“

Всъщност отвори уста да го изрече. Но се задави от първата дума:

— П-покажи...

Защото и да бе зърнал в очите на майка си някаква следа от любов, тя вече се беше изпарила. Върху лицето ѝ не се четеше друго, освен жестокост и решителност. В душата ѝ не живееше друго.

Иън разбра какво точно си е наумила Изабел.

— Не! — изпищя той и се спусна отчаяно напред. — Не! Недей! Не можеш да направиш такова нещо!

Но вече беше късно.

Изабел натисна спусъка.

ГЛАВА 37

Всички се разпищяха.

— Застреля собствената си дъщеря! Застреля собствената си дъщеря! — крещеше с цяло гърло някой отново и отново.

Дан не разбра точно кой: дали Ейми, дали Шиниъд, или Натали. Слухът му даваше засечка. Дан усети, че изпада в същото вцепенение и ужас, както след смъртта на Лестър. Пред очите му падна перде.

„Не — каза си той, като се мъчеше да се отърси от вцепенението и мрака. — Изабел иска точно това. Да ни уплаши и да се държим неадекватно, за да прави каквото реши.“

На Дан му просветна малко пред очите. Сега вече той видя, че Изабел още държи оръжието насочено. Видя и че Иън се е навел над Натали, която се беше свлякла на пода.

— Ние, останалите, ще се погрижим за нея — пророни той на Иън. — А ти върви да пренесеш Джона, докато Изабел не е стреляла отново.

— Точно така! И *наистина* ще стрелям, ако не ми се подчинявате! — оповести тя с глас, студен и твърд като метал. — Този път пострада само ходилото на Натали. Следващия... — Изабел започна да върти пистолета, като първо го насочи към главата на Ейми, после към гърдите на Алистър и накрая към гърба на Натали. — Знае ли човек?

Иън тръгна с несигурна крачка, като простена, може би дори се разхлипа.

— И не се бави много, иначе ще стрелям още веднъж — закани се майка му.

Дан приклезна отстрани на Натали. Видя дупка в скъпата й дизайнерска обувка. От нея се процеждаше кръв.

Пак добре че не бликаше.

— Не боли — прошепна момичето. — Според мен куршумът само ме е одраскал. Просто се преструвам, че ме боли, за да надхитрим майка ми.

Дан реши да не ѝ казва, че тя вероятно е в шок и затова още не е почувствала болка. Но му хареса мисълта да надхитрят Изабел.

Но още преди да е измислил как, чу, че Хамилтън вика зад него:

— Ще отида да помогна на Иън да пренесе Джона. Така ще стане по-бързо.

— Не! — изкрещя Изабел. Стреля още веднъж, но този път насочи оръжието в пространството между Хамилтън и Иън, за да спре Хамилтън. — Няма да допусна да ми кроите планове там!

Ейми падна на колене до брат си.

— Натали има ли нужда от турникет, за да спрем кръвта? Или само от превръзка? — попита тя високо. После добави през шепот: — Измисли ли нещо?

Над тях Алистър направи една крачка към Изабел. Беше вдигнал ръце, сякаш се предава.

Дан се надяваше отчаяно той да има план и само да блъфира.

„Но веднъж вече, когато са загинали мама и татко, се е съюзявал с Изабел — помисли си момчето. — А сега...“

Алистър само попита:

— Защо? — рече на Изабел. — Серумът вече е у теб. Ти си победителка. За какво ти е да ни изтезаваш? Не можеш ли просто да ни пуснеш да си ходим?

— А, да, серумът наистина е у мен — подметна Изабел присмехулно, с разкривено лице. — Мадригалите искат да си мисля точно това. Искат да им се хвана на номерата!

— На номерата ли? — повтори сковано Алистър.

— Чак такъв глупак ли си? — попита нетърпеливо Изабел. — Или мислиш мен за глупачка?

Пак замахна с пистолета, но този път явно взимаше решение. Избираше някого. И избра...

Дан.

Насочи оръжието право към него.

— Малкият Кахил — каза престорено мило, както някои възрастни разговарят с невръстни деца. — По време на надпреварата за ключовете към загадката ти доказа, че си блестяща звезда в рода Кахил. Я ми кажи, какво виждаше отново и отново в тъпия тунел на Мадригалите? При многото заключени врати — по-точно, при вратите,

които Мадригалите са искали да бъдат заключени, докато не се намесих аз?

Дан не беше в състояние да мисли. Към него беше насочено оръжие, а Изабел го гледаше право в очите.

Ейми го сграбчи за раменете и го накара да изправи гръб. Защищаваше го.

— За таблата ли питаш? — рече тя.

Гласът ѝ трепереше, но Дан пак долови силата в него. Самият той се почувства по-силен. Мислите му се избистриха.

— Таблата, които трябваше да докоснат петима души — рече Дан. — По един от всеки клан.

— О, точно така, вие двамата сте се сработили — започна да му се подиграва Изабел. — Помагате си. Толкова трогателно.

Тя се смръщи, сякаш съжаляваше, че няма никого до себе си. Но на Дан със сигурност само му се беше сторило. Той примига и когато погледна отново, очите на Изабел пак си блестяха като стомана.

Беше проява на страхливост, но Дан се радваше, че Ейми не е махнала ръка от раменете му.

— Всички табла по целия път — продължи замислена Изабел. — Всички предпазни мерки. И след това тази голяма стъкленица, уж със серума в нея, си стои на открито? Неохранявана? Така че да може да я вземе всеки?

— Т-таблата — изпелтечи Ейми. — Мадригалите са решили, че те са достатъчна защи...

Изабел разклати стъкленицата.

— Най-обикновена оцветена вода — изписка тя. — Тук няма нищо друго.

„Не стреляй — помисли си Дан. — Много те моля, не стреляй.“

Някой зад него ридаше. Ейми го беше притиснала до себе си толкова силно, че чак го болеше.

Но той не обръщаше внимание.

Изабел премести пистолета. Не че престана да го държи, насочен към Дан, но бе готова да стреля и по всеки друг.

— Онези измамници, Мадригалите, не могат да ме изиграят — продължи тя. — Разглеждам стъкленицата от няколко часа. Открих предателството на собствените си деца много по-бързо, отколкото очаквах. Така че разполагах с време. Стъклото е много дебело, а

Мадригалите си падат по пръстови отпечатьци. Искат ги и тук. Но това, че петима души могат да узнаят една тайна, не означава непременно, че трябва да я пазят и петимата, нали?

Колкото и размътен от ужаса да беше мозъкът му, Дан схвана какво имаше предвид Изабел. Смяташе, че и стъкленницата е като таблата. Ако петима души — по един от петте клана в рода Кахил — я докоснеха едновременно, тя щеше да разкрие своята тайна — последния ключ към загадката.

„Изабел смята да ни принуди да ѝ помогнем да се добере до него — помисли си Дан. — А после...“

Всички наоколо ахнаха — и те бяха започнали да разбират.

Хамилтън излезе напред.

— Не можеш да ни накараш да докоснем всички стъкленницата — отсече той. — Няма как да насочиш пистолета към петима души едновременно. А ако убиеш някого от нас, отпечатьците от пръсти вероятно няма да бъдат годни.

— О, мога да ви накарам всички да докоснете стъкленницата — заяви Изабел. — Мога да ви накарам да направите каквото поискам.

— Как? — заяде се Хамилтън. — Никоя от сестрите ми не е тук, за да ме заплашваш, че ще я застреляш.

— Сестрите ти може и да не са тук, но са на друго място — отвърна жената.

Отстъпи назад и докосна един бутон върху стената. Чак сега Дан забеляза, че в нея е вграден огромен телевизор с плосък екран. Той оживя и върху него се появило множество сцени от тунела, откъдето бяха излезли току-що.

„Значи ни е наблюдавала през цялото време“, помисли си смразен той.

Изабел натисна друго копче и множеството сцени бяха изместени от една голяма: от гледка на острова с посипания с камъчета плаж и гробищата. Отстрани се виждаха изоставени хеликоптерът, катерът на Холтови, яхтата на Джона, парашутите на малките Кабра и подводницата на Алистър. Изабел направи нещо, така че камерата се приближи и на преден план излязоха гробищата.

Другите от семейство Холт бяха завързани за надгробните камъни.

Както и пилотът на хеликоптера.

И Нели.

Дан нямаше сили да гледа нататък.

Изабел вдигна дистанционно устройство, което очевидно беше крила при пистолета.

— С това тук мога да взривя експлозиви, заложени на различни места в гробищата — обясни тя. — По един до всеки надгробен камък. — Устните ѝ се извиха в усмивка, бавна и злобна. — Ще *правите* каквото ви казвам. В противен случай, ще убия хората, които обичате.

ГЛАВА 38

„Нели — помисли си Ейми и изведнъж очите ѝ се замъглиха от избилите в тях сълзи. — Не можем да оставим Нели да умре...“

Всичко друго беше без значение.

На телевизионния екран се виждаше, че дори вързана за един от надгробните камъни, Нели стои с изправен гръб. Беше вдигнала глава и бе издала брадичка. Халката на носа ѝ проблясваше на слънцето, а намазаната ѝ с гел коса стърчеше като фарове.

Нели не се беше предала.

„Мисли!“, заповяда си Ейми.

— М-м-матригалите — изпелтечи тя. — Никога няма да ти простят.

— Кои Матригали? — ухили се Изабел. — Кого имаш предвид — вие *дечковците* ли? — погледна тя високомерно Ейми и Дан, при което момичето се почувства незначително и безпомощно като бълха. — Или старците, които заварих разтреперани от страх в диспечерската зала на острова?

Тя отново настрои телевизионния екран и се видяха други надгробни камъни.

За тях бяха завързани вуйчо Фиск и господин Макинтайър. За разлика от Нели, те изглеждаха напълно разгромени: целите в рани, кръв и прах.

— Проникнах с взрив в диспечерската им зала — заяви нехайно Изабел. — За беда, след него в тунела остана доста дълбок кратер.

„Кратер ли? — помисли си Ейми. — Онзи, в който Натали за малко да падне? И според Изабел това е *беда*?“

— Те бяха единствените Матригали на острова — продължи Изабел. — И съм намерила наемни убийци, готови да се погрижат за всички други Матригали по света. Чакат само да им дам знак. — Тя погледна Ейми право в очите. — Да продължаваме ли?

Ейми видя, че Изабел просто е изчаквала Иън да се върне заедно с Джона. Сега вече двете момчета се виждаха: Иън влачеше със сетни

сили Джона през отломките в последната взривена лаборатория. Джона изглеждаше така, сякаш отново щеше да изпадне в безсъзнание.

Ейми изтълкува като ужасен знак това, че Изабел не се е и опитала да им завърже очите, след като ги е събрала около стъкленницата.

„Все ѝ е едно какво ще видим — помисли момичето. — Защото веднага щом получи каквото желае, ще ни убие всички.“

Тъй като Джона и Натали не можеха да стоят прави, Изабел накара всички да приклекнат. Мадригалите бяха представени не от Ейми, а от Дан, който докосна стъкленницата. Но Ейми също се надвеси, когато Алистър, Хамилтън и Изабел долепиха длани до дланите на Джона и брат ѝ. Видя как отстрани стъкленницата потреперва.

После върху стъклото се появи холограма:

За серума на Индиън Кахил:

1 част = 1 унция⁶

Започни с една част вода.

Добави 1/8 част от всяка съставка

в списъка, даден на Люк Кахил.

*Добави 1/16 част от всяка съставка, казана най-напред
на Джейн Кахил. След това...*

[Мярка за тегло, равна на 28,3 гр. — Б.пр.]

Последният ключ към загадката, който всички търсеха, не беше поредната съставка от серума.

Той беше самата рецепта за серума.

ГЛАВА 39

Алистър само дето не се свлече от облекчение, когато видя сребристите думи, засияли по стъклото.

„Още има време“, помисли той.

Изабел трябваше да изнуди всеки от тях поотделно, за да разбере какви са ключовете към загадката, намерени от другите кланове. Още имаше нужда от тях, за да направи серума.

Алистър си каза, че пръв ще се прекърши Хамилтън. Той се издаваше с това, че непрекъснато гледаше към екрана на телевизора и повтаряше:

— Не мога да допусна семейството ми да загине. Не мога да допусна семейството ми да загине...

Алистър се опита да срещне погледа на някого... На Ейми? На Дан? На Шиниъд? Надяваше се да се обединят, за да се опълчат срещу Изабел. Но и тримата бяха обсебени почти колкото Хамилтън от телевизионния екран.

Погрешка Алистър срещна погледа на Изабел.

— Тц-тц — скара му се тя закачливо, сякаш знаеше какво му се върти в главата и се забавляваше от това. — Едва ли си въобразяваш, че някой ще се довери точно на *теб*. Вече е късно.

Познаваше го прекалено добре. Познаваше всички прекалено добре.

* * *

— Мащерка, кост, пелин, калай — каза накрая Хамилтън.

Изрече го тихо, така че да го чуе само Изабел. Надяваше се, надяваше се...

— О, браво на теб! — прошепна тя.

Дали се беше хванала?

Лицето ѝ се сгърчи и гласът ѝ прозвуча непреклонно:

— Браво, сега заради теб ще загинат всички от семейството ти — изръмжа тя достатъчно високо, за да я чуят и останалите.

Вдигна дистанционното устройство и доближи пръст до едно от копчетата. После изглежда злобно Хамилтън.

— Ключът на Мадригалите, който семейството ти намери в Ню Йорк, не беше *машерка* — ухили се жената. — Беше розмарин. Толкова ли не знаеш? Мен не можеш да ме излъжеш! Виждам те като на длан.

„Знаеш за розмарина, защото кланът Лусиан би трябвало също да е намерил този ключ“, прииска му се на Хамилтън да възрази. Но откъде можеше да бъде сигурен кои ключове към загадката са вече у Изабел и кои — не? Особено при положение че от това зависеше животът на всички от семейството му.

Хамилтън се изпоти така, както не се беше потил на никое спортно състезание.

— Накрая е цинк — избухна той. — Цинк, не калай. Това е единственото, за което те излъгах още! Честна дума! Заклевам се! Много те моля, не убивай семейството ми!

Изабел се усмихна.

И... не натисна копчето.

* * *

— Джона — измърка до ухото му напевен глас.

Джона сънуваше кошмар. Беше на сцена, но бе дошъл да го види само един човек: жена. Жена, която беше и майка му, и в същото време Изабел Кабра.

— Изпей ключовете, които знаеш — настоя тя.

После се разцепи на две: Кора и Изабел станаха две отделни жени.

Кора изпищя:

— Не! Не й казвай нищо! С каквото и да те заплашва!

Изабел също ревна:

— Казвай ключовете! Или...

После Джона се събуди и вече изобщо не беше на сцена. Лежеше върху плочките на голия студен под.

— Много силна ли е болката? — изгука състрадателно напевният глас.

Болката беше чудовище, което поглъщаше отвътре Джона. Болката беше бомбен взрив, който разкъсваше тялото му всеки път, щом той си поемеше въздух.

И през ум не му беше минавало, че някого може да го боли толкова много и той да остане жив.

— Това може би ще помогне — каза гласът.

Нещо го загъделичка по ръката и болката започна да отстъпва. Не изчезна. Но мислите на Джона се поизбистриха. Той успя да види, че над него се е надвесила Изабел Кабра.

Майка му не се виждаше никъде.

— Трябват ми ключовете ти — каза тихо Изабел. — И ти ще ми ги кажеш!

„Бъди на себе си във всичко верен — помисли си Джона. — Бъди на себе си във всичко верен.“

— Аз не съм като теб — пророни той. — Не съм от клана Лусиан. От Джанъс съм. Майка ми не разбира. Трябва да победя... като Джанъс. Артистично.

— Артистично ли? — ухили се Изабел.

Джона знаеше, че губи публиката.

— Като в „Глобус“ — отвърна с малко по-силен глас. — В онзи миг просто го проумях. Щях да запея. Как враждата на Кахил вреди на целия род и как, ако... знам ли... ако всички ние споделим един с друг ключовете към загадката и наградата, може би...

Изабел се изсмя жестоко. Беше като публика, дошла само да се подиграва, да пречи, да унищожава.

— Кахил не споделят нищо — заяви тя.

Сграбчи Джона за ръката и я огъна. Дали не беше счупена и тя? Защото Изабел върна с пълна сила онова чудовище — болката.

— Ще ми кажеш ключовете още сега — заповяда тя.

— Няма пък — заинати се Джона — черпеше сили отвъд желанието да угоди на майка си, отвъд желанието да се хареса на феновете, дори отвъд съзнанието, че е от клана Джанъс.

Дали в него нямаше някакво истинско „аз“, за което той не бе и подозирал?

— Или ще ми ги кажеш, или... — закани се Изабел.

— Джона дойде на острова сам — напомни някой, Иън или може би Дан. — Тук няма човек, когото той да обича и когото да заплашваш.

„Сам — помисли си Джона. — Сам съм.“

— Да, Джона дойде сам — потвърди Изабел. — Но нали знаеш, някои родители... Когато не умееш нищо и разчитааш на детето си, за да те прехранва... Не е ли трогателно, че онзи некадърник, старият Бродерик, е успял да дойде тук?

Тя вдигна главата на Джона, при което го блиснаха поредните вълни от болка. Той видя телевизионен екран и на него баща си, завързан за един от надгробните камъни. По лицето му се стичаха сълзи и устните му мърдаха — Бродерик казваше нещо, което Джона не чу, защото телевизорът беше пуснат без звук. Не, Бродерик пееше нещо. По устните Джона разбра какво:

Джона, детето ми, славното ми детенце,
Джона, синко, приятелю мой...

Това беше първата песен, която Джона беше научил някога — песен, която двамата с баща му бяха съчинили заедно.

Бродерик беше последвал сина си на острова не защото препитанието му зависеше от него. Беше дошъл, защото се тревожеше за него. Защото го обичаше.

Как така Джона не го бе разбрал от самото начало? Защо не беше вярвал повече на баща си?

— Ще го убия, ако не ми дадеш ключовете — заплаши Изабел, хванала пред очите му дистанционното устройство.

„Не й казвай нищо! Каквото и да ти струва това“, продължи да пици в съзнанието му Кора от съня.

Но Джона продължаваше да гледа как баща му пее. Вече знаеше истината за себе си. И за баща си. Знаеше и какъв избор трябва да направи.

— Перла — прошепна право в ухото на Изабел. — Мед, сяр...

* * *

„Още в «Глобус» Джона искаше да се съюзим — помисли си Дан с надеждата сестра му да го чуе по телепатия. — Онова, което твърди, че иска, като цяло съвпада с желанието на Мадригалите.“

„Е, показваше го по доста странен начин — рече си в отговор Ейми. — И точно сега не е най-подходящият човек, с когото да се вдигаме на бунт — и двата му крака са счупени.“

„Ами Хамилтън? — каза си Дан. — Ако тримата се обединим...“

Но Хамилтън гледаше тревожно телевизионния екран и продължаваше да изрича нечутото отново и отново същите думи:

— Мамо. Татко. Рейгън. Мадисън.

Дори не гледаше Изабел.

Ейми също се беше взряла за пореден път в телевизионния екран с надеждата да зърне Нели.

Дан въздъхна. Изабел беше приключила с изтезанията над Джона. Придърпа встрани Ейми и Дан — да са далеч от другите.

Дан реши да не протака.

— Индийско орехче — каза той. — Лилия. Мед...

Всяка дума му се струваше предателство към всичко, за което се бяха трудили още от началото на надпреварата за ключовете към загадката. Той не само съобщаваше съставките. Той предаваше доверието на Грейс към тях, надеждите, които им възлагаха Мадригалите, мечтите, заради които бяха загинали родителите му. Предаваше възможността да победят заради саможертвата на Лестър, на Ирина, на майка му и баща му.

Но животът на Нели струваше повече от всичко това.

* * *

— Кого от братята ми намери скрит в моя самолет? — попита Шиниъд, присвила очи към екрана, към редицата хора, завързани за надгробните камъни. — Не виждам добре...

— Защо? Нима обичаш единия си брат повече от другия? — прихна Изабел. — Кого от недъгавите предпочиташ?

— Братята ми не са *недъгави*! — изпищя Шиниъд и се спусна към Изабел. — Не употребявай тази дума!

Изабел отстъпи назад.

— Не са ли? — попита невъзмутимо. — А как искаш да ги наричам? Още от взрива в института „Франклин“ Тед е сляп. Същият Тед, който навремето правеше сложни архитектурни и инженерни проекти...

Хамилтън ахна в другия край на помещението.

— Тед не е сляп! — кресна Шиниъд. — Той е с увредено зрение. И досега вижда светлината и мрака!

— А, да, светлината и мрака! — прошепна Изабел, като поклати глава. — А Нед? Какво казва той за главоболието, което сега го мъчи през цялото време? „От болка не мога да мисля. Не ми помага никакво лекарство...“ — Тя изцъка уж състрадателно. — Колко тъжно, да си гениален, а да не можеш дори да мислиш...

— Той ще се оправи! — изписка Шиниъд. — И Тед ще прогледне отново! Щом се добера до серума...

— Не — отсече Изабел, след като отново се надвесил над нея. — Не! Няма да се добереш до серума. Той си е *мой*. Братята ти няма да се излекуват никога. Единственото, което можеш да направиш, е да ми дадеш ключовете и да спасиш живота им. Нед или Тед, на кого му пука кой от двамата е?

Шиниъд се разрида и не успя да отговори нищо.

Изабел доближи пръст до копчето.

* * *

„Толкова ли са пострадали двамата близнаци от семейство Старлинг? — запита се Алистър, докато слушаше спора на Шиниъд и Изабел. — Дали е вярно? Единият е сляп, а другият е с главоболие, от което не може да мисли.“

Учуди се, че не го е забелязал в музея „Тейт“, в църквата „Света Троица“, няколкото пъти, когато се е хранил с тримата Старлинг.

„Нед не говореше много. Ако не броим това, беше направо невъзможно да ги различиш“, каза си той.

И точно тогава проумя всичко. Всяко от момчетата беше помагало на другото да прикрива недъгавостта си: Нед беше очите на Тед, а Тед прикриваше сковаващото главоболие на Нед.

„Затова не се делят един от друг — отсъди Алистър. — И пак заради това Шиниъд се интересува толкова живо кой от братята ѝ е завързан за надгробния камък.“

Никое от момчетата не би се скрило без брат си в самолета на Шиниъд.

В такъв случай излизаше, че щом едното момче е вързано на гробищата, другото е успяло да се скрие при появата на Изабел. И беше някъде на острова, може би дори се изкачваше по тунела, за да спаси Шиниъд.

„Може би това е Нед и той няма главоболие — помисли си Алистър. — Гениален е. Щом се спусне тук, ще знае какво да направи.“

Алистър си даде сметка какво означава това: че имат шанс.

Стига той да успее да задържи по-дълго вниманието на Изабел.

Забеляза, че тя още държи пръста си над копчето, готова да убие единия от братята на Шиниъд.

— Остави на мира Шиниъд! — кресна Алистър. — Тя не знае други ключове към загадката, освен ключа за цинка, който открадна от Бае Ох. Ти вече получи ключовете на всички без моя. А какъв е той, няма да разбереш никога!

— Виж ти! — възкликна Изабел.

— Ами да — продължи Алистър. Изненада се колко усилия му трябваха, та гласът му да не трепери. — Нямам кого да спасявам на гробищата. И да беше довела тук Бае Ох, щях да ти кажа: „Нека умре!“. Особено ако беше довела него! Не обичам никого. Никой не обича мен!

Накрая гласът му затрепери.

— На гробищата наистина нямаш никого — съгласи се Изабел. — Но... — Тя свали дистанционното устройство и пренасочи оръжието. — Но тук? Ако заплаша, че ще убия Ейми, Дан или Шиниъд? Или и тримата?

Сърцето на Алистър се разтуптя от начина, по който тя размахваше пистолета и към трите деца.

„Изабел е от клана Лусиан — помисли той. — Вижда неща, които другите не забелязват; неща, с които може да манипулира, за да получи власт.“

Дали беше възможно да е видяла в Алистър нещо, което самият той е пропуснал?

Сърцето му заби още по-ускорено, сякаш смяташе да се пръсне. Или просто да изскочи.

„Но ключовете... — каза си той с копнеж. — Посветих целия си живот на това да ги събирам. Те са единственото, което някога съм искал. Единственото, което някога съм ценял.“

Лъжеше самия себе си. Правеше го още от самото начало на надпреварата. Защото, представеше ли си как куршумът разкъсва на парчета Ейми, Дан или Шиниъд — и дори Джона, Хамилтън, Иън и Натали — тази надпревара му се струваше безполезна. Стига да беше възможно, Алистър дори бе готов да замени някой от ключовете към загадката срещу това раната върху ходилото на Натали и счупените кости в тялото на Джона да зараснат.

„И ако имаше начин да върнем Хоуп и Артър! Кой ключ може да е по-ценен от това?“

Разбра, че е изправен пред избор, точно както преди много години в нощта, когато загинаха Хоуп и Артър. Разликата беше, че сега Алистър виждаше последиците.

Изабел доближи още малко пръста си до спуська.

„Така и така смята да ни убие всички — каза си Алистър, ала собственият му мозък изкрещя: — Но засега има време! Засега има шанс!“

— Сребро — изпелтечи той. — Фосфор. Вода...

ГЛАВА 40

Изабел беше забъркала серума. Беше намерила съставките, за които знаеха Мадригалите, в лабораторията, скрити сред десетки служещи за заблуда вещества, после беше изнудила представителите на другите кланове да ѝ дадат съставките от раниците и в случая с Алистър от бастуна.

„Останалите са дошли подготвени — помисли си унило Ейми. — Ние с Дан нямаше да победим никога.“

Сега Изабел стоеше наред лабораторията и стискаше в ръка огромната стъкленица. Запуши я още по-добре и я разклати за последно.

„Докато маха запушалката, ще ѝ се наложи да отклони за миг поглед — помисли Ейми. — Може би дори ще ѝ се наложи да остави дистанционното устройство или пистолета. Точно тогава трябва да я нападнем всички заедно.“

Но нямаше как да даде знак на останалите. Нямаше как да им съобщи за плана си, понеже Изабел държеше под око всички.

А Ейми не можеше да се опълчи сама срещу нея.

„Тя ще изпие серума — каза си момичето. — И ще стане най-всесилният човек на земята.“

Ейми и Дан се бяха провалили напълно.

Изабел вдигна високо във въздуха стъкленицата и огледа течността вътре.

— Цял живот чакам този миг — пророни.

— Не го пий, мамо — избухна Натали, както се беше свила на пода. — Много те моля! Влияе ти зле.

— Моля? — кипна Изабел и свали съвсем малко стъкленицата. — Още по-глупава ли си, отколкото те мислех?

— Изпи серума на Лусиан и стана гадна — продължи дъщеря ѝ. — Гадна с всички, дори с мен и Иън. И заради него уби Ирина, без да ти мигне окото...

— Изпих серума на Лусиан, след като убих Ирина — поправи я Изабел. — Открай време съм си гадна. Серумът на Лусиан просто ми показва как да извличам полза от това за себе си — как да победя! Точно заради това сега държа целия серум на Кахил.

Тя се взря тържествуващо в дълбините на серума.

„Значи вече е изпила серума на Лусиан? — запита се отчаяно Ейми. — Частичният серум, който намерих в Париж? В такъв случай е напълно наясно с всичко за стратегии, заговори и планове. Изобщо не сме могли да я надхитрим. Няма надежда.“

— И само като си помисля, че навремето смятах да го споделя с тези некадърници, децата си... — промърмори Изабел.

Натали се свъси, но Иън прояви стоицизъм и продължи да гледа втренчено майка си.

Тя стисна запушалката отгоре, готова да я издърпа. Но го направи с една ръка, а с другата насочи пистолета към всички останали.

Ейми зърна с крайчеца на окото някакво движение сред останките от предишната разрушена лаборатория. Сигурно беше хартийка, боклук, духан от ветреца.

„Тук няма ветрец“, помисли Ейми.

Хвърли доста усилия да не извие врат, да не обърне глава, да не прави нищо, с което да насочи вниманието на Изабел към движението.

„Сигурно идва някой — да ни спаси — каза си ликуващо Ейми, макар че се постара да не издава надеждите си. — Който и да е, трябва да се промъква крадешком, може би дори ще успее да се хвърли върху Изабел изотзад още преди тя да го е усетила.“

Сред развалините се чу трясък.

Сега вече се наложи Ейми да погледне. Видя Нед Стерлинг, превит над една паднала лавица с епруветки. Той се хвана за главата и простена.

Изабел се извърна рязко към него. Намести пистолета и се прицели внимателно, право в сърцето на момчето.

Ейми разбра, че дотук Изабел само си е играела с тях, преструвала се е. И че сега е сериозна. Наистина се прицелва. И ще стреля.

Ейми се хвърли към нея.

Нямаше значение, че не е имала време да обмисли всичко. Нямаше значение, че не можеше да победи сама Изабел. Нямаше значение дори, че почти не познаваше Нед Старлинг.

Единственото, което имаше значение, бе, че не можеше да стои безучастно, докато Изабел убива отново.

„Ето как ще отдам почит на мама и татко, на Ирина и Лестър — помисли си тя, докато тичаше колкото ѝ крака държат. — Дори да умра и аз...“

Точно тогава забеляза, че не е сама.

Дан също се беше спуснал към Изабел. Както и Шиниъд, Хамилтън, Алистър, Иън и дори Джона и Натали, въпреки че те се придвижваха със сетни сили и стенеха. Точно както навремето четири от клановете се бяха съюзили с Изабел, сега петте клана се бяха обединили срещу нея. Всички се движеха почти като един и ревяха:

— Не! Недей!

Неколцина се блъснаха едновременно в Изабел. Повалиха я, като избиха от хватката ѝ пистолета, дистанционното устройство и стъкленицата. Пистолетът стреля, но куршумът отекна безобидно в мрака.

— Успяхме! — кресна Ейми.

Накрая обаче само Ейми, Дан и Шиниъд останаха да държат Изабел, а другите се спуснаха да гонят стъкленицата, която се беше търкулнала.

Пръв я настигна Иън.

— Това тук трябва да се унищожи! — кресна той, после вдигна високо над главата си стъкленицата. — Докато не е причинило още злини!

Понечи да я разбие в пода, но Алистър и Хамилтън го сграбчиха за ръцете и се пресегнаха към нея.

Точно тогава при тях дотича и Шиниъд, която се спусна към стъкленицата с крясък:

— Не! Братята ми имат нужда от това!

Сега вече само Ейми и Дан държаха Изабел. Тя ги избута без усилие и приклепна. Протегна се да вземе дистанционното и пистолета.

— Серумът си е мой! — разфуча се. Стисна пистолета и го насочи към всички, които се боричкаха за стъкленицата. — Ще ви

избиха до един! — закани се.

Но всички пицяха с цяло гърло и не я чуваха. Хамилтън изби стъкленицата от хватката на Иън. Започнаха да си я прехвърлят от ръка на ръка и всеки я издърпваше от съседа си. После стъкленицата се плъзна на земята и се търкулна.

Сега вече Изабел се протегна да я вземе.

„Не можем да я спрем — помисли Ейми, докато се опитваше да издърпа ръката ѝ. — Ние с Дан сме сам-сами срещу най-голямата злодейка на земята.“

Не. Не възприемаше правилно нещата. Изабел беше сам-сама срещу тях двамата.

Дан замахна с юмрук пред лицето на Изабел — да, юмрукът му беше малък, но бе достатъчен, за да отклони вниманието ѝ. Тя го фрасна с приклада по корема. Момчето се преви от непоносима болка.

Ейми се опита да издърпа с една ръка Изабел от Дан. С другата затърси опипом по пода нещо — каквото и да било — с което да защити брат си. Докосна нещо кръгло: стъкленицата.

Вдигна я високо и с все сила я стовари върху главата на Изабел.

— Престани да причиняваш болка на Дан — кресна тя. — Само да си посмяла да нараниш още някого от семейството ми!

Дебелата стъкленица се пръсна на парчета. По косата, врата и гърба на Изабел западаха натрошени стъкла и се застича серум.

После тя се свлече напред и се строполи безобидно на земята.

ГЛАВА 41

За миг никой не се и помръдна.

После Дан чу как Шиниъд шепне:

— Ейми ни спаси.

— И унищожи серума — каза замаян Алистър.

— Нямах друг избор — започна да се оправдава момичето. — Изабел щеше да убие...

— Не, не — прекъсна я той и замаха с ръце, сякаш се опитваше да отстрани недоразумение. — Не те критикувам. Постъпи правилно. — Алистър се взря в тялото на Изабел сред счупеното стъкло и стичащия се серум. — Постъпи правилно... — повтори той.

— Но серумът ми трябваше, за да излекувам братята си — пророни Шиниъд и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Аз, такова... — подхвана Дан, после обаче млъкна, защото искаше да обмисли нещата.

Явно не го чу никой, защото заговори и Хамилтън:

— Я да вържем повелителката на злото, докато не е дошла на себе си и не е започнала да ни напада всички отново.

Ейми вдигна предпазливо дистанционното устройство на Изабел и го сложи на един плот, по-надалеч. Дан изрита приклада на пистолета. Той се плъзна по пода и спря чак след като се приземи в отломките.

Никой и не опита да грабне някое от двете оръжия.

„Това е хубаво, нали? — помисли Дан. — И всички искаха да спасят брата на Шиниъд. Поне в началото. Може би...“

Мозъкът му беше блокирал, за да мисли. Дан се съсредоточи върху това да помага на Хамилтън да извади от раницата си въже, с което завърза здраво глезените и китките на Изабел.

— Не е достатъчно — притесни се Иън. — Тя ще дойде на себе си. И ще измисли как да избяга!

— Изпаднали сме в крайна нужда, затова трябва да приложим крайни мерки — отсече Алистър. Той вдигна бяло хапче. —

Разработено е от нашата приятелка Ирина Спаска. От него Изабел няма да дойде в съзнание няколко часа. — Алистър вдигна многозначително вежда. — И ще забрави какво се е случило днес.

„Значи няма да си спомни как да приготви серума“, помисли с облекчение Дан.

— Това означава, че ще се наложи ние с Натали да ѝ кажем отново как я *лишаваме* от наследство — заяви твърдо Иън. — Ще ми бъде много приятно.

„Говори сериозно — рече си Дан. — Няма да се отметне.“

Той видя, че Алистър се надвесва над Изабел. После сложи хапчето в устата ѝ. Потърка ѝ врата, за да го преглътне, точно както Дан правеше със Саладин.

Нед Старлинг излезе с несигурна крачка от развалините и се насочи към сестра си.

— Боли те повече от всякога, нали? — попита тя и го пипна леко по челото.

Той се свъси и лицето му се стърчи от болка.

— Шиниъд... — опита отново Дан.

Замълча и погледна Ейми.

„Какво да правим? — попита я наум. — Да им се доверим ли? Да кажа ли?“

Сестра му понаклони глава и го погледна с мрачно лице, сякаш му отговаряше: „Според мен всички, освен Шиниъд, вече знаят. Само се правят, че тънат в неведение“.

На Дан му беше дошло до гуша от преструвки.

— Аз, Шиниъд, имам фотографска памет — подхвана той. — Помня всяка дума от рецептата върху стъкленницата. Не успях да чуя всички съставки, но всеки знае своите. Ако се обединим, можем да приготвим още от серума и...

Никой не посрещна думите му така, както той очакваше.

Хамилтън не го шляпна по дланта. Джона не вдигна юмрук. Алистър не го прегърна през раменете и не каза уверено: „Дан, момчето ми, винаги съм знаел, че приличаш много на чичо си“.

Никой не се и помръдна, само Шиниъд се свъси.

— Дан, аз... — подхвана тя. — Не знам. Всъщност се опитвах да взема серума... дори изложих на опасност живота на Нед, докато се

боричках за него... Може би всъщност не искам да помогна на братята си? И приличам малко на Изабел.

Тя посочи жената, свлякла се на пода.

Алистър грабна от един плот лист хартия и започна да пише списък със своите ключове към загадката. После го пхна в ръката на Дан.

— Вярвам на теб и Ейми — заяви той. — Виж, на себе си не вярвам. Правете каквото е нужно със серума.

Иън взе от него химикалката и написа и своите съставки. После също подаде хартията на Дан.

— Ние с Натали цял живот слушахме майка си — обясни момчето. — Вярвали сме на всичко, което ни е казвала...

— Но вече не й вярвате! — възрази Ейми. — Променили сте се! Иначе щяхте да й помогнете дори докато ни убива всички!

— Защо не спряхме да й помагаме още в Корея? — попита Иън. — В Австралия? В Южна Африка? В Ямайка?

— Не сме се променили много — допълни с тих, измъчен глас Натали. — Но... се стараем.

След това и Джона взе химикалката и започна да пише. Наложиха се да се прегърби болезнено и да допре хартията до пода.

— Не, Джона — спря го Дан. — Ти всъщност никога не си...

— Ако знам как се приготвя серума, майка ми ще ме накара да й кажа — заяви той. — А тя... тя е горе-долу като тяхната — посочи Джона Иън и Натали. Дописа списъка и докато подаваше хартията, грейна в прочутата си усмивка. — Пък и без серум ще стана най-великият музикант на света.

След Джона към химикалката и хартията посегна и Хамилтън.

— Какво? — изуми се Дан. — Хамилтън, не ти се налага да го правиш. Ние ти вярваме! Ти си в нашия отбор! И...

— Като всички останали, и аз предпочетох серума пред живота на Нед — заяви умърлушен Хамилтън. — Като всички, без теб и Ейми.

Той сведе глава и започна да пише.

— Е, не че ние сме светци или нещо такова — каза Дан. — Просто допреди няколко седмици не знаехме нищо за серума. И *инстинктът* не ни подсказваше да го търсим.

— Дан, Грейс е искала да участва в надпреварата за ключовете именно заради това — заяви Ейми стреснато, сякаш го бе осъзнала

едва сега. — Именно заради това до смъртта ѝ никой не ни е разказал родовата история.

— За да имате *нужните* инстинкти — пророни тихо Алистър. — Спечелихте надпреварата само защото цените човешкия живот повече от ключовете към загадката. Каква ирония, нали? Грейс много обичаше иронията.

— Я чакай малко! Как така сме *спечелили*? — не повярва Дан.

— Приятелю, ти държиш всички ключове — обясни Хамилтън, като му пхна в ръцете листа хартия.

Потупа го по гърба леко — според представите в семейство Холт. Това означаваше, че Дан изхвърча напред само на две крачки, преди да си върне равновесието.

— Ще кажа на татко, че вие с Ейми сте спечелили сами, по честен начин — заяви Хамилтън. — Защото това си е самата истина.

Дан продължаваше да примигва изумен. Погледна надолу към списъците с ключовете в ръката си, към съставките, събрани за пръв път преди пет века и променили завинаги човешката история.

Какво ли щяха да донесат в бъдеще?

— Чакай, Хамилтън — подхвана той, понеже се нуждаеше от още помощ. — Помисли колко пъти си ни спасявал живота! Помисли как ме качи на отвесната скала! Помисли за...

— Как семейството ми подпали къщата на Грейс — прекъсна го другото момче. — Как в Южна Африка за малко да убием Алистър. Как именно ние сме виновни, че тризнаците Старлинг пострадаха в института „Франклин“. — Той погледна Шиниъд право в очите. — Извинявай — рече ѝ.

Тя кимна веднъж, което не беше съвсем прошка. Но може би беше първата стъпка.

— Аз също се извинявам — намеси се Алистър и се взря в Дан и Ейми. — За всичко.

— Прощаваме ви! — прошепна тя.

Дан погледна сестра си и си помисли: „Наистина ли им прощаваме?“.

„Нямаме друг избор — сякаш му отвърна също наум Ейми. — Не може до края на живота си да мразим.“

Като малко дете, пресегнало се към спасителен пояс, Дан затърси гнева, тласкал го почти през цялата надпревара за ключовете към

загадката. Той още тлееше в него, но някак си по-слабо. Не толкова изпепеляващо.

Някой ден може би щеше да угасне окончателно.

— Все пак ни дадохте ключовете си към загадката, за да попречите на Изабел да ни убие — отвърна намусен Дан на Алистър.

— Така е — съгласи се мъжът. — Но в същото време аз приличам прекалено много на Изабел и Кора... и на Айзенхауър.

— Татко е страхотен — възрази Хамилтън. — Но... — Той погледна надолу към ръцете си. — *Не искам да съм като него.*

Алистър кимна.

— Докато растях, виждах какъв злодей е чичо Бае — каза той. — Въпреки това се стремях да получа одобрението му и превърнах неговите цели в свои. — Алистър се прокашля шумно. — Вие, деца, сте много по-мъдри. Избирате по-добър път.

В очите му проблеснаха сълзи.

„Така е — помисли си Дан. — Наистина победихме. Всички. Заедно.“

Спомни си как в Лондон е казал на Ейми, че трябва да победят и да поставят всички на мястото им. Но останалите се опитваха от пет века да приложат същия план и все не се получаваше. Ейми и Дан бяха победили по съвсем различен начин. Бяха победили, защото го искаха всички останали.

Дан изгаряше от нетърпение да каже на Нели.

— О... Нели! — провикна се той. — Трябва да спасим всички на гробищата! — Зае се да пъха в джоба си листовите хартия, дадени му от другите. — Всичко останало може да почака, докато не приключим с това и не...

— И не осигурим по-добра медицинска помощ на Натали и Джона — съгласи се Алистър. — Освен това... — Той погледна мрачно Изабел, която още беше в безсъзнание. — Трябва да я предадем на властите.

— За опит за убийство лежиш дълго в затвора, нали? — поинтересува се разтревожена Ейми. — Всички взривове, които Изабел беше заложила...

— О, няма да я обвинят в опит за убийство — поправи я Алистър. — Ще направя нещо, за което ме достраша преди седем години. Ще свидетелствам, че Изабел е убила майка ви и баща ви.

— Значи... — подхвана момичето.

Алистър се подсмихна.

— Изабел ще лежи в затвора, докато е жива — каза той.

ГЛАВА 42

Нед Старлинг ги поведе през тайния тунел, откъдето беше видял, че минава Изабел. Вървяха бавно, защото трябваше да носят Джона, Натали и майка ѝ. След това се наложи Иън да излезе пръв и да отпрати наемните убийци, които Изабел беше оставила да пазят гробищата.

— Мама каза да се махате от острова незабавно! — ревна той и това свърши работа.

Когато се появиха и останалите в групата, всички на гробищата се ободриха.

— Ейми и Дан... живи сте! — извика Нели. — Децата ми!

— И нашите деца! — кресна Фиск миг след нея. Сетне погледна плахо господин Макинтайър. — Ами деца са ни! — рече.

— Не виждам... Шиниъд и Нед там ли са? Шиниъд и Нед там ли са? — ревна Тед. Някой явно потвърди, че и те са там, защото той се разкрещя: — Още по-хубаво и от това да намериш нова цифра на числото пи!

— Хами! Хами! Хами! — започнаха да викат в хор всички от семейство Холт.

— Джона! Ранен ли си? — помъчи се да се отвърже Бродерик.

— Разбира се — потвърди момчето, като направи мъчителен опит да се усмихне от носилката. — Но само чакай да чуеш песните, които смятам да напиша след това изживяване.

Алистър и Шиниъд настояха да обезвредят експлозивите, сложени от Изабел, и чак тогава другите да влязат в гробищата.

— Правилно — одобри пилотът на хеликоптера. — Така е най-безопасно.

Хамилтън застана на плажа и започна да крещи и да разказва най-подробно на семейството си какво се е случило.

Някои подробности все пак пропусна.

— И така, накрая победители излязоха Ейми и Дан, но после се наложи Ейми да унищожи наградата, за да ни спаси — обясни той. —

Знам, татко, ще се вбесиш, че не съм спечелил всичко за отбора на Холт, но...

Поизчака, Айзенхауър обаче не му се разкрещя, както той беше очаквал. Отвори уста, свъси се, преглътна и опита още веднъж.

— Победата не е всичко — рече едва чуто. — Понякога по-важно е просто да знаеш, че семейството ти е здраво и невредимо, и живо.

— Винс Ломбарди ли го е казал? — попита Рейгън. — Или Шекспир?

— Не — отвърна Айзенхауър. — Казвам го аз.

* * *

След като всички се събраха, Ейми и Нели се прегърнаха, сякаш не се бяха виждали от милион години. Дан не искаше да се забърква, защото всъщност смяташе да поговори с вуйчо Фиск и господин Макинтайър.

„После — помисли си. — След като всички си тръгнат...”

Посърнал, тръгна към тризнаците Старлинг.

Тед се пресегна, за да докосне по лицето сестра си.

— Чух как Хамилтън обяснява, че серумът е унищожен — рече той. — Не се притеснявай, Шиниъд. Не е толкова важно. Ние с Нед така и така ще се оправим.

— О, но... — подхвана Шиниъд.

— Не, изслушай ме — прекъсна я Тед. — Докато стоях завързан тук заедно с всички останали, започнах да си мисля за експерименталните операции, които ни предлагаха на нас с Нед. Сетих се за няколко нови неща, които да предложа на лекарите, затова не е толкова опасно. Рейгън Холт дори ми нарисува скиците. — Той извади от джоба на якето си няколко листа хартия и ѝ ги подаде. — Виж.

— Но ние можем... — намеси се Дан, след като се наведе към тризнаците.

Шиниъд вдигна поглед от скиците и поклати глава, за да го предупреди.

— Това, което предлага Тед, е по-добро — заяви тя. — Ако операциите излязат сполучливи, ще помогнем не само на Нед и Тед, но и на много други хора. И няма да има такива странични ефекти и

усложнения. Видях Изабел Кабра в действие, а тя беше изпила само част от серума.

— Предполагам — отвърна Дан.

Изведнъж усети още по-осезаемо листовете хартия, които беше пхнал в джобовете си. Как беше възможно хартията да тежи толкова много?

* * *

Докато другите качваха Джона на хеликоптера, той за малко отново да изгуби съзнание. Постара се да се отпусне, когато го наместиха на задната седалка, но после пак се напрегна.

— Татко! — изкрещя. — Заради обвиненията във вандализъм в „Глобус“ дали ще се опитат да ме задържат под стража, когато отидем в болницата?

— За малко да забравя — отвърна Бродерик. — Всички обвинения бяха снети. Госпожица Плъдърботъм промени показанията си.

— Виж ти! Госпожица Не-говоря-нищо-друго-освен-истината е излъгала? Заради мен?

— Не — възрази баща му. — Не е излъгала. Каза, че истината се е променила. Отиде при властите и заяви как е установила, че си прекрасен младеж, който за нищо на света не би повредил преднамерено нещо, свързано с Барда.

„Истината се е променила — помисли си Джона. — Аз също. Намерих истинското си Аз.“

— Госпожица Плъдърботъм ми е приятелка — пророни сънено. Излитаха, хеликоптерът се издигаше в небето. — Мисля да я помоля да ми помогне да поставим хип-хоп версия на „Ромео и Жулиета“. Може да стане страхотен хит. Искаш ли да се включиш и ти? Нали разбираш, не мога да бъда цял живот тийнейджърска сензация. Трябва да започна да обмислям следващата стъпка, следващия етап...

— Както искаш — отговори Бродерик.

Издигнаха се още по-нависоко, в облаците. Съзнанието на Джона се замъгли. Сигурно пак сънуваше. Или може би баща му наистина каза така, че той да го чуе през пърпоренето на витлата:

— Освен това, ще съобщим на майка ти каквото решиш за серума.

* * *

Шиниъд излетя със самолета си, освен нея в него бяха Алистър и Изабел, която още беше в безсъзнание. Заради това се наложи Тед и Нед Старлинг да отидат заедно с Иън и Натали в болницата с яхтата на Джона.

— Знаеш ли да караш яхта? — попита притеснен господин Макинтайър Иън.

— Умея го по рождение — увери го момчето. После върху лицето му се изписа стъписване. — Но как мислите, дали Джона е предплатил цялата сума за наемането на яхтата? Щом татко научи какво сме направили двамата с Натали, ще блокира кредитните ни карти.

— Какво искаш да кажеш, че сега сме бедни ли? — ахна сестра му.

— Без пукната пара — потвърди мрачно момчето.

— Всъщност трябваше да го спомена, преди да са потеглили другите — рече господин Макинтайър. — Грейс е направила в завещанието си допълнение за всички, успели да минат през опасния тунел. Бяхте осем на брой, всеки от вас ще получи сума, двойно по-голяма от онази, която отказахте, за да намерите първия ключ към загадката.

— Първоначалната сума беше един милион долара — заяви Иън. — Значи ние с Натали ще получим всеки по два милиона долара? Сигурно ще ни стигнат.

Натали грейна.

— Какво облекчение! — рече тя. — Оказа се, че да си беден, не е чак толкова страшно, колкото си мислех, но все пак...

— Ти беше бедна някъде около две секунди — напомни Дан и завъртя очи.

— Дан, двата милиона на човек ще ги получим и ние — вметна замаяно Ейми.

„О, да — помисли си брат й. — По два милиона на човек. Общо четири милиона...“

Още не можеше да го проумее. Заради листовете хартия, които шумоляха в джоба му и съдържаха безценна тайна.

Иън, Натали, Нед и Тед потеглиха. Всички от семейство Холт се разпищяха, щом научиха, че Хамилтън е спечелил два милиона долара. После започнаха да крещат как това означавало, че могат да отидат на някакъв много важен футболен мач, който започвал само след час в Ирландия. Те също си тръгнаха, макар че Хамилтън остана на прозореца на катера с ръка до ухото и с протегнати пръсти — да покаже: „Звънете ми. Дръжте ме в течение“.

— И занапред ще продължавам да ви пазя! — беше последното, което им извика.

След това на острова останаха само Мадригали.

Дан отиде решително право при вуйчо Фиск и господин Макинтайър.

— И сега какво? — попита той. — Защо Грейс е искала да вземем серума?

ГЛАВА 43

— М-моля? — запелтечи господин Макинтайър.

— Дан, Ейми, кажете, у вас ли е формулата на серума? И всички ли съставки знаете? — попита Фиск. — Според мен да, защото някак си усетих, че само се преструвате на разочаровани, докато другите бяха тук, но...

Ейми реши да спести притесненията на клетия човек.

— Да — потвърди тя.

После разказа на двамата мъже и на Нели частта, която Хамилтън беше пропуснал.

— Значи сте изпълнили всичко, което поискахме от вас? — изуми се Фиск.

„Дали сме го изпълнили — помисли си Ейми. — Но...“

— Не сме се обединили с Изабел — напомни тя. — И с Кора Уизард. И с...

— Но сте се помирили с децата им — изтъкна господин Макинтайър. — И с Алистър и тризнаците Старлинг. Представители на всички кланове. Нали не сте смятали наистина, че сме очаквали да направите така, че всички потомци на рода Кахил да са в отлични отношения?

„Да, нещо такова“, искаше да каже Ейми.

Но изпитваше чувството, че току-що господин Макинтайър е смъкнал от плещите ѝ огромно бреме.

— Помирявате се с когото можете — каза Фиск. — И единственото, което можете да направите с останалите, е да ги изправите пред съда. Което и сторихте.

Ейми чувстваше, че всеки на мястото на Фиск или господин Макинтайър е щял да започне да крещи, да подскача и да прегръща нея, Дан и Нели. А Фиск само премести очи — сега не изглеждаше чак толкова притеснен, както обикновено. А господин Макинтайър успя да се подсмихне.

— Ами добре — каза той и се облегна с облекчение на един от надгробните камъни.

— О, не — промърмори Нели. — Ужас. Няма да се отървете с такъв смотан отговор. Ще кажете на Ейми и Дан, че са спасили света. Ще им благодарите, че са обезвредили най-голямата злодейка на планетата и са обединили най-скараното семейство, съществувало някога под слънцето. Ще се извините за всяка цицина, синина, рана, главоболие и всяко разбиване на сърцето, които са изживели по пътя. А след това — завърши тя, — след това ще отговорите на въпроса на Дан.

— Наистина сме ви признателни. И се извиняваме. И... може ли още веднъж въпроса? — попита господин Макинтайър — очевидна адвокатска тактика за протакане.

— Какво се очаква да направим сега? — рече Дан. — Имаме серума — за какво ни е? Трябва ли да го изпием и сами да управляваме света? При положение че не друг, а Оливия Кахил го е смятала за опасно? Или трябва да го поделим с останалите Мадригали? С всички кланове в рода Кахил? С всеки по земята?

Ейми зяпна невярващо брат си. Нима беше обмислил толкова внимателно всичко? Ако беше намерил рецептата за свръхсила в началото на надпреварата за ключовете, вероятно щеше да направи серума и, без да му мисли много-много, да го изпие.

А ето че сега задаваше още и още въпроси.

— Защо беше толкова важно да намерим ключовете към загадката точно сега? — попита той. — Защо Грейс и, предполагам, всички Мадригали са го искали толкова отчаяно, че са били готови да рискуват до серума да се доберат Кора Уизард, Алистър, някой от семейство Холт и дори Изабел? Защо след толкова векове?

— Грейс умираше — отвърна господин Макинтайър. — Нямаше голям избор.

Но очите му шареха — той не се претрашаваше да погледне в лицето Ейми и Дан.

— Грейс е могла да остави указания надпреварата за ключовете да започне след време — присъедини се и Ейми. — Могли сте да изчакате, докато ние с Дан пораснем. Или Изабел умре. Или...

— Моля те! — прекъсна я вуйчо Фиск и протегна безпомощно ръце. — Не искате ли засега просто да отпразнувате победата? Да сте

щастливи? Да се отдадете на невъзможното тържество? Вместо да задавате невъзможни въпроси?

— Предпочитам да знам какво празнувам и чак тогава да нахлупвам шапката за партито — подметна заядливо Нели.

Вуйчо Фиск и господин Макинтайър се спогледаха.

— Ужасно трудно е да ги пазиш тези тримата — промърмори господин Макинтайър.

Ейми се замисли за серума. В Ямайка вуйчо Фиск им беше казал, че първоначално Гидиън Кахил не се е стремил да даде на семейството си невероятна власт и сила. Просто е искал да помогне на хората да не умират от чума.

Ейми ахна.

— Серумът — каза тя. — Чумата... Друга чума ли се задава?

Вуйчо Фиск и господин Макинтайър се свъсиха едновременно.

— Не непременно — подхвана несигурно Макинтайър. Явно забеляза, че Нели го гледа лошо, защото въздъхна тежко и продължи: — Друго семейство заплашва...

— Лусиан ли? — предположи Дан.

— Някой от клана Екатерина... Бае Ох ли? — започна да налучква и Ейми.

Господин Макинтайър поклати глава.

— Виждаш ли, втълпили сме им, че цялото зло по земята е заложено в техния род — промърмори Фиск.

— Съвсем различно семейство — уточни Макинтайър. — Няма никаква връзка. По-потайни са и от Кахил и, честно казано, до тях Изабел Кабра прилича на Майка Тереза.

Ейми потрепери.

— Отдавна се домогват до властта на Кахил — продължи Фиск. — Преди години започнаха опити да открият ключовете към загадката. Самите вие сигурно сте усетили по време на надпреварата сенчестото им присъствие.

Ейми си спомни за всички пъти, когато двамата с Дан са имали чувството, че някой ги наблюдава, следи ги, за всички пъти, когато е чувала в тъмното подозрителни стъпки. Но все се е оказвало, че е Ирина, Изабел или дори самият Фиск от дните, когато го възприемаха като мъжа в черно.

Дали наистина са били те?

— Точно преди да умре Грейс, един агент на Мадригалите прихвана тайно писмо на другото семейство — обясни Фиск. — Писмо с какви ли не заплахи... Трябваше да бъдем готови.

— В такъв случай да се заемем със серума — скочи Дан.

„Иска да пийне от него — помисли си Ейми. — Просто си търси оправдание. Причина да не изглежда толкова ужасен като Изабел, пожелала да подчини на себе си целия свят.“

— Не — отсече твърдо господин Макинтайър. — Достатъчно е просто да разполагаме с цялата формула на серума. Опасно е да го използваме, освен ако нямаме друг избор. А засега имаме — благодарение на вас. Засега можем да се справим.

Дан направи физиономия.

— Но в такъв случай какво ни остава да правим на нас с Ейми? — попита той умърлушен.

— Остава ви да се възстановите — отвърна Фиск загледан в насиненото му око и в раните и цицините на двете деца.

— Изчакайте — добави и господин Макинтайър. — Бъдете деца. Пораснете.

Дан се свъси още повече.

— Може би е време да оставим Грейс да обясни — вметна Фиск и кимна на господин Макинтайър.

— *Грейс* ли? — прошепна Ейми.

* * *

Дан се огледа трескаво. Усети, че сестра му си мисли същото като него: „Може би Мадригалите са инсценирали дори погребението на Грейс! И надпреварата за ключовете е била най-голямата измама! Може би Грейс още е жива!“.

Но любимата им баба не крачеше по камъчетата на плажа, не се задаваше с лодка. Само господин Макинтайър беше приклеknал край един надгробен камък и след като вдигна невидима ръчка, бръкна в самия камък.

— Надписът вече не се чете, но това е гробът на Маделин Кахил — обясни адвокатът. — Грейс обичаше да оставя писма в тайното му хранилище. — Той извади метална кутия и я отвори. — Прегледа

десетки запечатани пликове. — Не, не е това. Не е и това. Не е това... — замърмори Макинтайър. — Грейс искаше да е готова за всякакви случаи.

Накрая подаде на Ейми и Дан бежов плик, върху който с широкия почерк на Грейс пишеше „Най-добрият сценарий“. Ейми продължи да стои и да държи писмото, сякаш то бе най-голямото съкровище, което са намерили по време на цялата надпревара за ключовете.

— Според мен Грейс всъщност е искала да го прочетем.

— О! Да — каза сестра му.

Двамата седнаха на тревата. Дан отвори плика и пъкна вътре пръст. Ейми извади писмото и го тръсна, за да го отвори. Зачетоха заедно:

Любими Ейми и Дан,

Щом господин Макинтайър ви е дал това писмо, значи сте сбъднали най-съкровените ми мечти.

Не. Не е точно така. Ще си взема думите назад.

Когато бяхте малки, най-съкровената ми мечта беше да не узнавате никога колко сложно е наследството на рода ни. Изобщо не исках то да ви засяга.

Но както знаете, не беше писано това да се случи. Когато родителите ви загинаха, вие бяхте съвсем невръстни. По онова време на скръб и опустошение най-съкровената ми мечта беше да ви притисна в обятията си, да ви прегръщам и никога да не ви пускам. Замислях какви ли не бягства. Смятах тримата да тръгнем на пътешествия до топлите морета, до швейцарските Алпи, до селца в местности, които картографите рядко нанасят върху картите. Но „рядко“ не даваше особени гаранции. Дълбоко в себе си знаех, че където и да се опитаме да се скрием, накрая някой опасен роднина ще ни намери. Знаех, че любовта ми към вас не е достатъчна, за да ви предпази.

Освен това в онези опасни времена не можех да напускам дома си. Носех отговорност и пред света, и пред вас.

Ето защо избрах най-сигурното... и най-жестокото. Заради онези убийци моите роднини, които постоянно ни държаха под око, се видях принудена да се преструвам, че най-гнусната лъжа е истина — че вие двамата не сте особено важни за мен. Само така щях да ги спра, за да не ви убият, само така щях да ги спра да не ви използват за пионки в зловещите си игри. Убедих сестра си Биатрис, която не проявяваше никакъв интерес, да ви осинови, въпреки че тя...

Тук нещо беше зачеркнато и написано наново така, че не се четеше. Грейс беше сложила стрелка към полето, където беше добавила: „Не е хубаво да говориш лошо за мъртвите, но вероятно не е хубаво да говориш лошо и за онези, които още са живи. Достатъчно е да кажа, мнението ми за Биатрис не е по-добро от вашето!“.

Писмото продължаваше:

Убедих Биатрис да ви осинови, защото тя не проявяваше интерес към родовата ни история и при нея щяхте да сте в безопасност — нещо, което аз не можех да ви осигуря.

Но — О! — живеех в очакване на края на седмицата, който щях да прекарам с вас!

В продължаващата битка за надмощие между клановете в рода Кахил бях принудена да правя много неща, с които не се гордея. Но не съжалявам за нищо така, както за това, че ви подведох.

За моя огромна изненада вие не ми се разсърдихте. Дори в скръбта бяхте очарователни и страхотни... и толкова ученолюбиви. Още се надявах да ви предпазя от най-страшното в наследството на Кахил. Но вероятно от себични подбуди исках да споделя с вас най-добрите постижения на рода. Затова ви водех на пиеси на Шекспир, плащах уроците по пиано, за да се запознаете с музиката на Моцарт. А не обясних почти нищо за връзката им с вас. По онова време най-съкровената ми мечта беше да не ми се

налага да ви казвам за родовата война, докато тази война не приключи.

О, и това да стане скоро, за да ви прибера от Биатрис и още докато сте малки, да ви взема да живеете у дома при мен.

Но не беше писано да се случи и това.

Разбрах, че имам рак — и че той безспорно ще ме погуби — точно когато на хоризонта се трупаха други облаци. Войната, която водехме, ставаше по-опасна от всякога.

Ние, Мадригалите, си дадохме сметка, че светът никога няма да бъде в безопасност, ако родът Кахил не се обедини веднъж завинаги. Стана по-важно от всякога клановете да се сплотят и да се изправят на единен фронт срещу опасностите около нас.

— Значи всичко ще бъде свързано със сблъсъка с това друго семейство, така ли? — попита Дан. — Всички от рода Кахил ли трябва да обединим?

— Винаги сме имали приятели и в другите кланове — обясни господин Макинтайър. — Сега обаче ни трябват много повече.

— Но някои от хората в тунела: Алистър, Шиниъд, Иън и Натали не вярват дори на самите себе си, когато става дума за серума — изтъкна Ейми.

— Никой не бива да се предоверява на себе си — отвърна мрачно господин Макинтайър.

Дан продължи да чете писмото, защото за пореден път си спомни за листовите хартия в джоба си.

Щом четете това писмо, значи сте постигнали цел, оказала се през последните пет века непосилна за всеки друг Мадригал. Много се гордея с вас.

И щом четете това писмо, върху вас се е стоварило бреме, с каквото не е редно да се нагърбва единайсет или четиринайсетгодишно дете.

Дан примига. Това вече беше Грейс, която той познаваше!

Мадригалите винаги са притежавали част от първоначалната формула за серума на Гидиън. За пет века така и не успяха да открият ключовете към загадката на останалите кланове в рода. Винаги сме смятали, че е по-важно да работим за обединението на рода и да внимаваме серумът да не попадне в неподходящи ръце. Не сме се стремили към серума на Гидиън.

Събитията от последно време ни принудиха да преразгледаме кое е най-важно.

Когато се замислих дали да не организирам грамадна надпревара за издирването на ключовете към загадката, бързо разбрах, че и този път ще ми се наложи да правя непоносим избор. Обичам много брат си Фиск, но той щеше да бъде първият, който да заяви, че не може да обедини Кахил. Уважавам много Уилям Макинтайър и останалите си роднини от клана на Мадригалите, но по една или друга причина беше ясно, че сами те също ще се провалят.

Смятах, че има само едни хора, способни да постигнат целите на Мадригалите — вие двамата, хората, които исках най-силно да опазя невредими. Знаех, че ако помоля, и двамата ще изразят готовност да спасят света — дори ти, Ейми, макар и да се смяташ за страхлива.

Самата аз съм страхлива.

През тези няколко дни и седмици ми се искаше отново и отново да ви разкажа всичко, да ви предупредя за опасностите, които ви дебнат. Но знам, че не мога да го направя, без да ви уплаша. Губя сили. Не само от рака. Но и от страха пред онова, което смятам да направя, което съм длъжна да направя за доброто на света.

Дано сега сте на място, където можете да ми простите за всички злини, които съм ви причинила.

— О, я стига, Грейс — пророни Дан. — Нямахте да ти простим, ако не ни беше включила в надпреварата за ключовете!

Но сега, когато всичко беше свършило, беше лесно да си мисли така.

Дадох на господин Макинтайър указания да ви помага с всичко, което е по силите му, по негова преценка. И след смъртта ми да ви каже да не се доверявате на никого. Добър съвет за началото на надпреварата за ключовете, когато щяхте да знаете съвсем малко. Но надявам се, осъзнавате, че не искам до края на дните си да живеете с такава философия. Мнозина са ви подвели, включително аз, макар и да ви обичам повече от живота си. Мога да ви кажа, че хората, които обичате, ще ви разбиват сърцето по-често, отколкото онези, които мразите. Но пак трябва да имате смелостта да обичате. Наградата си заслужава рисковете.

Дан вдигна поглед и видя, че по лицето на Ейми се стичат сълзи.

— Всичко е било за любовта: „Ненапразните усилия на любовта“ — пророни сестра му. — Грейс е смятала, че ще победим, като започнем да мислим с обич за другите. И ги накараме те да се отнасят по същия начин. Всъщност се случи нещо такова.

— Колко сълзливо — отсъди Дан.

Ейми подсмръкна. Брат ѝ реши да я погъделичка просто защото... ами просто защото сигурно щеше да помогне. И го направи.

Иска ми се да ви кажа пред какво сте изправени сега, но не зная доколко се е увеличила след смъртта ми опасността. Вярвам, че ще вземете правилното решение. Вярвам, че знаете на кого да се доверите, за да ви помогне.

Знам, че по време на надпреварата за ключовете сте научили ужасни истини: със сигурност сте разбрали как са загинали майка ви и баща ви, нещо, което няха сили да ви кажа сама. Станахте жертви на голямо зло. Но подобно на

мен сте не просто жертви. Вярвам, че от надпреварата за ключовете сте видели с какви огромни запаси от сила, смелост и добрина разполагате.

Обичам ви. Майка ви и баща ви щяха да се гордеят много с вас.

С огромна любов,

Грейс

Ейми и Дан вдигнаха едновременно очи от писмото.

— Имате нужда от нас — трябва да свършим още неща — рече момичето. За човек, който плачеше неудържимо, го каза невероятно спокойно. — Със серума или...

— Не — прекъсна я господин Макинтайър. — Засега не се налага. Наистина разполагате с време да се възстановите.

„Приключенията ни не са свършили — помисли си Дан. — Но засега това е краят.“

Странно, олекна му и в същото време той се почувства подведен.

За миг никой не каза нищо. После Нели попита:

— Е? Готови ли сте да се прибираме у дома?

— У дома ли? — повтори Ейми, сякаш не беше чувала никога за такова място. — Но ние вече нямаме дом. Забрави ли?

— Имате четири милиона долара — напомни им господин Макинтайър. — Можете да направите свой дом всяко място, което пожелаете — навсякъде по света.

Върху лицето на Ейми се изписа замечтаност.

— Можем да се установим в Париж — каза тя изумена.

— Или в Китай, за да усъвършенствам уменията си в кунгфуто — добави Дан.

— Във Венеция с всичките ѝ канали — рече сестра му.

— В Австралия, където можем да се забавляваме отново с Шеп — заяви момчето.

Нели сви рамене.

— Аз съм пас — оповести тя. — Само се надявам, че ще успея да се прехвърля в Сорбоната или в Университета на Сидни. Защото няма да се отървете току-така от мен като ваша...

— Само не казвай „бавачка“ — прекъсна я Дан. — Много те моля!

— Всъщност се канех да кажа „по-голяма сестра“ — усмихна се Нели.

Звучеше идеално.

— Ако трябва да съм откровена, искам да отида в... — подхвана Ейми.

Дан погледна сестра си. В момента телепатията между двамата работеше с пълна пара.

— В Масачузетс — довърши вместо нея той.

Тя кимна.

— Можем да възложим да възстановят къщата на Грейс и да живеете в нея — предложи господин Макинтайър. — Не сме ви казвали, но баба ви ви завеща и имението, вие сте основните ѝ наследници. И за щастие къщата беше застрахована.

— Благодаря, но... няма да е същото без Грейс — каза Ейми. — Засега ни стига и старото жилище. Не искаме Нели да губи кредити, ако се наложи да се прехвърля от Бостънския университет.

— Точно когато най-после реших какво искам да специализирам — оповести другото момиче.

— Какво? — попита Дан.

— Филология ли? — предположи господин Макинтайър.

— Не, въпреки че искам да науча възможно най-много езици — отвърна Нели. — Смятах да стана преводачка, но тогава ще повтаряш вече казаното от други. Мислех по-скоро за дипломация.

— Моля? — ахна изумен Дан. — Ти си най-недипломатичният човек, когото познавам.

— Преведох ви през надпреварата за ключовете, без да се избиете помежду си, нали? — попита Нели. — Направо съм готова за ООН.

Дан си го представи. За нула време Нели щеше да накара всички в ООН да си направят пиърсинги на носа.

— Просто трябва да си уредя още един студентски заем — продължи момичето. — Защото, как да ви обясня... запалих се да пътувам... Сигурно ще ми се иска от време на време да се метна на самолета и да отпраша към Париж или Ямайка.

— Не, няма да го правиш — заяви господин Макинтайър.

— Как така няма, ще летя където си искам — възрази Нели.

— Друго имах предвид — уточни адвокатът. — Студентският заем. — Той бръкна в кутията, където държеше писмата на Грейс, и извади още един плик. Подаде го на Нели. — Ще кажа само, че сега си богата не по-малко от Ейми и Дан. Все пак сте роднини, така е честно. Искаше го самата Грейс.

Нели надзърна в плика, в който явно имаше само номер на банкова сметка. Беше прекалено тънък, та вътре да са сложени милиони долари.

— Наистина ли? *Наистина ли?* Много яко! — грейна тя. — В такъв случай, аз ще платя наема за първия месец. Охо... много е приятно да можеш да говориш такива неща!

— О, но ако се върнем в Бостън... — подхвана Ейми. — Дали леля Биатрис няма да ни спре чрез Социални грижи?

Господин Макинтайър се върна при кутията, от която беше извадил писмото на Грейс и чека на Нели. Този пък взе от него тесте листове.

— С тези документи попечителството върху вас се прехвърля на някой си Фиск Кахил и някоя си Нели Гомес — съобщи адвокатът. — Доста необичайно е, но знам един съдия, който ще го разпише.

— Искаш да кажеш, че вуйчо Фиск ще ни бъде нещо като приеман баща ли? — попита невярващо Дан.

Фиск се изчерви и, забил поглед в земята, рече:

— Нямам никакъв опит като баща.

— Купища сладолед, това е най-важното — уточни момчето.

— И късно лягане — допълни Нели.

— И любов — усмихна му се нежно Ейми.

— И така, назад към Бостън — призова Нели. — Нищо чудно да успея за някои от занятията в края на есента.

Ейми погледна стреснато.

— Оооох! — изписка тя. — Коя дата сме днес?

— Септември сме, но коя ли дата? — Господин Макинтайър си погледна часовника, върху циферблата му имаше календар с дните на целия месец. — Двайсет и седми септември.

— Преди три седмици трябваше да бъдем на училище — извика Ейми. — Беше ме страх да започна гимназия! Сигурно сте чували

какво слагат по шкафчетата на зайците, как им бутат учебниците от ръцете и...

Явно чак сега тя усети какво всъщност казва.

— Ти, Ейми, оцеля в надпреварата за ключовете — напомни Нели. — Гимназията ще ти се стори залъгалка.

Дан завъртя очи. И той тъкмо се беше канил да сподели, че също се притеснява да започне седми клас.

„Нова учебна година — помисли си. — Старото жилище. Старите приятели. Саладин ще се зарадва, че не го местим непрекъснато. Най-последно мога да направя копията с комплекта, който купих в Стратфорд. Можем да закачим на стената мечовете от Италия. Мога да купя отново всички картички с бейзболисти.“

Струваше му се прекрасно да се завърне към обичайния си живот — за малко. Дан обаче знаеше, че това ще бъде само кратка почивка преди нещо по-голямо и дори по-важно от надпреварата за трийсет и деветте ключа.

„На единайсет години съм — каза си. — Заслужавам да се насладя на почивката, докато мога.“

— Добре тогава — рече Дан на Нели и Ейми. — Хайде да се прибираме у дома!

Издание:

Маргарет Питърсън Хадикс. В тунела

ИК „Егмонт България“, София, 2012

Редактор: Виктория Бешлийска

Коректор: Тереза Бачева

ISBN: 978-954-27-0749-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.